

VLADIMIR MEGRE

CREAȚIA

*Cartea a patra din seria
„Cedrii Sunători ai Rusiei”*

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foșnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

În momentul lansării primei ediții a cărții spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori

Dianușă

Târgu Neamț

1997 Vladimir Megre

Titlul original al cărții:

2007 Editura Dianușă

Traducerea din limba rusă: *Cristian Călugăru*
– *Editura Dianușă*

Realizarea grafică a copertilor: *Cristian Irimia*
Tg.Neamț, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEGRE, VLADIMIR

Creația/Vladimir Nicolaevici Megre;

ISBN 978-973-87792-2-8

I.Călugăru, Cristian (trad.)

Toate acestea și acum există!

- **O** să-ți povestesc despre creație, Vladimir și atunci fiecare, la propriile întrebări în sinea să-și va răspunde. Te rog, Vladimir, tu ascultă și despre Creația preaînaltului Creator scrie. Ascultă și cu Sufletul încearcă ale Divinului vis aspirații să le pătrunzi.

Anastasia a pronunțat aceste fraze apoi, încurcată, a tăcut. Mă privește și tace. S-a fâstâcit, probabil, simțind sau văzând întipărită pe fața mea îndoiala cum că ea ar fi putut spune ceva despre Creație, despre Dumnezeu.

Și de ce ar fi trebuit ca în mine sau în alți oameni să nu încolțească îndoiala? Multe ar putea să îndruge ea, înflăcărata pustnică! Nici măcar nu are dovezi istorice. Și dacă cineva vreodată ar putea să vorbească în mod convingător despre trecut, atunci aceia sunt istoricii sau arheologii. Cât despre Dumnezeu, în Biblie și încă în multe alte cărți religioase se vorbește. În tot felul de cărți. Numai că nu se știe de ce, acolo, despre Dumnezeu, se vorbește în toate felurile. Nu oare, pentru că nimeni nu are la mână nicio dovadă antică?

- Dovezi există, Vladimir, răspunse dintr-odată Anastasia la întrebarea mea nepusă.

- Și, unde-s?

- Toate dovezile, toate adevărurile universale în fiecare suflet uman, pe veșnicie sunt păstrate. Inexactitățile și minciunile, îndelung nu pot trăi. Sufletul le respinge. Iată și cauza pentru care tratatele, cu

duiumul, îl copleșesc pe om. Neîntrerupt, alte noi minciuni se cer și alte măști. Iată de ce, fără încetare, umanitatea își schimbă, una după alta, ale sale orânduiri sociale. Străduindu-se ca-n ele adevărul rătăcit să-l afle, în tot acest timp tot mai mult de el îndepărtându-se.

- Însă cui și cum i-a fost dovedit că adevărul înăuntrul fiecăruia se află? În suflet sau altundeva înăuntru în om? Și dacă există cu adevărat, atunci de ce este tănuit?

- Dimpotrivă, în fiecă zi, în fața ochilor fiecăruia, adevărul să se arate-ncearcă. Viața veșnică și veșnicia vieții prin adevăr se perpetuează.

Anastasia, de-ndată își plimbă palmele pe pământ, și le strecură prin iarbă și le întinse spre mine:

- Uite, Vladimir, poate că or să-ți risipească ele neîncrederea.

Când m-am uitat la palma ei întinsă am văzut niște semințe de ierburi, o minusculă nucă de cedru și o gănganie. Am întrebat-o:

- Și ce-or vrea să-nsemne toate astea? De exemplu, nucușoara?

- Privește, Vladimir, nucușoara mică de tot este, însă un maiestuos cedru din ea se va-nălța, de în pământ o vei însămânța. Nu un stejar, nu un plop și niciun trandafir, ci doar un cedru. Cedrul, iarăși, o nucușoară ca asta va rodi și-n ea, ca dintotdeauna, informația completă a izvoarelor primordiale se va afla. Și dacă, cu milioane de ani în urmă, sau peste milioane de ani de acum încolo, această nucușoară pământul va atinge, doar cedru din pământ va răsări. În ea, în fiecare nucușoară a preainaltei și desăvârșitei Creații, informația-ntreag-a Creatorului pe deplin se află. Trec milioane de ani, însă informația Creatorului nicicum nu se șterge. Și omului – celei mai desăvârșite dintre creații – totul i-a fost dat de Creator din clipa creației. Toate adevărurile și viitoarele desăvârșiri în preaiubiții Săi Fii

le-a investit Tatăl prin mărețul vis inspirat.

- Dar cum să aflăm noi mai concret acel adevăr? De unde dinăuntru' nostru vine? Din rinichi, din inimă, din creier?

- Din simțăminte. Cu ale tale simțăminte, adevărul să-l afli, tu încearcă. Crede în ele. Descătușează-te de postulatele mercantile.

- Bine, ajunge. Dacă știi ceva, atunci vorbește. Poate că se va găsi cineva care să te înțeleagă cu simțămintele. Dumnezeu ce este? Ar putea oamenii de știință să-l caracterizeze printr-o formulă științifică?

- Printr-o formulă științifică? Aceasta, ca întindere, Pământul nici măcar odată nu-l înconjoară. Când ea se sfârșește, o altă nouă ia naștere. Nu mai puțin, Dumnezeu, în gânduri poate să se întruchipeze. El este materie, El este vacuum și tot ceea ce este nevăzut. Este lipsit de logică, ca prin rațiune pe El să-L înțelegi. Toate formulele de pe Pământ, toată informația Universului, tu, într-un grăunte mic, în sufletul tău comprimă-le și în simțăminte preschimbă-le și lasă-ți simțămintele să înflorească.

- Da' ce-ar trebui să simt eu? Tu, mai concis vorbește, mai concret, mai clar.

- Ooo Doamne, ajută-mă! Pe mine-ajută-mă, doar din secvențele de cuvinte astăzi folosite, imagine vrednică să pot crea.

Ia te uită, acu' cuvintele n-ajung. Era mai bine dacă tu, mai întâi ai fi studiat dicționarul explicativ. Acolo se găsesc toate cuvintele folosite în viață.

- Cele contemporane, toate. Însă, nu există în cărțile contemporane cuvintele pe care ai tăi strămoși le rosteau despre Dumnezeu.

- Cuvintele slavei vechi, vrei să spui?

- Încă mai 'nainte. Înaintea vorbirii anticilor slavi exista o metodă prin care oamenii le transmiteau urmașilor gândurile lor.

- Despre ce vorbești tu, Anastasia? Toți știu că scrierea normală a fost dată de doi monahi ortodocși. Se chemau... îmi scapă acum cum îi chema...

- Kiril și Metodii, poate vrei să spui?

- Da, așa. Ei au fost cei care au inventat scrierea.

- Mai exact spus, au schimbat scrierea taților noștri și a mamelor.

- Cum, au schimbat-o?

- La poruncă. Ca pe veci cultura slavă să fie uitată. Resturile de cunoștință ale izvoarelor primordiale din mințile oamenilor se pierdură și o nouă cultură luă ființă pentru ca altor sacerdoți, umanitatea să se supună.

- Ce treabă are noua cultură cu scrierea?

- Când copiilor prin școli li se predă într-o limbă străină să scrie și să citească, iar în limba lor contemporană li se interzice să se exprime, spune, Vladimir, de unde să afle ei - urmașii tăi - despre vremurile în care tu ai trăit? Privați încet-încet de cunoștința trecutului, cu noi învățături - ca fiind importante tratându-le - copii sunt încurcați. Și orice, despre străbunii lor, li se poate vorbi. S-a pierdut limba, s-a pierdut cultura. Așa s-a întâmplat. Numai că nu știau cei care aveau acest țel, că rădăcinile adevărului, dintotdeauna, în sufletul oamenilor ascunse au rămas. Doar o picătură pură de rouă să bea și el va crește și va deveni viguros. Privește, Vladimir. Pătrunde, te rog, cuvintele mele, pătrunde-le înțelesul.

Anastasia vorbește, ba încet rostind cuvintele, ba repede înșiruiind fraze întregi, ba pentru câteva clipe rămânând tăcută gândindu-se pentru o clipă pronunță fraze monotone și neobișnuite pentru vorbirea noastră, ca și cum le-ar fi cules din spațiu. Uneori, din vorbirea ei se desprindeau cuvinte mie absolut necunoscute. Dar, de fiecare dată când rostea cuvinte fără de înțeles, tresăltând imperceptibil, înlocuia cuvintele cu altele corecte sau mai pe înțeles. Și se tot chinuia să

dovedească ceva, despre Dumnezeu vorbind:

- Vă este cunoscut tuturor că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dar.. În ce? În tine, trăsăturile lui Dumnezeu în ce se disting? Vreodată, te-ai gândit la asta, tu?

- Nu. Nu mi s-a întâmplat să mă gândesc. Mai bine vorbește-mi tu despre ele.

- Când, de rutina cotidiană obosit, omul se întinde să adoarmă, când corpul relaxat el încetează să și-l mai simtă, complexul de energii invizibile, al doilea său „eu”, parțial părăsesc corpul. Și, în această clipă, pentru ele granițele terestre nu mai există. Nu mai există timp pentru ele și nici spațiu. Conștiința ta, în mai puțin de o clipă, orice limită a Universului o poate atinge. Iar complexul de simțuri, evenimentele trecute sau viitoare le percepe, le analizează, cu ziua contemporană le compară și... visează. Toate astea vorbesc despre aceea că omul, imensitatea lumii nu numai cu corpul fizic o percepe. Gândul său, de Creator dăruit, creează. Doar mintea umană este capabilă alte lumi să creeze sau pe cele existente să le schimbe.

Se întâmplă ca omul în vis să țipe, să se sperie de câte ceva. Complexul său de simțăminte, eliberat de rutina terestră, de cele petrecute în trecut sau viitor, se sperie.

Se întâmplă ca omul în vis să creeze. Creația sa, încet sau repede, în pământesc tinde să se întrupeze. Și se întrupează într-o formă monstruoasă sau strălucește armonios, complet sau parțial depinzând de câtă inspirație ia parte la visul său. Cât de precis și în amănunt, toate aspectele clipei de creație vor fi puse la punct. De cât de multă inspirație este sprijinit al tău „eu” Divin. În întreg Universul, doar lui Dumnezeu și fiului Său - Omului - le este proprie creația.

Tuturor începuturilor le slujește gândul lui Dumnezeu. În materie vie al Său vis a fost transformat.

Iar faptelor umane, mai întâi le premerg gândul uman și visul. Potențialul creativ al tuturor oamenilor de pe Pământ este același, doar că fiecare își folosește capacitățile în felul său. Libertatea este deplină și pentru asta i-a fost dată omului. Libertatea există!..

Acum, Vladimir, spune-mi, ce vise, Fiii Domnului, astăzi visează? Uite, de exemplu, tu, ai tăi prieteni, cunoștințele? La ce le folosesc ei ale lor vise creatoare? La ce le folosești tu?

- Eu? Cum adică, la ce? Ca și toți ceilalți, eu îmi doresc mai mulți bani să câștig ca în viață să răzbat cât mai bine. Mașini să am și nu una. Multe altele, indispensabile vieții; mobile bune de exemplu.

- Doar atât? Doar la asta ai folosit tu, al Lui Dumnezeu propriu vis creator?

- Dar toți îl folosesc la asta.

- La ce?

- La făcut bani! Fără ei cum să te descurci? În haine normale, de exemplu, să te îmbraci, să mănânci mai bine, să poți cumpăra, să bei. Este atât de evident că pentru asta, da' tu... „la ce?”

- Să mănânci... să bei. Vladimir, tu înțelege, toate astea, din belșug tuturor le-au fost date.

- Date? Și unde s-au prăpădit?

- Tu cum gândești? Unde?

- Gândesc și eu așa că poate de mult s-au terfelit acele haine originare, s-au ponosit cu totul, iar hrana cea dintâi de mult lumea a mâncat-o. Acum sunt alte vremuri, altă modă la haine, iar gusturile pentru mâncăruri s-au schimbat.

- Vladimir, Dumnezeu, haine veșnice a dat fiului Său, iar rezervele de hrană sunt atâtea că niciodată nu se vor termina.

- Și unde sunt toate astea acum?

- Toate acestea chiar și acum se păstrează, există.

- Atunci, spune-mi cum să dezvăluim tainele prin

care, atâtea rezerve, până în zilele noastre, se păstrează?

- Acum o să vezi. Privește doar cu simțirile. Doar prin simțăminte vei putea afla tu esența creației din visul Lui Dumnezeu.

Începutul Creației

Imaginează-ți începutul. Pământul încă nu exista. Materia încă nu reflectă lumina universală. Dar, ca și acum, Universul era înțesat de o multitudine de mărețe energii de tot felul. Energiile esențelor vii, în întuneric și gândeau, în întuneric și creeau. Lumina de dinafară lor nu le trebuia, înăuntrul lor, însele se luminau. Și-n fiecare erau de toate: și gândire și conștiință și energia aspirațiilor. Totuși, între ele deosebiri erau. Iar, în fiecare dintre ele una singură dintre energii asupra celorlalte predomina. Ca și acum, exista-n Univers esență distrugătoare și esență dătătoare de viață. Și o multitudine de diferite nuanțe asemănătoare sentimentelor umane și multe altele. Aceste esențe, între ele, sub nicio formă nu se puteau atinge. Înăuntrul fiecăreia se concentra un complex de energii - ba înăbușite, ba dezlănțuind mișcări fulgerătoare. Înăuntrul lor înseși născute, acolo și mureau. Pulsația cosmosului

ele nu o schimbau și fiecare se socotea a fi singura din spațiu! Unică!

Incertitudinea menirii lor nu le permitea să zămislească creații nemuritoare, creații care satisfacția s-o poată aduce. Iată de ce, la nesfârșit și nemărginită, pulsația exista, însă o mișcare generală nu apărea.

Și dintr-o dată, printr-un impuls, intrară toate în contact! În aceeași clipă, toate cele din Universul nemărginit! Printre acele complexe de energii vii, dintr-o dată, unul le luminează pe toate celelalte. De era bătrân acel complex sau foarte tânăr de era, cu simple vorbe, să spunem n-am putea. Din vacuum el s-a întruchipat sau dintr-o simplă scânteie, orice s-ar putea presupune, dar importanță nu are. Acel complex foarte mult seamăna cu omul! Cu omul zilelor noastre! Asemănător celui de-al doilea „eu” Nu celui material, ci celui vecinic, sacrului. Energiile aspirațiilor și visul său însuflețit, mai dintâi s-au atins ușor de toate esențele Universului. Și el însuși, atât de înflăcărat fu, încât transformă totul într-o mișcare a senzațiilor. Senzațiile de sunet, pentru prima dată-n Univers se percepură. Și dacă acele sunete primordiale, în cuvintele contemporane să le traducem am putea, atunci sensul întrebărilor și al răspunsurilor l-am percepe noi. Din toate colțurile vastului Univers o singură întrebare, la unison pronunțată, spre El se înalță:

- Ce-ți dorești tu atât de înflăcărat? - au întrebat cu toții.

Iar El, în al Său vis încrezător, răspunse:

- Creația colectivă și tuturora fericire din contemplarea ei.

- Ce poate aduce fericire tuturor?

- Nașterea!

- Nașterea a ce? Autosuficiența, de mult, cu toții o posedă.

- Nașterea, prin care particulele vor fi înmănunchiate la un loc!

- Într-o singură entitate cum pot fi unite laolaltă toate cele distrugătoare și cele creatoare de viață toate?

- Polurile opuse de energii, de la început, echilibrându-le în ea!

- Iar ca putere, cui să-i semene?

- Mie.

- Dar mai există și energia îndoielii. Îndoiala te va învălui și te va ucide, în mici bucățele te vor sfâșia pe tine mulțimea de tot felul de energii. Polurile opuse într-o singură unitate nimeni nu le poate ține.

- Energia încrederii, de asemenea, există, încrederea și îndoiala, când de-o măsură sunt, ajută precizia și frumusețea viitoarei creații.

- Cum ai putea să te numești pe tine însuși?

- Eu sunt Dumnezeu. În mine, fragmente din energiile voastre, eu pot acumula. Eu voi reuși! Eu voi crea! Întreg Universului, fericire creația va aduce!

Din tot Universul, toate esențele, concomitent, în El Unicul își revărsară miriadele de energii. Și fiecare, deasupra celorlalte să predomină năzui, pentru ca într-o nouă ființă, superioară celorlalte, să se întruchipeze.

Și astfel începu marea bătălie dintre toate energiile universale. Nu există atât de mărețe timpuri, atât de vaste spații nu există, pentru a descrie imensitatea acestei bătălii. Liniștea se pogorî doar atunci când cu toții conștientizară că nimic nu poate să se înalțe deasupra-i și nu poate fi mai puternic decât una din energiile Universului – energia visului Divin.

Dumnezeu posedă energia visării. El își putea însuși înăuntrul Său orice, putea să echilibreze orice și să reprime, astfel a început să creeze. Încă înăuntrul Său să creeze. Încă înăuntrul Său, viitoarele creații zămislind, plănuiind cu migală fiecare detaliu și cu neasemuită viteză puse la punct fiecare interdependență dintre toate creațiile și pentru fiecare în parte. El a făcut totul de unul singur. Singur în bezna Universului infinit. De unul singur,

tuturor energiilor Universului El mișcarea le-o accelerează. Misteriozitatea celor ce aveau să urmeze pe toți îi sperie și îi pune la distanță de Dumnezeu. Creatorul se afla în vacuum. Iar vacuumul tot mai mult se răspândea.

Era frig, un frig ucigător. Spaimă și austeritate de jur împrejur era, dar El, de unul singur vedea deja fermecătoare răsărituri și cântece de păsărele auzea și aroma florilor simțea. El, singur, cu înflăcăratu-i vis, minunate creații zămislea.

- Oprește-te, oprește-te i-au repetat, tu ești în vacuum, acuși o să te sfărâmi în bucățele! Cum suporti tu energiile toate în tine? Nimic nu te mai poate ajuta să te comprimi, acum soarta ta a rămas doar să te sfărâmi. Dar, dacă mai ai o clipă pentru tine, oprește-te! Încetișor, lasă-le să iasă, energiile Tale creatoare.

Răspunsul fu, însă:

- Visele mele! Nu le trădez! Pentru ele, eu voi continua să mă comprim și-mi voi accelera energiile. Visele mele! Prin ele, în iarbă văd eu, printre flori, grăbită, furnicuța cum aleargă. Și vulturoaia-n zbor semeată, cum pe-ai săi puii să zboare și-i învață.

Prin energia să nevăzută, Dumnezeu a accelerat toate energiile dinăuntrul Universului. În Sufletul Său, într-un sâmbure de inspirație le-a comprimat.

Și, brusc, atingere El simți. Din toate părțile dimprejur-i își aprinse a Sa nevăzută energie, apoi brusc se dădu în lături. Din depărtare, încălzind cu a sa căldură își făcu apariția o nouă forță, invadând spațiul înconjurător. Și tot ce mai 'nainte era vacuum, acum se luminează. Și sunete noi auzi Universul, când, cu entuziasm, Dumnezeu - tandrul - întrebă:

- Cine ești tu? Care din energii?

Iar răspunsul ce auzi, fu glasul muzicii:

- Energia lubirii și a Inspirației sunt eu.

- În mine, o părticică din tine se află. Energiile disprețului, urii și ale răutății, să le frâneze, destoinică ea

s-a arătat a fi.

- Tu ești Dumnezeu, a Ta energie - Spiritul visului Tău - să readucă în armonie toate-a putut. Și dacă părticica mea de ajutor Ți-a fost, atunci ascultă-mă, oh Doamne, și pe mine mă ajută.

- Ce vrei? De ce de Mine te-ai atins cu-a focului-ți ardore toată?

- Eu am înțeles că sunt iubirea. Eu nu pot parțial... Sufletului Tău, toată eu să mă dăruie vreau. Eu știu că pentru a nu frânge echilibrul între bine și rău, Tu, pe mine toată, nu mă vei accepta. Însă eu, vacuumul dimprejurul Tău, cu mine însumi îl voi umple. Voi arde totul dimprejurul Tău, înăuntru în mine. Recele Universului și ceața, de tine nu se vor atinge.

- Ce se întâmplă? Tot mai tare tu te-ai luminat!

- Nu eu m-am luminat. Energia Ta o face! Sufletul Tău! În mine doar se reflectă. Și de jur împrejurul Tău, lumina reflectată se întoarce.

De zbucium chinuit, strigă Dumnezeu inspiratei iubiri:

- Se precipită totul. Se răscolește totu-n Mine. Ah, ce-mbătătoare inspirație! Așa, fie să se-nfăptuiască, în iubire învăluindu-se, visele Mele de creație!

Prima ta apariție

Pământul! Miez al Universului întreg și-al tuturor centru, planeta vizibilă - Terra - luă ființă! De jur împrejur stelele răsăriră, Soarele și Luna. Lumina Creatoare invizibilă de la Pământ răspândită, în ele reflecția și-o află.

Pentru prima oară în Univers, un nou plan al existenței luă naștere! Planul material... Și se luminează.

Nimeni și nimic în clipa apariției Pământului, formă materială vizibilă n-avea, Pământul cu toate cele din

Univers să intre în contact putea, însă era de sine stătător.

Era o creație de sine stătătoare. Creație ce creștea, ce trăia, ce înota și ce zbura, nu murea și în neant nu se pierdea. Chiar și din putreziciune ființa musculițele-și luau, iar cu musculița o altă creatură se hrănea și-ntr-o unică viață totul se înlănțuia.

Nedumerite și uimite, toate cele-ale Universului spre Pământ priviră. Pământul, de toate s-atingea, dar niciunei alte existențe de Pământ să se atingă dat nu-i era.

A Creatorului inspirație creștea. Și în Lumina ce al lubirii vacuum umplea, ființa Divină trăsăturile-și schimbă, ființa Divină formele corpului pe care omul de astăzi îl are, își însuși.

Cu viteză de nedescris și-n timp indefinit, gândul Divin lucra. În inspirate și-n vecinicie reflectate, ale gândurilor energii toate le contopi și le desăvârși! În încă una, invizibilă înlăuntrul Său, creație! ...

Pe neașteptate se dezlănțui genialitatea și într-o flacăra pâlpâi energia noului foc al lubirii. Uimit, Dumnezeu, cu fericire, strigă:

- Privește, Universule, privește! Uite-l pe fiul Meu! Omul! Uite-l, pe Pământ el stă! Materializat! Și în el particulele tuturor energiilor Universului se află! Pe toate planurile existenței el trăiește. După chipul și asemănarea Mea el este și în el particulele energiilor voastre toate sălășluiesc, așadar iubiți-l! Iubiți-l voi pe el!

Fericire tuturor celor ce sunt, el va aduce. El este creație! El este naștere! El este totul din fiecare! El, o nouă creație va zămisi și de-a pururea el va dăinui prin neîntrerupta sa re-creație.

De singur este, ori în număr mare, el, cu lumina-i nevăzută emanată, într-o unică rază împreunând-o, omul, Universul întreg îl va ghida. Va dăruia el viață tuturor. Eu i-am dat tot și ale viitorului creații toate i le

voi da.

- Și uite-așa ai apărut tu pentru prima oară pe Pământ, își termină povestirea ei, Anastasia.

- Tu despre cine vorbești? Despre mine?

- Despre tine, Vladimir și despre cei care de acest rând scris vor da cu ochii.

- Anastasia, cum așa? De aici doar o întreagă ineptie reiese. Cum să încapă toți cititorii acolo unde doar unul singur a stat? Și în Biblie despre asta se vorbește. Dintr-un început un singur om pe Pământ era, Adam el se numea. Tu însăși ai spus că Dumnezeu un singur om a creat.

- Ai spus bine, Vladimir – este corect Dar uite, noi toți din unul singur ne tragem. A sa particulă și informația sa, în toți ceilalți pe Pământ născuți s-a revărsat. Și dacă prin voința gândurilor tu, povara îndeletnicirilor cotidiene o vei lepăda, atunci simțirile vor fi acelea care-n micuța părticică până-n ziua de astăzi s-au păstrat. Ea a fost acolo, își amintește tot. În tine, ea acum este și în fiecare om ce pe Pământ trăiește. Las-o să se deschidă, simte ce ai văzut tu și tu – cel care acum acest rând îl citești – ceea ce ai văzut tu la începutul căii tale.

- Asta-i bună! Vasăzică, toți cei ce trăiesc astăzi în lume, chiar de la bun început s-au aflat acolo pe acel Pământ?

- Da. Numai că, pe acest Pământ și nu pe acela. Pur și simplu Pământul se afla într-o altă condiție.

- Și cum se poate spune că noi suntem și acum aceiași de atunci?

- Îți este mai familiar numele Adam? O să-l folosesc în timp ce vorbesc, iar tu imaginează-ți că acela erai tu. Și fie ca fiecare cu acest nume să se imagineze. Eu, cu imaginea pe care vorbele o proiectează, ușor mă pot exprima.

- Da, ajută-ne! Că noi în zilele de azi, prin cuvintele

noastre, palide imagini creem.

- Și mai ușor să-ți vină să-ți imaginezi, tu închipuie-ți că te afli între primăvară și vară în grădina în care se văd roadele de toamnă. În grădină sunt vietățile pe care tu pentru prima oară le vezi. Toate laolaltă, greu cu privirea să le cuprinzi îți este, în timp ce toate noi sunt și desăvârșire în ele se află. Dar amintește-ți tu, Adam, cum pentru prima oară floarea-i văzut-o, a ta atenție spre floare-ai concentrat-o. Cu totul mică floare...

Azaleea, cu petalele de linii dulci delimitate. Ușor i se luminau petalele floricelei, prin ele lumina cerului că și cum s-ar fi reflectat. Iar tu, Adam, către floriceică te-ai îndreptat, de creație îndrăgostindu-te. Și oricât la floare tu ai fi privit, culoarea ei în continuu se schimba. Mângâietor, vântișorul se plimba peste firavele petale ale floricelei și sub razele soarelui petalele fremătară, schimbând unghiul de reflecție al luminii, semitonurile culorilor sale schimbându-le. Ba fremătau petalele în vânt, ba, ca și cum salutându-l, spre om se unduiau, ba, ca și cum muzică ar fi dirijat-o... muzica în suflet răsunătoare. Iar de la delicata floriceică subtilă aromă, pe tine omule, să te învăluie se străduia.

Tunător răget de-odată auzind, Adam se întoarse în direcția de unde acesta răsună. În depărtare, leul cu leoaica se întrezăreau. Și despre-a lor prezență cu al lor răget împrejurimile-anunțară.

Adam, spre impunătorul și frumosul corp al fiarei ale sale priviri își îndreptă, spre deasa și mândra să coamă. Iar leul pe Adam îl văzu și în aceeași secundă cu sprintene salturi spre om se avântă, iar leoaica de el nu se dezlipi. De al puternicilor lor mușchi joc, Adam se îndrăgosti. La trei metri de Adam fiarele se opriră. Ale omului dezmiardătoare priviri îi mângâiară, de la om o tandrețe plăcută iradia iar leul de plăcuta căldură mângâiat la pământ se tolăni, leoaica alături se întinse și nemișcată rămase, ca plăcuta lumină binecuvântătoare

și caldă de la om emanată să nu se întrerupă.

Adam, prin deasa coamă a leului degetele-și trecu, admiră și mângâie puternicele gheare ale labelor, cu degetele ușor atinse colții albi și surâse când de plăcere leul răgi.

- Anastasia, ce era acea lumină care din om ieșea atunci în începuturile primordiale, care chiar și pe leu îl oprea să o întrerupă? Și de ce astăzi lumina aceea nu mai este emanată? Nimeni, astăzi, nu mai radiază o astfel de lumină...

- Vladimir, nu ai observat tu oare, este și astăzi mare diferență? Privirea omului se deosebește de cea a tuturor celorlalte viețuitoare de pe Pământ: de a micuței ierbușoare, de a ferocei fiare și de cea a pietrei cu gândul încetinit. Cu tainică, enigmatică și inexplicabilă putere înzestrat el este. Mângâietoare, privirea omului poate fi. Spune-mi, nu ți s-a întâmplat niciodată ca de a altcuiva caldă privire mângâiat să fii? Sau poate, neplăcere pe suflet de la a cuiva privire tu să fi simțit?

- Da, așa ceva mi s-a întâmplat. Se întâmplă așa, că uneori, cineva te privește. Uneori plăcut, alteori nu prea...

- Vezi, vasăzică tu ești conștient că privirea plăcută înăuntru' tău cald-duce? Și prăbușire și răceală altă privire poate-duce? Dar, cu mult mai puternică în primele zile privirea omului era. Creatorul a făcut astfel încât toate viețuitoarele la acea privire să aspire, mângâiate de ea să fie.

- Unde s-a prăpădit toată puterea omului, acum?

- Nu toată. De rămas, a rămas îndeajunsă, numai că rutina, superficialitatea meditației, schimbarea vitezei de gândire, greșita înțelegere a esențialului și slăbiciunea conștiinței încetează vederea și nu permit să se deschidă în om ceea ce cu toții de la el așteaptă. Căldura sufletească, înăuntru' fiecăruia sălășluiește. Ah, de-ar putea, ca al fiecăruia Suflet, în toată splendoarea

sa, dinaintea tuturor să se deschidă! Toată realitatea în minunata grădină a timpurilor primordiale s-ar putea transforma.

- Pentru toți oamenii? Așa cum, din începuturi, Adam avu? Este posibil ca așa ceva să se întâmple?

- Totul se poate transforma spre ceea ce mințile tuturor, într-una singură împreunându-se, aspiră!

Pe când Adam singur trăia, puterea gândului său era așa cum astăzi gândirea întregii omeniri adunată la un loc este.

- Ooo! Uite de ce până și leul se temea de el?

- Leul de om frică n-avea. Se închina leul în fața binecuvântătoarei lumini. Toate celelalte esențe își doreau să afle binecuvântarea cu care, doar omul să creeze putea. Pe acest al lor prieten, frate și zeu, pe om să-l simtă sunt pregătite toate ființele și nu numai cele de pe Pământ. Dintotdeauna, părinții fac tot ce le stă în putință ca pe ai lor copii cu cele mai bune haruri să-i înzestreze. Doar părinții își doresc sincer că ai lor copii în destoinicie să-i întreacă. Creatorul, din plin i-a dăruit omului din toate cele ce El însuși, purtat de elanul Inspirației, și-A dorit. Și dacă toți, clar ar fi în stare-a desluși cu câtă desăvârșire Creatorul a zămislit, atunci fie că prin sentimente părinții toți să simtă ceea ce Creatorul pentru al Său fiu - Omul - și-a dorit să creeze. Și devreme ce de responsabilitate nu se temu și pe vecinicie în fața Sa își luă obligația să nu se dezică de a Sa creație, spune El cuvinte care de milioane de ani, până la noi încă mai ajung: „El - omul - este fiul Meu. El este ca Mine! Și a Mea imagine el este. Și după a Mea asemănare este”

- Vasăzică, Dumnezeu vroia ca al Său fiu, creația Sa - Omul să fie mai puternic decât El însuși?

- Aspirațiile tuturor părinților sunt dovada acestor spuse.

- Adam a reușit să pătrundă visarea lui Dumnezeu

din prima sa zi de existență? Ce s-a întâmplat mai departe după întâlnirea cu leul?

- Adam tot mai multe creaturi s-a străduit să cunoască, până la ultima plantă menirea și denumirea să le găsească. S-a întâmplat pe loc să reușească, s-a întâmplat ca multă vreme el să prăpădească... Ca de pildă, în prima sa zi, zi întreagă până-n seară, menirea brontozaurului s-o definească el s-a frământat, însă n-a reușit. Iată că au și dispărut brontozaurii de pe Pământ.

- De ce au dispărut?

- Au dispărut pentru că omul, a lor menire, nu a stabilit.

- Brontozaurii erau acele vietăți mai mari de câteva ori decât elefanții?

- Da, mai mari decât elefanții... aveau aripi ei, nu prea mari, iar pe lunga spinare proțăpit, micuțul cap, nimicitor foc putea slobozi.

- Ca în basme. Zmeul Gorinici, de exemplu, și el, în basmele populare, scuipa flăcări. Dar asta era în basme, nu aieveau.

- În basme fictiv se vorbește, dar se întâmplă ca și adevărul să se povestească.

- Da? De unde atâta ciudățenie? Cum era posibil ca din pântecul unei vietăți să iasă flăcări? Sau poate, focul este doar o subtilitate și în realitate, vietatea, prin respirația ei, răutate slobozea?

- Enormul brontozaur era bun și nu înfiorător. Volumul său exterior îi folosea la ușurarea greutateii.

- Cum poate un volum atât de mare să contrasteze greutatea?

- Cu cât este mai plin de un element mai ușor decât aerul, cu atât poate deveni el însuși, balonul, mai ușor.

- Și ce legătură avea brontozaurul, el, doară, nu era un balon cu aer?

- Un balon viu, plin cu aer era și brontozaurul. Era lejeră construcția scheletului său, iar organele interne

erau puține. Înăuntru, gol ca un balon, era plin mai tot timpul cu gaze mai ușoare decât aerul. Săltând și ușor din aripi bătând, brutozaurul câte puțin reușea să zboare. Când se întâmpla ca un surplus de gaze să se creeze, atunci el îl expira printre fălci. Din gură, dinți de siliciu se întrezăreau, a lor frecare scânteii deseori provoca, iar gazul din pânțele generat, se aprindea și din gură foc îi ieșea.

- la te uită! Așteaptă, așteaptă, da' cine îl umplea într-una cu gaz?

- Cum cine? Doar îți spun, Vladimir, gazele se produceau înăuntru în urma digestiei alimentelor.

- Nu este posibil așa ceva! Gazele, doar în țigeliul din Pământ se găsesc. De acolo este extras, apoi gazele naturale sunt comprimate în butelii sau prin țevi spre aragaze sunt purtate în bucătării. Însă aici, din alimente cam prea simplu?!

- Da, simplu!

- Eu nu cred într-o astfel de simplitate și nimeni, zic eu, nu va crede. Și la îndoială vor pune spusele nu numai despre brutozaur, dar și despre toate celelalte. Așa că despre asta, eu nu o să scriu.

- Vladimir, tu consideri că aș putea să greșesc eu sau să mint?

- Că minți sau că nu minți, nu știu eu, dar că ai greșit - asta-i mai mult ca sigur.

- Eu nu am greșit.

- Dovedește.

- Vladimir, stomacul tău și al altor oameni, astfel de gaze încă și astăzi le mai produc.

- Imposibil.

- Tu verifică. Adună-le și dă-le foc când ies din tine.

- Cum adică, din mine? De pe unde? La ce faci aluzie?

Anastasia, printre râsete, spuse: - De ce te comporți ca un copil? Gândește-te singur, este o

experiență intimă asta.

Eu m-am gândit la aceste gaze din când în când. Și mă frământa tare această întrebare, cine știe de ce? Într-un târziu m-am hotărât să fac acest experiment. Și l-am făcut odată întors de la Anastasia. Iau foc! Și toate vorbele ei despre primele zile ale lui Adam sau ale noastre prime zile cu mare interes mi le-amintesc. Și ca și cum s-ar da senzația că noi în zilele de azi am uitat de toate astea, sau poate numai eu am uitat... Dar fie că, fiecare la rândul său, despre continuitatea primei zile să-și amintească și singur să stabilească ce și cum...Iată cum vorbi Anastasia despre asta.

Ziua întâi

- Pe Adam îl interesau toate. Fiece firisor de iarbă, fiecă insectă sofisticată și ciudată, păsările din văzduh și apă. Când, pentru prima oară a văzut micuțul pârâiaș, l-a îndrăgit; cum în el soare se oglindea, cum zglobie curgea apa cristalină și multă viață de tot felul prin apa sa el a văzut. Cu mâna, Adam a atins apa. Șuvoiul, iute mâna i-a tras, ridurile toate de pe palma mâinii cu blândețe i-a mângâiat, spre el mâna atrăgându-i-o. În apă el s-a scufundat cu totul, iar corpul pe loc mai ușor și l-a simțit, apa îl ținea și susurând, corpul întreg i-a mângâiat. Cu căușul palmelor, el apa-n sus a aruncat și s-a minunat cum razele de soare jucăușe s-oglindeau, ca apoi cu susurul apei, picăturile, din nou, să se împreuneze. Și cu sentimentul fericirii, Adam a băut apă din râu. Pân' la apusul soarelui așa s-a veselit și-a meditat, iarăși și iarăși s-a scăldat.

- Așteaptă, Anastasia, uite, tu ai spus că el a băut, dar de mâncat a mâncat el ceva o zi întreagă? Cu ce s-a hrănit el?

- Pretutindeni împrejur, tot soiul de fructe se aflau, de toate gusturile și poame și ierburi bune de mâncat. Dar n-avu foame Adam în zilele dintâi. El de la aer se simțea sătul.

- De la aer? Doar de la aer nu poți să fii sătul. Chiar și-o zicală spune...

- Acel aer pe care astăzi oamenii-l respiră, fără îndoială că nu hrănește. Astăzi, aer mort și deseori dăunător pentru corp și pentru Suflet se-ntâlnește. Despre-o zicală tu ai vorbit, cum că numai cu aer, sătul nicicum tu nu vei fi, însă mai este și o altă zicală: „Doar cu aer eu m-am hrănit”.

Asta vădește ceea ce omului dintr-un început dinainte-i fu pus. Adam în grădina minunată s-a născut, iar în aerul care pe el îl înconjura nu se afla nici-un polen care să-i dăuneze. În acel aer, polen amestecat cu rouă

pură se găsea.

- Polen? Care polen?

- Al florilor, al ierburilor și al copacilor cu ale lor poame, polenul în aer era răspândit. Din cele ce-n apropiere se aflau și-n altele din depărtare, ale căror polen de adierea ușoară a vântului era adus. Nicidecum pe om de la preamărețele îndeletniciri căutarea hranei nu-l distrăgea. Tot ce-l înconjura, prin aer cu de toate pe om îl hrănea. Creatorul a dat totul de la început astfel ca toate cele vii de pe Pământ, în avântul iubirii, omului să-i slujească și apa și aerul și vântul aducătoare de viață să fie.

- Tu, aici ai avut dreptate; se întâmplă că uneori aerul să fie dăunător, însă omul a inventat aparatul de aer condiționat. Acest aparat curăță aerul nociv, transformându-l în aer curat. Și apa minerală în sticle îmbuteliată se vinde. Așa că astăzi problema aerului și apei pentru cei ceva mai înstăriți este rezolvată.

- Uff, Vladimir, aparatul de aer condiționat, problemele nu le rezolvă. O mică parte din ce-i dăunător în aer el curăță, pe de altă parte aerul tot mai mult nimicindu-l. Apa în sticle înfundate conservată, pentru că stă închisă, moare. Ea, doar acele celule bătrâne ale corpului le adapă. Pentru noul născut și pentru ca ale tale celule, într-una să se regenereze, sunt necesare aerul și apa.

Problemele, desăvârșirea vieții-au dovedit

- Toate astea le avea Adam?

- Da, le avea! Deoarece gândurile sale iute se desfășurau. Într-un timp foarte scurt, el apucă la toate o menire să le dea. O sută optsprezece ani, ca o singură zi se scurseră.

- O sută optsprezece? Până la o atât de înaintată vârstă a trăit Adam?

- De unul singur, în treburile interesante absorbit, Adam - primul om - trăi. O sută optsprezece ani nu bătrânește i-au adus ci înflorire.

- Într-o sută optsprezece ani omul îmbătrânește, este socotit chiar foarte bătrân, începe să fie bolnav și să-și piardă puterile.

- Asta acum, Vladimir, dar pe atunci bolile de om nu se luau. Veac după veac, viața celulelor corpului lungă era, și chiar de-i era dat ca, obosită, celula să moară, atunci pe loc se năștea alta plină de energie și o înlocuia pe cea bătrână. Corpul uman putea trăi atât cât Sufletul său și mintea-și doreau.

- Și cum, vasăzică? ... Omul de astăzi nu vrea să trăiască mai mult?

- Prin al său comportament de fiecare clipă, își prescurtează veacul și moartea singur omul pentru sine-și plănuiește.

- Cum așa, își plănuiește? Moartea vine singură, împotriva voinței.

- Când tu fumezi sau bei alcool, când în orașele cu aerul irespirabil de fumul puturos trăiești și când cu mâncare moartă te hrănești, spune-mi Vladimir, cine de nu tu însuși moartea ți-o apropii?

- Așa este viața tuturor, astăzi.

- Omul este liber. De unu' singur fiecare a sa viață își clădește și veacul său cu fiecare clipă-și plănuiește.

- Așadar, acolo în rai, astfel de probleme nu existau?

- Problemele chiar de se ridicau, atunci se rezolvau fără urmări negative, desăvârșirea vieții arătând-o.

Prima întâlnire

Într-unul din cei o sută optsprezece ani ai săi, odată, trezindu-se la ivirea zorilor, Adam nu se veseli de primăvară. Și nu se ridică să-ntâmpine razele soarelui așa după cum obiceiul-i era.

Melodios, din frunzișul copacilor deasupra o privighetoare îi cânta.

Dinaintea privirilor, în tainic freamăt, pretutindeni primăvara s-arăta, râul cu apa-i clipocitoare la el îl invită pe Adam, rândunelele pe deasupra-i zburau. Pe cerul azuriu, nourii, minunate tablouri zugrăveau și se desfășurau. Din iarbă, din flori, din copaci și din tufișuri o plăcută mireasmă venea și pe Adam să-l învăluie-ncerca. Ooo, cât de tare s-a emoționat atunci Dumnezeu...! În mijlocul minunățiilor primăverii și ale Pământului de El create, sub cerul senin, omul – al Său fiu –, era trist. Iubitul Său copil nu era fericit, ci în tristețe profund-alunecă. Poate fi oare altceva mai dureros pentru un Tată iubitor decât o astfel de priveliște?

După o sută optsprezece ani de odihnă de la creație, Dumnezeieștile energii se repuseră în mișcare. Universul întreg încremeni. O astfel de accelerare, de mult timp nevăzută, făcu aureola energiei lubirii-a străluci și-atunci toate cele de viață fură-nsuflețite aflând că Dumnezeu o nouă creație va zămisli. Dar ce ar mai fi putut fi creat după ceea ce la limitele inspirației a fost creat? Nimeni atunci nu-înțelegea... Iar viteza de gândire a Creatorului se înțeți. Energia lubirii îi șopti:

- Tu iarăși te-Ai avântat în mișcarea inspirației. Energiile tale, spațiul universal îl pârlălesc. Cum de nu Te aprinzi și nu izbucnește-n Tine fervoare-atât de mare?

Spre ce aspiři Tu? Spre cine? Eu, deja, nu numai că mă aprind de la Tine. Uite, Dumnezeuul meu, eu de la tine mă pârljolesc, planetele în stele le transform. Oprește-te, tot ce-i mai bun de Tine creat, fiului Tău, tristețea i-o va alunga. Oprește-te, o Doamne!

Nu auzi Dumnezeuul implorările Iubirii. Și nu dădu nicio atenție batjocurii altor esențe ale Universului. El, ca un tânăr sculptor și fervent, accelerarea mișcării tuturor energiilor Sale și-o continuă. Și deodată, o auroră nemaivăzut de frumoasă, peste tot Universul infinit se revărsă. Și toate esențele le făcu să exclame, iar însuși Dumnezeu de mirare șopti:

- Privește Universule întreg. Privește! Uite-o pe fiica Mea, printre creațiile pământești se află. Cât sunt de desăvârșite, cât sunt de minunate trăsăturile ei! Va fi vrednică de fiul Meu. Nu sunt pe lume creații mai desăvârșite decât ea. Se oglindește-n ea a Mea imagine și-asemănarea Mea și particulele voastre ale tuturor în ea se află, așadar iubiți-o... s-o iubiți!

Ea și el! Fiul Meu și a Mea fiică, celor ce sunt, tuturora, multă fericire le va aduce! Și în toate planurile existenței, minunate lumi în Univers ei vor clădi!

De pe un mic povârniș, prin iarba de rouă scăldată, în zi de sărbătoare luminată, spre Adam, fata se-ndreptă.

Mersul îi era grațios, corpul armonios, formele dulci și elegante, iar în tenul pielii sale lumina aureolei Divine se oglindea. Se apropia tot mai mult... Și iat-o! În fața lui Adam în iarbă tolănit, fata se opri.

Ușoara adiere de vânt șuvițele-i aurii ridică și fruntea-i dezgoli. Universul întreg respirația-și ținu. Ooo, cât de frumos era al său chip, a Talei creații, Dumnezeuule! ...

Adam, în iarbă-ntins, la fata ce lângă el stătea, doar o privire-și aruncă, căscă alene și coborându-și pleoapele se întoarse.

Ale Universului toate esențe au auzit atunci - nu!!

niciun cuvânt n-au auzit – ci agale-n mintea sa, Adam, a Domnului nouă creație cântărea: „Iată că, a mai apărut o nouă creatură. Nimic nou nu are decât asemănarea cu mine. Încheieturile genunchilor sunt și mai firave și mai scurte decât la cai, blana leopardului este și mai viu colorată și mai veselitoare. Și a mai venit și fără să fie poftită chiar azi, când eu noi definiții furnicilor aveam de gând să le dau.”

Iar Eva, de pe undeva din preajma lui Adam, spre albia râului se îndreptă, la malul apei se opri, printre tufișuri chipul în apă-și oglinzi.

Murmurări toate esențele Universului, într-unul singur ale lor gânduri se revărsară: „Două desăvârșiri nu au știut să se-nțeleagă. În creațiile Creatorului nu există desăvârșire”

Dar numai energia iubirii, de una singură, prin murmurul universal, Creatorului parte să-i țină încercă. Cu a sa strălucire pe Dumnezeu îl înconjură. Cu toții știau că energia iubirii nu judeca. Întotdeauna ea, invizibilă și tăcută în infinități de nepătruns se perinda. Dar de ce acum fără încetare strălucea atât de tare, pe Dumnezeu înconjurându-L? Ale Universului murmure nu le ostoi, ci doar cu o fulgerătoare sclipire le încălzi și consolă:

- Tu odihnește-Te, Mărește Creator și cu rațiune pe al Tău fiul învrednicește-l. Să-ndrepti, fiecare minunată creație, Tu poți.

Răspunsul Universul-1 auzi, cuvintele și printre ele înțelepciunea și-a Creatorului Măreție le aflară.

- Fiul Meu este a Mea imagine și într-a Mea asemănare el este. Particulele a tot ce-n Univers există, în el se află. El este alfa, el este omega. Este Creație! Este a viitorului devenire! De-acu-nainte și pe veci, nici Mie și nimeni altcuiva nu-i va fi dat, fără a sa voință, al său destin ca să îi schimbe. Tot ceea ce el își va dori așa se va realiza. Nu s-a nchinat el, al Meu fiu, la vederea desăvârșirii trupești a fetei. Nu s-a minunat de ea spre

uimirea întreg Universului. Nu a realizat încă, dar cu simțurile a perceput el, al Meu fiu. El a fost primul care a simțit... ceva nu l-a mulțumit. Și noua zămislire - fata - dinaintea lui, incompletă-i apăru. Fiul Meu! Al Meu Fiu cu ale sale simțuri Universul îl percepe, el știe toate-ale Universului ce posedă.

Întrebarea Universului a răsunat atunci de pretutindeni:

- Ce-ar putea să-i lipsească celui în care ale noastre toate energii se află și ale Tale toate?

Iar Dumnezeu le răspunde tuturor:

- Energia iubirii. Și-atunci pâlpâi energia iubiri:

- Dar eu sunt una și sunt a Ta! Pe Tine - Unicul - Te luminez.

- Da! Tu ești unică, iubirea mea, ale Creatorului vorbe îndărăt, ca răspuns răsunară. A ta luminează strălucitoare și încălzește și mângâie, iubirea Mea! Tu ești inspirație. Tuturor vibrație le poți da, tu intensifici percepția Mea.

Și tu, aducătoare de-mpăcare ești, iubirea Mea! Te rog pe tine, toată, fără rezerve, pre Pământ pogoară-te. Prin tine - energie măreață și binecuvântătoare- pe ai Mei fii cu dor o să-i îmbrățișez.

Dialogul dintre Dumnezeu și iubire învăluie prin sunetul său începutul întregii iubiri pământești.

- Dumnezeul meu - lui Dumnezeu iubirea i se adresa.

- Când o să plec, Tu singur și invizibil în veșnicie pe toate planurile existenței vieții vei rămâne.

- Al Meu fiu și-a Mea fică, de-acum înainte fie ca în *navy' yavy' pravy'*¹, peste toate cele să strălucească.

Sunt cele trei concepte (planuri) bază ale învățăturii *vedruse* (slavă din perioada Vedică).

Atât în Cartea *Velesa* cât și în reprezentarea

¹ *Navy' yavy' pravy'* (apostroful scurtează litera i).

Anastasei, cele trei concepte sunt trei planuri ale existenței vieții pe lume.

«Anastasia, de asemenea, susține că: lavi' este lumea materială, Navi' este lumea cazuală, adică lumea gândurilor, a viziunilor care, mai de-apoi, se transpun în planul material lavi' Există Navi' întunecat - dimensiunea forțelor obscure și Navi' luminos Slavi - dimensiunea forțelor luminoase. Pravi', în concepția Anastasei este infinitul luminos - nivelul Creatorului și al Omului. Desăvârșirea - nivel de neatins altor esențe Universale.

.....

Astfel și lavi', Navi și Pravi', cele trei puncte esențiale Universale, prezente în clipa Creației comune a unei noi vieți, adică perpetuarea neamului: crearea imaginii copilului, zămisirea și nașterea. La început copilul îl gândim, cântărim planul gândurilor (Navi') apoi planul material - zămisirea (lavi') și nașterea copilului - Pravi' înzestrat cu suflet (Navi') și corp (lavi)

.....

Pravi' este și Navi' și lavi', adică viață. ... Navi'lavi'Pravi' reprezintă materia, gândul, viața.

.....

Navi'= toate energiile, emoțiile, sentimentele, energia electrică și magnetică.

lavi'= materia în formă solidă, lichidă, gazoasă sau plasmatică.

Pravi'= însuflețirea materiei, adică viață.»

Fragment tradus din expunerea lui Vitali Iakovlei, Novgorod, articolul „Kedrovka” din 9 oct. 2005

- Dumnezeu meu, o să rămână numai vacuum împrejurul Tău. Și niciodată spre al Tău Suflet căldura vieții nu va mai ajunge. Fără această căldură, Sufletul se va răci.

- Nu doar pentru Mine ci pentru tot ce-i viu fie ca

această căldură de la Pământ să radieze. Alor Mei fii și fiice fapte, căldura s-o amplifice. Și-ntreg Pământul a sa căldură strălucitoare în tot Universul s-o radieze. Toți vor simți lumina binecuvântătoare a Pământului, de-ale Mele energii cu toții se vor putea încălzi.

- Dumnezeuul meu, dinaintea fiilor și fiicelor Tale o infinitate de căi sunt deschise și-n ei energiile tuturor planurilor existențiale se află. Și dacă din toate una singură va domina și strâmbă calea o va alege, ce o să poți Tu să faci? Tu, cel care a dat tot și care vede cum se prăpădește și slăbește energia ce de la Pământ este emanată? Cel care a dat tot și vede cum peste toate energiile distrugerea va guverna. Ale Tale creații cu crusta fără de viață a Ta iarb-o vor acoperi și de pietre strivită va fi. Ce-o să faci atunci cu libertatea toată fiului Tău dată?

- Printre pietre Eu voi putea o ierbușoară verde din nou s-o fac viață să prindă, într-o micuță și neîntinată băltoacă petalele unei floricele se vor deschide. Vor reuși ai Mei fii și fiice a lor menire terestră să-și vadă.

- Dumnezeuul meu, când eu voi pleca, invizibil tuturor Tu vei rămâne. Așa s-ar putea întâmpla ca tocmai printre ai Tăi oameni, alte energii ale altor esențe să-nceapă să grăiască. Altora li se vor închina oamenii, în numele Tău toate grăind, vor declara: „Eu vorbesc în numele Domnului, alesul său sunt eu, unicul, pe mine ascultați-mă” Ce o să poți face Tu atunci?

- Cu ziua ce din nou va răsări, noi orizonturi voi aduce. Creațiile toate, fără excepții, razele soarelui care Pământul îl încălzesc o să-i ajute pe fiii Mei și fiicele Mele să-nțeleagă că fiecare, cu al său Suflet, cu Sufletul Meu vor putea vorbi.

- Dumnezeuul meu, ei mulți vor fi, iar Tu de unul singur. Și toate esențele Universului cu ardoare-și vor dori ale oamenilor suflete să ia în stăpânire. Printre oameni, peste toți ale lor energii se vor întări. Iar

încurcat, al Tău fiu, lor să se-nchine, va începe.

- În diversitatea cauzelor care spre fundătura-i poartă și spre nicăieri, există una care obstacol va reprezenta și piedică pentru toți cei care minciună vor purta. Fiii și fiicele Mele sunt îmboldiți de aspirații de a cunoaște Adevărul. Minciuna are limite întotdeauna și fără de margini Adevărul este. În Sufletul lor clarviziunea se va afla, în Fiii Mei și-ai Mei copii.

- Ooo, Dumnezeu! Nimeni și nimic nu este în stare să se împotrivescă zborului gândurilor și viselor Tale. Ele sunt minunate! Cu plăcere o să le urmez! Pe-ai Tăi copii cu strălucirea o să-i încălzesc și pe vecie pe ei o să-i slujesc. Cu a Ta binecuvântare ale lor creații ei pot să-și zămislească. Doar un singur lucru-Ți cer, ooo Doamne! Permite-mi ca doar o minusculă scânteioară a mea lângă tine să las.

Când în întuneric să te afli Tu va trebui, când doar de vacuum Tu înconjurat vei rămâne, când în nepăsare de lumina Pământului care va slăbi vei fi părăsit, fie că a mea scânteioară, unică, de iubire-a Ta vibrație s-o lumineze.

- O, Vladimir! - strigă entuziastă Anastasia.

- Dacă omul zilelor noastre spre cer privirea și-ar aținti-o și ceea ce atunci deasupra Pământului se petrecea el ar vedea, dinaintea ochilor săi preamăreață viziune s-ar înfățișa. Lumina Universului energia iubirii într-o cometă concentrată, spre Pământ se pogorî și în calea sa, încă fără de viață al planetei corp iluminează și stele deasupra Pământului aprinse. Spre Pământ! Tot mai aproape... Și iat-o! Brusc, razant cu Pământul se opri și începu să vibreze a sa strălucire de iubire. În depărtare, printre stelele strălucitoare, una din ele, cea mai mică, părea să fie însuflețită. Ea, pe-a iubirii strălucitoare dâră luându-se, spre Pământ se precipită. Și a înțeles atunci iubirea că de la Dumnezeu, a ei cea de pe urmă scânteioară, către Pământ din urma ei s-a

avântat.

- Dumnezeuul meu, strălucitoarea iubire-l șopti, de ce? Secretul nu în mine stă. Atunci, de ce? ... Tu nici măcar minuscula scânteioară - unică de mine lăsată lângă Tine nu ai ținut-o!

Vorbelor iubirii, din întunericul Universului, deja de nimeni văzut și tuturor deja de neînțeles, Dumnezeu răspuns le dădu. Cuvintele Sale Divine răsunară:

- Ca să păstrez pentru Mine înseamnă că lor - fiilor Mei și fiicelor Mele neîndeajuns să le dau! ...

- Dumnezeuul meu...!

- Grăbește-te, iubirea Mea, grăbește-te și nu pune la îndoială. Grăbește-te cu ultima ta scânteioară și-i încălzește pe toți viitorii Mei fii și fiice.

Oamenii Pământului de energia universală a iubirii învăluți au fost. De toată, până la ultima scânteie. Toate în ea erau. În centrul infinitului Univers, pe toate planurile existenței deveni omul mai puternic între toate esențele.

Când iubirea...

Adam stătea întins printre florile parfumate, în iarbă. Sub coroana copacului moțăia, iar gândurile i se derulau alene. Dar, dintr-odată, amintirea căldurii unde nevăzute îl învălui, cu nedeslușită forță căldura toate gândurile-i acceleră: „Nu demult, lângă mine, o nouă creatură stătea. Asemănare cu mine-n ea era, cu toate astea și neasemănare, dar ce anume și de unde-acea neasemănare? Și unde-o fi acum? Ooo, cât de tare-aș vrea, din nou, creatura s-o văd! Din nou s-o văd aș vrea, dar de ce oare?”

Din iarbă, iute Adam se ridică și dimprejur să privească el stătu. Și-un gând atunci în minte-i fulgeră: „Oare ce s-a întâmplat? Toate-s la fel; ceva totuși schimbat este la toate, eu, altfel acum privesc. Mai minunate-au devenit acum ale pământului ierburi toate, arome, aer și lumină.”

Noua undă de căldură dinspre pâraiaș ca la un

semn, tot corpul i-l învălui. El s-a întors către căldură – în fața sa, noua creație, splendidă s-arăta. A sa minte logica-i părăsi, al său întreg Suflet cu viziunea se mângâia, când Adam, mirat, văzu pe malul apei tăcută fata cum ședea, la el și nu la apa cristalină ea privea și cum șuvițele de păr aurii ea-și aranja. Cu al său zâmbet ea îl mângâie, de-o veșnicie-ntreagă ca și cum ea-l aștepta.

Adam de ea s-a apropiat. Unul pe celălalt când s-au privit, Adam a gândit: „Nimeni nu are ochi mai minunați ca ea”, iar cu vocea-i vorbi:

- Tu, pe malul apei stai. Apa este plăcută, ai vrea tu în pâraiaș să te-mbăiezi?

- Da, eu vreau.

- Mai de apoi, creația să ți-o arăt ai vrea?

- Da, eu vreau.

- La toate o menire eu le-am dat. O să fac ca și ție ele să-ți slujească. Ai vrea tu, ca nouă creație eu să creez?

- Da, eu vreau.

Ei se scăldară-n râu, pe pajiști alergară. Ooo, cu câtă poftă fata râdea, când pe un elefant sărind, într-un dans, Adam cu animalul se dezlănțuiră și pe fată, Eva o numi!

Ziua de asfințit s-apropia, doi oameni trăiau în minunata existență terestră, înconjurați și încântați de culori, arome și sunete. Cu-ncântare și cu desfătare Eva, cum se-nsera privea. În butonașe, petalele de flori se-nchiseră și-n întuneric, din lumină zilei minunatele creațiile se afundară toate.

- Tu nu te întrista, deja încrezător în sine, Adam rosti, al nopții întuneric acum se va lăsa. Nouă, să ne odihnim, ne folosește-al nopții întuneric, de fiecare dată însă noaptea când se lasă, de-atâtea ori o nouă zi se va întoarce.

- Ziua, aceeași va fi sau altă nouă va veni? Eva-

ntrebă.

- Se va întoarce acea zi pe care tu însăși o vei dori.
- Cui este supusă fiecare zi?
- Mie.
- Dar tu, cui te supui?
- Nimănui.
- De unde vii tu?
- Eu vin din vise.
- Iar toate dimprejur, minunatele revelații, de unde

vin?

- La fel, din vise-au apărut, creațiile mie dăruite.
- Atunci unde-i acela căruia minunatul vis îi

aparține?

- Se află, deseori prin apropiere El, doar că nu se vede cu privirea obișnuită. Oricum, cu El este bine. El Însuși, Dumnezeu se cheamă, Tatăl meu și-al altora.

Niciodată nu se satură și tot îmi dă. Eu, de asemenea, aș vrea să-i dau, dar pentru moment nu știu ce.

- Vasăzică și eu tot a Sa creație sunt? Atunci și eu, la fel ca și tine, Lui vreau să-l mulțumesc. Altfel să-L chem, pe Dumnezeu și Tatăl meu. Poate noi doi împreună să aflăm care fapte de la noi Tatăl așteaptă?

- Eu am auzit cum a spus El că fericirea cu toții pot s-o afle.

- Cu toții? Asta înseamnă că și El?

- Da, înseamnă că și El.

- Vorbește-mi, ce-Și dorește El?

- Creația colectivă și fericirea de la a ei contemplan.

- Ce ar putea, fericire pentru toți s-aducă?

- Nașterea.

- Nașterea? Minunat tot ce-i născut este.

- Eu, deseori, prin somn gândesc la o neobișnuită și minunată creație. Sosește dimineața și văd că nimic încă nu mi s-a întruchipat, minunate toate și, la vedere în

lumina zilei, sunt.

- Hai, amândoi să ne gândim.

- Eu, de asemeni, am mai vrut, în somn alături de tine ca să fiu, a ta respirație eu ca s-aud, a ta căldură eu să simt și la creație împreună să gândim.

Prin somn, în vise, la creația minunată, avântul sentimentelor afectuoase pe ambii îi cuprinse, revărsându-se într-o unică aspirație. În corpurile materiale-ale amândurora, cele gândite se-oglindiră.

Nașterea

Ziua s-a întors - noapte-a căzut din nou. Odată, la ivirea zorilor, pe când Adam privea la puișorii de tigri și medita, Eva se apropie de el, i se așează alături, îi apucă mâna și i-o așează pe pânțelele ei.

- Simte aici, înăuntru în mine, a mea nouă creație trăiește. Tu simți, Adam, se mișcă creatura mea, neliniștită.

- Da, simt. Îmi pare mie, ea, către mine, că se zbate.

- Spre tine? Desigur! Ea este a mea dar și a ta! Atât de mult eu îmi doresc s-o văd pe-a noastră creație.

Nu în dureri ci în măreață satisfacție, Eva născu.

Uitând de toate cele dimprejurul său privea și tremura Adam de nerăbdare. Născu Eva noua și dimpreună a lor creație.

Un mic boț ud tot, fără de-ajutor, stătea în iarbă. Piciorușele-i erau strânse, ochii nu-și ridicau ale lor pleoape... Adam privea fără să-și dezlipească privirea, cum micuța mână i se mișcă și i se deschiseră buzișoarele, respirând. Adam chiar să clipească se temu, să nu piardă nimic din mișcărilor micuțului. Nevăzute sentimente umplură totul împrejur și înăuntru, iar Adam nemaifiind în stare să stea locului, săltă-n picioare și se avântă în fugă pri-mprejur.

De-un infinit entuziasm cuprins, Adam, spre malul râului din depărtare îndreptându-se, se coborî și dispăru după o colină. Se opri. În piept ceva minunat i se năfiri și îi creșu. Iar totul împrejur! ... Lin, vântușorul nu foșni doar prin micuțele tufișuri el cântă, frunzișul de prin copaci și ale floricelelor petale, agitând. Nu doar pluteau norii... norii toți încântătorul danț îl oglindeau. Sclipind și zâmbind, mai repede apa curgea. Până și pârâul! ...! Pârâul! A cărui apă, ai cerului nori oglindea, într-un mod nou se năvoldura în fața ochilor lui Adam. Și trilul păsărilor în înaltul cerului! ... Și-n cântătoarea mișunare de prin iarbă ... Cu toatele s-adunară, unindu-se în sunetul preamăreței muzici a minunatei orânduiri terestre.

Și aer mai mult în piept inspirând, pentru a avea mai multă putere, dintr-o dată strigă Adam. Neobișnuit, dar nu ca de-animal al său strigăt fu, cu mult mai suav decât celelalte zgomote acesta se răsfârâse. Amuțiră toate cele dimprejur. Și auzi Universul pentru-ntâia oară cum, cu încântare, al Pământului om cântă! Cântă omul! Și simțind fericirea-i din cântec, întreg Universul înțelese că nu există în nicio galaxie strune în stare sunet mai minunat să dea decât sunetul din cântecele sufletului uman.

Și nu putea triumfătoare melodie, tumultul de sentimente să îl micșoreze. Adam văzu leul și-asupra i se năpusti. Îl trânti la pământ pe leu ca pe-un cățel, de coama deasă îl zgâlțâi, apoi săltă, chemând la el leul cu gesturi și-alergă. Cu greu leul îl ajunse din urmă, puii de leu și mama lor leoaica, cu toții de la ei s-au îndepărtat. Mai iute decât leul alerga Adam, agitându-și mâinile, strigând pe nume toate ierburile din cale. A sa creație, gândi el, tuturor fericire le va putea aduce.

Și iată-l din nou în fața sa - micuțul ghemotoc! A sa creație! Lins de lupoaică și de călduțul vânt mângâiat, micuțul ghemotoc însuflețit.

Micuțul prunc, ai săi ochi încă nu-i deschise, el dormea. În fața lui, toate animalele din apropierea lui Adam, prin iarbă, în beatitudine, se tupilară.

- la te uită! - cu admirație, exclamă Adam.

- De la a mea creație, ca și de la mine, lumina radiază. Dar poate, este mai puternică decât a mea, devreme ce cu mine neobișnuite lucruri se petrec. Toate ierburile cu smerenie dinaintea ei s-au plecat. Eu așa am vrut! Eu am reușit! Eu am creat! Creație vie și minunat-am zămislit! Cu toții!.. Cu toții priviți-o!

Adam își aruncă privirea împrejur și dintr-odată oprindu-se, a sa privire îngheță. Pe Eva, a sa privire se opri.

Stătea de una singură în iarbă, duios cu ostenita-i privire, pe Adam care abia amuțise-l mângâia.

Și cu nouă putere a iubirii dinăuntru, de la Adam împrăștiată, bucuria împrejur se revărsă. Și pe neașteptate... Ooo, cu câtă iubire Universul trepidă când Adam spre minunata fată-mamă alergă, când în fața Evei în genunchi se aruncă, de ale ei șuvițe aurii și buze se atinse și de ai săi sâni de lapte-mpovărați. Și exclamația-i în tandă șoaptă se-adună, iar încântarea-i, prin vorbe s-o exprime încercă:

- Eva! Eva mea! Femeia mea! Tu ești în stare visele

să le preschimbi!?

Iar ca răspuns... Ușor obosită și duioasă vocea liniștită răspunse:

- Da, eu sunt a ta femeie. Noi doi putem transforma tot ceea ce tu cu gândul zămislești!

- Da! În doi! Acum totul este clar! Noi suntem o pereche! Suntem ca unul singur! Și suntem în stare să preschimbăm visele în realitate! Uite! Ne auzi, Tatăl nostru?

Însă, pentru prima oară, Adam răspunsul nu-l auzi. Mirat, sări în picioare și exclamă:

- Dar unde ești Tu, Tatăl meu? Privește la a mea creație! Desăvârșite și nemaîntâlnite ale Tale ierburi terestre sunt. Totul minunat este: copacii, ierburile, tufișurile și norii. Mai multă fericire-a mea creație-mi aduce decât tot ceea ce cu al Tău vis pe lume ai creat. Tu taci. Tu nu vrei să te uiți la ea? Dar ea este mai minunată decât toate celelalte! mai tare la sufletul meu s-a pus a mea creație. Ce-i cu Tine? Nu vrei să-Ți arunci o privire la ea?

La micuț, Adam privi. Deasupra micuțului corp, aerul mai albastru decât de obicei se distindea, iar vântușorul nu mișcă nimic, doar cineva nevăzut deasupra buzișoarelor micuțului, tulpina subțire a unei flori o aplecă. Și doar polenul a trei pufi fini de buzele micuțului le-atinse. El - micuțul - din buzișoare plescăi, dulce suspină, mânuțele și picioruțele și le mișcă, apoi din nou adormi. Înțelese Adam că în timp ce el se minuna. Dumnezeu pe micuț îl dezmiardă... și, pentru o vreme, tăcu.

Apoi, Adam exclamă:

- Vasăzică, Tu m-ai ajutat! Vasăzică, Tu în preajmă Te-ai aflat și-a mea creație-Ai binecuvântat?

Auzi îndărăt glasul tandru al Tatălui:

- Mai încet Adam; cu mirarea ta pe micuț o să-l trezești.

- Înseamnă. Tatăl meu, că ai îndrăgit a mea creație ca pe mine însumi? Poate că mai mult decât mine-ai îndrăgit-o? Dacă-i așa, de ce? Explică-mi Tu! Vezi doar, ea nu-i a Ta.

- Iubirea, fiul Meu, dăinuie; în noua ta creație continuitate se află.

- Eu sunt aici, vasăzică și în ea în același timp? Și Eva, înseamnă că este și ea în creație?

- Da, fiul Meu, a voastră creație vă seamănă întrutotul și nu numai în corpul pământesc. În ea, spiritul și Sufletul revărsându-se, la ceva nou naștere vor da. Și ale voastre aspirații se moștenesc și amplifică de multe ori ale fericirii simțăminte.

- Asta înseamnă că vor fi mulți ca noi?

- O să-l umpli tu pe-al tău Pământ întreg. Toate cu gândul le vei cunoaște tu și-atunci în alte galaxii al tău vis, lumi încă mai minunate va clădi.

- Unde este marginea Universului? Ce o să fac eu când o s-o ating? Atunci când o să umplu totul cu ceea ce singur oi fi zămislit?

- Fiul Meu, Universul aduce cu el gândul, din gând visul s-a născut, în parte în materie vizibil. Când tu la marginea tuturor vei ajunge, un nou început și o continuare al tău gând va deschide. Din nimic, o minunată naștere-a ta se va genera, aspirațiile sufletului tău și visului tău în ele oglindindu-se. Tu, fără de sfârșit ești Fiul Meu, vecinic ești tu fiul Meu, în tine se află ale tale vise creatoare.

- Tată, cât e de bine de fiecare dată când Tu vorbești. Când Tu în preajma mea Te afli, eu să Te îmbrățișez aș vrea. Dar Tu ești de nevăzut. De ce?

- Fiul meu, când în ale Mele vise, energiile universale se implantară, nu am apucat Eu la Mine însumi să mă mai gândesc. Visele Mele și gândurile doar pe tine te-au creat, al Meu aspect exterior nu au mai apucat. Dar există creații vizibile-ale Mele, tu le simți pe

ele dar nu-ți dai seama. Doar cu mintea, nimeni nu este-n stare-n Univers să le-osebească.

- Tatăl meu, așa de bine-mi este când Tu vorbești. Tu ești aproape, mai aproape decât orice. Când în cealaltă margine de Univers mă voi afla și de-ndoieli și neînțelegeri al meu suflet împresurat va fi, spune-mi Tu cum să Te caut? Tu în acest timp unde vei fi?

- Eu în tine Voi fi și în preajmă. În tine totul se află, al Meu fiu. În tine energiile universale toate-au fost înmănunchiate. Eu, polurile opuse ale Universului în tine toate le-Am cumpănit, la fel și-ntr-ale tale noi apariții. Tu pe niciuna din ele nu o lăsa să predomine în tine. Atunci și Eu în tine Mă voi afla.

- În mine?

- În tine și în preajmă. În a ta creație Voi fi și în a Evei. În tine o particulă a Mea se află, așadar și-n a ta creație voi fi Eu.

- Eu, fiul Tău sunt, cine va fi pentru Tine a mea nouă creație?

- Iarăși tu.

- Pe cine-o să-l iubești Tu mai mult? Pe mine, cel de acum sau pe mine cel renăscut iarăși și iarăși în viitor?

- Iubirea una este, speranțele tot mai mari sunt în fiecare nouă desăvârșire și-n fiecare vis.

- Tată, cât de-nțelept ești Tu, atât de tare-aș vrea să Te îmbrățișez.

- Tu privește-te-mprejur. Creații peste tot se văd, ale Mele visuri și gânduri materializate. În planul existenței tale materiale pe ele să le cunoști tu poți.

- Eu le-am îndrăgit așa cum pe Tine te iubesc, Tatăl meu. Și pe Eva am îndrăgit-o și pe-a ei nouă creație. De jur împrejur iubire se află - doară pe veci în ea eu să trăiesc aș vrea.

- Fiul Meu, doar în al Iubirii spațiu tu vei trăi.

Au trecut anii, se poate spune-așa, dar a timpului concepție relativă este. Au trecut anii, dar cum să-i

socotești... moartea, omul pentru multă vreme înăuntrul său să cunoască n-a putut. Înseamnă, așadar, că moartea pe atunci, să se-arate n-avea cum.

Lucru cu care să te saturi nu-i cu puțință

- **A**nastasia, dar dacă la început era așa de bine, ce s-a întâmplat pe urmă? De ce astăzi, războaie pe Pământ sunt de tot felul și de ce oamenii flămânzesc?

Tot soiul de jafuri și bandiți, sinucideri și închisori. Peste tot familii nefericite și copii orfani... Unde s-au rătăcit iubitoarele Eve, așadar? Unde-i Dumnezeuul care ne-A făgăduit că pe veșnicie în iubire vom trăi? Printre altele, eu mi-amintesc că și în Biblie se vorbește despre asta. Din mărul pomului interzis omul a gustat și pentru asta Dumnezeu din rai l-a alungat. Și strajă chiar a pus dinaintea porților, pentru a nu-l lăsa pe omul rebel înapoi în rai să mai intre.

- Vladimir, Dumnezeu nu l-a alungat pe om din rai.

- Ba da, l-a alungat, despre asta eu am citit. Și l-a și blestemat pe om în același timp. Evei, El i-A vorbit că în dureri va naște, iar Adam cu sudoarea frunții de mâncare-și va procura. Și uite că așa se și întâmplă în realitate, astăzi, cu noi.

- Vladimir, judecă singur, poate că o astfel de logică sau lipsa ei, cuiva îi convine, poate că cineva un scop al său să aibă.

- Ce treabă au logica și scopul?

- Te rog, crede. Fiecare însuși trebuie să-nvețe, cu al său suflet să-nțeleagă situațiile de viață și să le pătrundă. Tu însuși, singur de vei reflecta, vei realiza că nu Dumnezeu l-a gonit pe om din rai. Dumnezeu, de atunci și până astăzi, Tatăl iubitor al tuturor a rămas. Dumnezeu este iubire, despre asta tu, de asemenea, ai citit.

- Am citit.

- Atunci unde este logica? Doară, un părinte iubitor nu-i alungă niciodată din casă pe copiii săi. Părintele iubitor, neajunsurile singur suportându-le, pentru orice păcat pe copiii săi îi iartă. Și nu contemplă Dumnezeu cu indiferență toate suferințele oamenilor - ai Săi copii.

- Contemplă sau nu, eu nu știu. Doar că tuturor le este clar că El nu li se împotrivese.

- Ooo, ce vorbești tu, Vladimir! Suferă El și pentru această suferință a omului-fiu. Dar cât să nu-L recunoști

pe Tatăl? A Sa iubire să n-o simți, să n-o vezi?

- Da' ce-ți veni, așa dintr-o dată te-ai agitat? Vorbește mai concret. Unde, în ce se văd astăzi efectele Iubirii Divine asupra noastră?

- Când te vei întoarce în oraș, împrejurul tău cu mai multă atenție privește. Minunatul covor viu de plante este acoperit acum cu asfaltul fără de viață, de jur împrejur se ridică grămezi de beton dăunător - case se cheamă printre toate acestea, mașinile mișună, gaze otrăvitoare fumegând. Dar, printre grămezile de pietre, doar o mică insulă să găsească și vor crește ierbușoarele și floricelele - creațiile lui Dumnezeu. Prin foșnetul frunzelor și prin cântul păsărelelor. El îi tot cheamă pe fiii și pe fiicele Sale să-nțeleagă ce se petrece cu ei și-n rai să se întoarcă.

Se micșorează-ntr-una lumina iubirii dinspre Pământ, de mult s-ar fi micșorat reflecția soarelui. Însă El, cu ale Sale energii, neobosit întărește lumina viețuitoarelor toate și a soarelui. El, ca dintotdeauna, îi iubește pe fii săi și pe-ale Sale fiice. El crede, așteaptă și visează cum într-o bună zi, odată cu răsăritul soarelui, omul va realiza, iar a sa conștiință va reda Pământului strălucirea izvoarelor primordiale.

- Dar cum de se petrec toate astea pe Pământ, în pofida viselor Lui Dumnezeu și se prelungesc în mod inexplicabil de mii sau poate milioane de ani? Cum este posibil să aștepte-atât și să creadă?

- Pentru Dumnezeu, timpul nu există. Ca-n fiecare părinte iubitor, nu se prăpădește credința-n El. Mulțumită acelei credințe, noi încă mai trăim și astăzi. Și singuri viața ne-o creăm, folosindu-ne de libertate, nouă de Dumnezeu dăruită. Însă alegerea drumului spre nicăieri, nu dintr-odată omul a făcut-o.

- Nu dintr-odată? Atunci cum, când? Și ce înseamnă „mărul lui Adam”?

- În acele vremuri, ca și-acum, Universul era înțesat

cu tot felul de energii vii. Esențele vii erau pretutindeni și majoritatea lor semănau cu al doilea „eu” uman. Ele erau aproape ca și oamenii, toate planurile existențiale le puteau acapara, însă în cea materială să se desăvârșească nu le-a fost dat. În acest plan omul deține supremația. Și în cazul complexelor de energii universale, supremă deasupra tuturor o singură energie se afla. Și nu puteau ele domni asupra interacțiunilor energiilor lor.

Chiar printre esențele universale există complexe de energii asemănătoare lui Dumnezeu. Sunt asemănătoare dar nu sunt zei. Chiar și pentru o secundă de-ar fi să-și echilibreze toate energiile dinăuntrul lor, tot nu ar putea da naștere unor creații vii, asemănătoare celor ale lui Dumnezeu.

În întreg Universul, nimănui nu-i este dat să descifreze, să destăinuie enigma și s-află puterea cu care planul material a fost creat, unde și în ce se ascunde firul care-l leagă de toate celelalte ale Universului. Și cum, mulțumită cărui secret, acesta se poate auto-reproduce.

Când Pământul și tot ceea ce pe el trăiește au fost create, din ce, cu acea nemaivăzută viteză, Dumnezeu a zămislit, nu au apucat esențele Universului să-nțeleagă... cu care putere Dumnezeu a creat lumea. Când totul a fost creat și vizibil a devenit, când au înțeles că omul mai puternic decât ele este, la-nceput cu admirație și stupoare la noua creație au privit, apoi ele, la rândul lor, s-o repete și-au dorit. Creație asemănătoare a lor proprie să zămislească. Această dorință tot crescute și tot crescute în ele. Chiar și astăzi această dorință pe marea majoritate a esențelor de energii o mai macină. În alte galaxii, în alte lumi, ele Pământuri asemănătoare să creeze au încercat. Planetele de Dumnezeu create le-au folosit chiar. Multora le-au reușit creații asemănătoare celor terestre... dar numai asemănătoare. Ale Pământului armonii, perfectul echilibru dintre toate cele vii, ca pe

Pământ, nimănui altcuiva nu i-a reușit. Așa că în Univers, din acele vremuri există planete viețuite, numai că viața pe ele este monstruoasă comparativ cu cea de pe Pământ.

Când din multitudinea de încercări, nu numai că mai desăvârșite creații să dea dar măcar să le repete, toate în van se arătară (Dumnezeu a Sa taină nu o dezvălui), spre om multe dintre esențe se năpustiră. Tuturor clar le deveni: dat fiind că omul este creație Divină, dat fiind că este iubit, iubindu-l, era imposibil ca Părintele iubitor ceva să nu-i fi dat. Dimpotrivă, cu tot mai mari haruri ar fi putut să-l înzestreze Tatăl pe fiul Său iubit – pe om. Și au început să-ncerce pe om să-l manipuleze esențele universale și până în zilele noastre o mai fac încă. Astăzi, iată că se găsesc oameni care spun celor din jurul lor că cineva invizibil le vorbește de undeva din Cosmos și se autointitulează intelect și forță bună. La fel și atunci, la începutul începuturilor, ele, ori cu predici ori cu rugăminți, pe om încercară să-l manipuleze. Esența întrebărilor tuturora una era; într-o maximă s-ar putea sintetiza: „Spune, cum, cu care putere Pământul a fost creat, toate cele vii de pe el, cum și din ce ești plămădit tu atât de grandios – omule?”

Dar omul, nimănui nu-i dădu un răspuns. La acea întrebare nici el însuși răspunsul nu-l știa așa cum nici azi nu îl cunoaște încă. Însă interesul crescă în om și la acea întrebare lui Dumnezeu începu să-i ceară răspunsuri. Numai că Dumnezeu nu îi răspunse. Că singur să-l facă pe om să gândească, Dumnezeu se stăruie din minte întrebarea să i-o scoată:

- Te rog, fiul Meu, creează. Ție, să creezi dat ți-a fost pe întinderea Pământului și în alte lumi. Al tău vis în cele gândite se preschimbă. Doar un singur lucru, te implor, nu-l face; nu cerceta prin care putere totul se desăvârșește.

- Anastasia, ciudat este totul, de ce Dumnezeu nici

măcar omului – fiului Său – nu a vrut să-i vorbească despre tehnica creației?

- Eu doar să presupun aş putea. Nerăspunzându-i nici măcar fiului Său, Dumnezeu de la nenorociri să-l apere a năzuit şi războaiele Universului să prevină.

- Nu văd niciun fel de legătură între lipsa răspunsului şi războaiele Universului.

- Dacă destăinuită a creației enigmă ar fi, atunci pe alte planete, în alte universuri, ar fi putut lua ființă forme de viață similare celor terestre ca putere. Două puteri ar fi vrut să se domine una pe alta. Era posibil ca o astfel de situație a lumilor să se fi creat. Ar fi fost posibil să se iște războaie ca cele de pe Pământ. Şi atunci războiul Universului ar fi putut să-şi instaureze începuturile sale.

- Într-adevăr, în această situație mai bine că tehnica creației Divine tainică să rămână. Numai să nu o ghicească vreuna dintre esențele universale, singură fără sugestii.

- Eu cred că nimeni niciodată nu o va dezvălui.

- De ce ești atât de încredințată de asta?

- Asta este o taină... o taină clară şi-n acelaşi timp neclară este... şi-n acelaşi timp taina, unică nu este. Încredințarea mea, însuşi cuvântul „creație” mi-o dă, când acestuia, un al doilea cuvânt îi alipesc.

- Care cuvânt?

- Al doilea cuvânt este „inspirație”

- Şi ce-i cu asta? Ce pot însemna aceste două cuvinte împreună?

- Ele...

- Nu! Oprește-te! Taci! Mi-amintesc cum ai spus tu că gândurile şi-n consecință şi cuvintele nu se pierd în neant, ci în spațiu, împrejurul nostru plutesc şi pe ele fiecare le poate auzi. Aşa este?

- Exact așa.

- Şi esențele le pot auzi?

- Da.

- Atunci taci. De ce să le sugerăm chiar noi?

- Vladimir, tu nu te îngrijora, ușor dezvelindu-le taina, prin asta eu aș putea sterilitatea și absurditatea neîncetărilor lor încercări să le dovedesc. Ca să-nțeleagă ele și să-nceteze pe om să-l necăjească.

- Și dacă-i așa, spune-mi ce-nseamnă „creație” și „inspirație”?

- Creația înseamnă că Dumnezeu a creat folosind particulele tuturor energiilor Universului și a Sa și chiar dacă esențele toate la un loc s-ar aduna, pentru ca ceva asemănător Pământului să creeze, o energie întotdeauna le va lipsi. Acea care, ca idee, Creatorului îi aparține, născută din Divinul vis. Iar „inspirație” înseamnă că creațiile din avântul inspirației s-au întruchipat. Care dintre sculptori sau preamăreți artiști, în avântul inspirației creatoare, ar putea după aceea să destăinuie în ce fel ale lor penele țineau, ce gândeau, unde se aflau? ... În acele momente ei nu dădeau atenție la toate acestea, de munca lor complet absorbiți. De asta există energia lubirii de Dumnezeu pe Pământ trimisă. Ea este liberă și nimănui supusă și justetea lui Dumnezeu în ea păstrează, doar omului slujindu-i – unicului.

- Cât este de interesant totul. Anastasia! Tu cum gândești, toate acestea le vor auzi esențele, le vor înțelege?

- Or să audă, vor și-nțelege, poate.

- Și ceea ce vorbesc eu, de asemenea, aud?

- Da.

- Atunci, să le spun și eu părerea mea. Heii, esențelor, acum ați priceput voi? Și pe viitor de oameni nu vă mai legați. N-o să dibuiți voi niciodată concepția Creatorului! Anastasia, ce spui, le-am zis-o bine?

- Foarte precis au sunat ultimele tale vorbe: „N-o să dibuiți concepția Creatorului!”.

- De mult timp se stăruie ele să ghicească?

- Din momentul în care au zărit pentru prima oară

Pământul și oamenii în stare materială și până în zilele noastre.

- Cu ce au păgubit încercările lor lui Adam și nouă?

- În Adam și în Eva, ele, mândria și orgoliul au trezit. Și cu dogme mincinoase să-i convingă: „Pentru a crea ceva mai bun decât viața, neapărat trebuie desfăcută creația și cercetată pentru a afla principiul pe care a fost zămislită.” Au repetat ele, deseori, în fața omului: „Află structura întregii creații, doar așa tu, deasupra tuturor, te vei înălța.” Ele au sperat că, atunci când Adam va începe să cerceteze creația lui Dumnezeu, să-i înțeleagă structura și predestinarea ei, va înțelege cu mintea în ce constă secretul strânsei corelații dintre toate creațiile vii. Ele vor vedea ceea ce Adam cu mintea a înțeles și vor înțelege cum se poate zămisli asemănător creației Dumnezeiești.

Nu a dat Adam, la început, atenție sfaturilor și pretextelor. Odată, însă, Eva pe Adam a hotărât să-l sfătuiască: „Eu aud o voce care susține că toate ne vor merge mai ușor și va fi minunat când tu vei afla structura internă a tuturor creațiilor. Pentru ce, cu atâta încăpățănare, să ne opunem sfaturilor? Nu ar fi mai bine să le ascultăm măcar o dată?”

La început, un ram cu minunate poame-a rupt Adam, apoi... Apoi... acum tu singur vezi, s-a oprit creatorul gând al omului. El, de atunci tot cercetează și distruge ca să înțeleagă structura a toate cele vii și își croiește ale sale lucruri primitive, oprindu-și pentru asta gândul.

- Anastasia, așteaptă. Dumirește-mă. De ce consideri tu că mintea umană s-a oprit? Când se desface câte ceva pentru a fi cercetat dimpotrivă, noi lucruri se învață.

- Vladimir, omul a fost astfel conceput încât nimic să nu-i fie necesar să cerceteze. În el... Oare, cum să-ți spun eu mai lămurit? În om e ca și cum totul ar fi

codificat și așa se și păstrează. Codurile se deschid atunci când el, cu inspirație, slobozește visul creator.

- Oricum nu înțeleg, ce pagubă ar putea aduce cercetarea și cum adică omul își oprește gândurile? Ai putea să-mi dai mai bine exemple, ca să-mi dovedești.

- Corect ai dreptate. O să-ncerc să-ți dau exemple. Imaginează-ți; tu spre o țintă te îndrepti la volanul mașinii tale. Apoi, îți vine-n minte să vezi cum funcționează motorul și datorită cărei acțiune se învârt roțile. Tu oprești mașina și te apuci să-i cercetezi motorul, de exemplu.

- Da. Îl demontez, astfel aflu ce și cum se află acolo, apoi de unul singur pot să-l montez la loc. Ce ar putea fi rău în asta?

- Vezi, în timp ce tu cercetezi, mișcarea ta încetează. În timp, al tău scop, nu-l vei mai atinge.

- În schimb, despre mașină voi afla mai multe. Ce rău este în faptul că am dobândit noi cunoștințe?

- La ce bun? Menirea ta nu este să repari. Tu, de mișcare trebuie să te bucuri și să creezi.

- Nu mă conving vorbele tale, Anastasia. Cu tine niciun șofer nu va fi de acord. Poate doar cei care în mașini străine se plimbă - japoneze sau „mercedesuri” acestea rareori se defectează.

- Creațiile lui Dumnezeu nu numai că nu se strică dar sunt în măsură să se și reproducă singure, așadar la ce bun să fie cercetate?

- Cum așa, de ce? Măcar din curiozitate.

- Iartă-mă, Vladimir, dacă exemplul meu a fost nereușit. Lasă-mă să-ncerc, altu' s-aduc.

- Bine, încearcă.

- În fața ta se află o femeie încântătoare. Pârlolit de atracția spre ea tu ești, femeia-ți place. Nici tu ei nu-i ești indiferent, ea își dorește cu tine în creație să se împreuneze. Dar cu o clipă-naintea îndemnului spre creație, în tine se strecoară curiozitatea de a afla cum

este făcută acea femeie pe dinăuntru. Cum funcționează organele ei interne? Stomacul, ficatul, rinichii? Ce mănâncă ea, ce bea? Cum vor funcționa toate astea în clipele de intimitate?

- Ajunge. Nu mai spune nimic. Tu ai adus acum un exemplu foarte lămuritor. Nu va mai fi intimitate, nu va mai fi creație. Nimic nu va reuși din moment ce acel gând blestemat se va strecura. Mi s-a întâmplat și mie odată. Am cunoscut o femeie care, pentru mult timp, mi-a plăcut, însă ea nu mă dorea. Și numai ce s-a întâmplat că ea a spus da, eu am început să gândesc cum să fac totul cât mai bine și nu se știe de ce, mi-au încolțit îndoieli și nimic nu mi-a reușit. Am trăit o așa mare rușine... și m-a cuprins panica. Am vorbit despre asta cu un prieten, mai apoi și el a trăit așa ceva. Am mers până și la medic împreună. Medicul ne-a spus că au intervenit unii factori psihologici. Nu trebuia să mă îndoiesc și să mă gândesc la ce și cum. Eu cred că datorită acestor factori, bărbatul suferă mult. Acum eu înțeleg: toate astea din cauza acelor esențe, din cauza lui Adam și al sfatului Evei. Da, cu adevărat greșit s-au comportat ei atunci.

- De ce-i vezi tu doar pe Adam și Eva? Astăzi, uite, Vladimir, nu continuă oare umanitatea-ntreagă, cu încăpățănare, greșeala s-o repete, testamentul Domnului să nelegiuiască? Lui Adam și Evei nu le-au fost clare urmările, însă de ce umanitatea zilelor noastre continuă cu atâta cerbie să cerceteze totul? Creațiile vii să le distrugă? Astăzi! Când urmările sunt atât de evidente și nefaste.

- Nu știu. Poate că ar trebui scuturați cu toții oarecum? Ne-a apucat damblaua cu aceste interminabile cercetări...! Gândesc.. mă tot întreb: rău a făcut Dumnezeu că nu i-a pedepsit în mod serios pe Adam și pe Eva. Să-l fi luat la palmuit pe Adam ca să-i alunge prostiile din cap, prostii pentru care și-n ziua de astăzi

omenirea încă mai suferă. Și pe Eva cu o vârguță la fund s-o biciuiască ca pe viitor să nu se mai bage cu sfaturile ei.

- Vladimir, Dumnezeu, totală libertate omului i-A dat și în gândurile Sale loc pentru pedeapsă nu A lăsat. Printre altele, nimic din ceea ce cu mintea este creat, nu poate fi înlăturat la poruncă. Fapte păcătuitoare vor fi săvârșite fără întrerupere, până când gândirea nu va fi reîntoarsă la cea primordială. Spune-mi, de exemplu, cine crezi tu că a construit bomba atomică și detonatorul?

- În Rusia, rachetele le-a construit academicianul Karalev, iar mai înaintea lui, în mod teoretic, despre toate astea a vorbit Ţelkovski. Învățații americani au făcut eforturi... Și, la drept vorbind, la construcția rachetelor, multe minți umane muncesc.

- Vladimir, constructorul tuturor rachetelor și armelor aducătoare de moarte, în realitate, unul singur este.

- Cum este posibil să fie unul singur din moment ce în diferite țări din lume, o mulțime de institute lucrează și dezvoltările lor unele de altele le ascund? Chiar în asta și constă secretul înarmării: cine fabrică arme mai bune și mai repede.

- Tuturor oamenilor, celor care inventatori-constructori se numesc și nu are importanță în care țară ei trăiesc, el - unicul constructor - cu mare satisfacție, baliverne de tot felul le îndrugă.

- Unde trăiește el, în ce țară și cum se cheamă?

- Gândul distructiv. Acesta, de la început, pătrunzând până la om și de corpul său material împosesându-se, nascoci lancea cu vârful de piatră. Apoi, tot el a inventat și săgeata cu vârf de fier.

- Și dacă acest gând nimicitor știe totul de ce nu a construit de la început racheta?

- Nu toate cele gândite în planul material al

existenței se pot realiza imediat. Lentoarea în planul material, de Dumnezeu, pentru conștientizare, a fost dată. Lancea gândului nimicitor constă în armele contemporane și viitoare, de mai multă distrugere aducătoare, și a fost slobozită cu mult timp în urmă. Pentru ca în planul material lancea în arme moderne să fie transformată, a fost necesară construcția multor uzine și așa-numitelor laboratoare „de știință”, la vedere de vădită bunătate, cu false ademeniri pe oameni atrăgându-i spre transpunerea în realitate a gândurilor aducătoare de moarte.

- La ce bun s-a istovit atât de neostoită?

- Pentru a se impune, pentru a distruge întregul plan material al Pământului, al întregului Univers și al lui Dumnezeu și tuturora să le arate că o energie superioară cu distrugerea îi domină. Și acționează folosindu-se de om.

- Ia te uită la ea, canalia și vicleană ce este! Cum am putea noi s-o alungăm de pe Pământ?

Legătura intimă cu el trebuie evitată

- **A**mestecul înăuntrul tău nu i-l permite. Toate femeile să evite legăturile intime cu acei bărbați care au permis ca în ei să penetreze acest gând nimicitor, pentru a nu le naște și renaște la infinit.

- Ah tu, Anastasia! De-ar fi, cu așa ceva toate femeile să cadă de acord, ar lua-o razna toate acele minți războinice.

- Vladimir dacă femeile ar începe să se comporte așa, pe Pământ războaie nu ar mai fi.

- Ah da, cu siguranță. Anastasia, bună lecție le-ai dat tu tuturor războaielor. Bravo, Anastasia, cu ideea ta s-ar putea învinge toate războaiele. Ai nimerit în plin. Sigur că da... care dintre bărbați ar mai vrea să lupte, știind că nimeni nu va mai accepta cu el să se culce, ca

urmare moștenitori nu-i va mai face? Așadar, s-ar părea că tocmai cel care războaiele le pune-acum la cale, s-ar sinucide și pe ale sale generații de urmași le-ar nimici.

- Dacă toate femeile se vor învoi așa să facă, războiul nimeni nu-l va mai plănu. Păcatul original al Evei și păcatele proprii în fața sie-și săvârșite și-n fața lui Dumnezeu, femeia ce astăzi trăiește, le va spăla.

- Și ce se va întâmpla atunci pe Pământ?

- Din nou lumina izvoarelor primordiale va străluci pe Pământ.

- Ah, tenacea Anastasia, că dintotdeauna, în visul tău încrezătoare! Dar și naivă. Cum poți crede în toate femeile de pe Pământ?

- Dar cum să nu cred în femei, Vladimir, dacă știu că în fiecare femeie care pe Pământ astăzi trăiește, esența Divină este adăpostită. Fie ca în toată frumusețea ei, ea să se deschidă. Zeițelor! Femeile Pământului Divin! În voi deschideți-vă Divina voastră esență. Universului întreg vă deschideți în toată frumusețea originală. Voi sunteți creația desăvârșită, de visul Dumnezeiesc zămislite. Voi toate și fiecare la rândul ei este capabilă ca pe ale Universului energii să le domine. Ooo, femeilor, voi zeițele întregului Univers și ale Pământului sunteți!

- Cum s-ar putea demonstra, Anastasia, că toate femeile de pe Pământ sunt zeițe? Naivitatea asta a ta mă face să râd. Doar gândul că toate-s zeițe mă face să zâmbesc. Și acele care pe la tarabe stau, prin magazine și prin tot felul de chioșcuri? Femeile de servicii, cele care spală farfuriile sau muncesc ca ospătărițe prin restaurante. Prin bucătărie, care zi de zi tot fierb, prăjesc și vasele le trângănesc și ele sunt zeițe? În acest fel, tu însăși hulești. Cum poți ca, drogatele și prostituatele, zeițe să le numești? Pot să-nțeleg, când la o sărbătoare... sau pe la baluri câte-o minunată femeie dansează, despre ea se mai întâmplă să se spună că este o zeiță. Însă tot felul de matracuce, în zdrențe demodate

îmbrăcate, nimeni, niciodată, zeițe nu le numesc.

- Vladimir, circumstanțele contemporane le constrâng pe zeițele terestre ca în fiecare zi prin bucătării să rânduiască. Tu ai tras concluzia că eu semăn cu o vietate sălbatică, că a mea existență este primitivă, iar civilizată ar fi doar existența pe care tu o duci. Atunci cum se face că femeile din civilizația ta, o mare parte din viață o trăiesc prin bucătării înghesuite? Podelele să le spele și de prin magazine poveri să tăbârcească? Te lauzi cu civilizația ta, însă cum de se află atâta mizerie în ea. Și cum de preaminunatele zeițe terestre în femei de servici le transformați?

- Da' unde ai văzut tu femei de servici să fie zeițe? Cele care au câtuși de puțin ceva bun în ele, pe la concursuri de frumusețe strălucesc și se scaldă în lux, cu ele toți vor să se însoare. Ele, însă, doar după bogați merg, iar pe săraci sau pe cei lipsiți de vreo valoare nici în seamă nu-i bagă.

- Fiecare femeie are o frumusețe a ei. Nu de fiecare dată îi este dat să se deschidă. Acea frumusețe care, așa ca talia, nu se poate măsura. Lungimea picioarelor, mărimea sânilor sau culoarea ochilor nu au nicio legătură cu acea frumusețe. Frumusețea, înăuntrul femeii se află, atât în tânăra fată cât și în femeia vârstnică.

- Așa? Și în femeile vârstnice? Vorbește atunci și despre babele pensionate! Ele, după tine, tot minunate zeițe sunt?

- Sunt și ele minunate în felul lor. Și în ciuda nenumăratelor îngenunchieri ale vieții, ale repetatelor frângeri ale sorții, oricare femeie pe care băbuț-au început s-o cheme, pe neașteptate într-o bună dimineață, va realiza, trezindu-se cu zorile și prin rouă plimbându-se, sub lumina de clarviziune aducătoare a soarelui zâmbind. ... și-atunci...

- Atunci ce?

- Pe neașteptate, cineva o va face să iubească din

nou. Ea însăși iubită va fi și aceluia căldura iubirii ei îi va dăruia.

- Cui, aceluia?

- Acelui care doar al ei va fi, acela pe care-l va gândi ea, zeița.

- Așa ceva nu există.

- Ba, există. Tu întreabă-i pe vârstnici. Vei afla, romane înfocate câte au și ei.

- Și tu ești convinsă că femeile sunt în stare să schimbe lumea?

- Da, sunt! Nu încape-ndoială că sunt capabile, Vladimir. Prioritățile iubirii lor schimbându-și-le, ele creațiile desăvârșite ale Creatorului vor întoarce Pământului imaginea minunată a primordialității, tot Pământul într-o înfloritoare grădină a viselor Creatorului vor preschimba. Ele sunt creații ale lui Dumnezeu! Minunatele zeițe ale Pământului Divin!

Trei rugăciuni

- Uite, tu, despre Dumnezeu vorbești, Anastasia, dar tu cum te rogi? Sau tu nu te rogi niciodată? Multă lume, în scrisori, îmi cere să te întreb despre asta.

- Vladimir, ce vrei tu să spui prin expresia „a se ruga”?

- Cum adică? Ce altceva se poate înțelege? A se ruga... înseamnă a se ruga. Tu nu înțelegi sensul acestei expresii?

- Oamenii, în diferite moduri percep aceleași cuvinte și sensul dindărătul lor. Ca să-ți fiu cât mai pe înțeles, uite te și întreb: cum înțelegi tu sensul rugăciunii?

- La sensul rugăciunii nu prea m-am gândit eu. Oricum, știu o rugăciune, cea mai importantă, uneori în gând o spun, alteori o rostesc cu voce tare, așa... pentru

orice eventualitate. Un sens oricât de mic tot pare să aibă din moment ce atât de multă lume o spune.

- Cum vine asta? Tu ai învățat o rugăciune dar sensul ei nu ai vrut să-l afli?

- Nu că n-aș fi vrut, dar pur și simplu nu m-am gândit niciodată la sens. Am gândit că, din moment ce tuturor le este clar sensul, la ce bun să mă mai gândesc și eu? Rugăciunea este ca un fel de discuție cu Dumnezeu.

- Și-atunci, dacă în rugăciune importantă este discuția subînțeleasă cu Dumnezeu, spune-mi cum este posibil ca fără sens cu Dumnezeu, cu al tău Tatăl să vorbești?

- Nu știu cum. Iar tu, ce te-ai agățat așa de sensul ăsta! Probabil că celor care au scris rugăciunea le era cunoscut.

- Dar tu ai fi vrut să-i vorbești personal Tatălui tău, nu-i așa, oare?

- Sigur că da. Fiecare la rândul său ar vrea cu Tatăl direct și personal să vorbească.

- Atunci cum se poate vorbi personal, în timp ce cuvintele altuia trebuie să le pronunți, pe deasupra fără să chibzuiești la ceea ce stă în dosul lor?

La început m-a deranjat meticulozitatea Anastasiei legată de sensul rugăciunii învățate de mine, dar pe urmă am devenit curios și am început să analizez sensurile din textul rugăciunii. Pentru că o întrebare mi-a încolțit în minte: „Ciudat, cum de se întâmplă așa? Rugăciunea am învățat-o, am repetat-o, și nu odată, dar iată că la ceea ce se afla în ea, aproape că nu m-am gândit deloc. Dar, ar fi fost destul de interesant să mă gândesc din moment ce-am învățat-o pe de rost.” Și i-am spus Anastasiei:

- Bine, o să mă gândesc eu, mai devreme sau mai târziu, la sens.

Ea mi-a răspuns:

- De ce „mai devreme sau mai târziu”? Oare nu ai putea tu chiar acum, aici, să spui rugăciunea ta?

- Pot, de ce să nu pot? Desigur că pot.

- Atunci rostește, Vladimir, acea rugăciune pe care cea mai importantă dintre toate tu o socoți și cu ajutorul căreia cu Dumnezeu tu ai încercat să vorbești.

- Eu doar una singură cunosc – pe aceea. Am învățat-o deoarece este cea mai importantă, așa pare din moment ce toți așa o consideră.

- Bine, fie. Spune-acum rugăciunea ta, iar eu o să încerc să urmăresc sensul care transpare.

- Bine, ascultă.

I-am recitat Anastasiei rugăciunea „Tatăl nostru”, dacă vă amintiți, cuvintele sună așa:

Tatăl nostru, carele ești în ceruri!

Sfințească-se numele Tău.

Fie în împărăția ta

Facă-se în voia Ta.

Precum în cer așa și pe Pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele,

Dă-ne-o nouă astăzi

Și ne iartă nouă greșalele noastre

Precum și noi iertăm greșalele greșiților noștri,

Și nu ne duce pe noi în ispită

Ci ne izbăvește pe noi de cel rău.

Căci a Ta este împărăția și puterea și slava

Tatălui și Fiului și Duhului sfânt

Acum și-n veacul vecilor. Amin.

Am tăcut și am privit la Anastasia. Ea a lăsat capul în jos, nu se uita la mine și tăcea. A rămas așa tăcută și tristă până ce eu nu am mai rezistat și am întrebat-o:

- De ce taci, Anastasia? Fără să-și ridice capul, rosti:

- Ce cuvinte aștepti tu de la mine, Vladimir?

- Cum, „ce cuvinte”? Eu, chiar fără să mă bâlbâi deloc, am spus rugăciunea. Ți-a plăcut? Ai fi putut să-mi spui, dar tu taci.

- În timp ce tu ai recitat, Vladimir, eu am încercat al tău gând să-l urmăresc, ale tale simțăminte și sensul dialogului din rugăciunea ta. Sensul cuvintelor din rugăciune mi-a fost pe înțeles dar tu nu ai înțeles toate cuvintele din ea. Al doilea gând al tău abia născut s-a destrămat, s-a pierdut, sentimentele n- el nu s-au aflat de niciun fel. Tu, sensul multor cuvinte din rugăciune nu l-ai perceput, nu te-ai adresat nimănui. Tu, pur și simplu, ai îngăimat.

- Eu am spus-o așa cum fac toți ceilalți. Am fost și în biserică, acolo și mai multe cuvinte fără de înțeles am auzit. Am mai auzit și altele pe care oamenii le recită. Murmură la repezeală și atât. Însă eu, încet și pe îndelete ți-am spus-o, pentru ca tu să înțelegi.

- Doar că tu, înainte de a începe, ai pronunțat:

„Rugăciune – lui Dumnezeu adresată”

- Da, am spus.

- Dar Dumnezeu, Tatăl nostru, El este o individualitate distinctă, El este o substanță vie. Capabil este Tatăl să simtă și să înțeleagă când în mod firesc ia ființă un dialog. Dar tu...

- Eu, ce? Ți-am spus doar, toți socot că așa trebuie să i se adreseze lui Dumnezeu.

- Imaginează-ți, în fața ta stă Polina – fiica ta – și dintr-o dată se-apucă să-ngaime ceva monoton, iar frazele îi sunt de neînțeles până și ei, cuvintele i se împleticesc așa la voia întâmplării. Ție, ca tată, îți place dialogul cu fiica ta?

Imediat ce mi-am închipuit limpede situația, pe loc am fost cuprins de o stare oribilă. Dinaintea mea șade fiica mea și mormăie ceva ca o bezmetică, nici ea însăși nu știe ce vrea. Am hotărât atunci în sinea mea: „Trebuie neapărat să pătrund sensul rugăciunii. Nu se pot rosti

cuvinte așa fără sens. Și asta m-a făcut să cred că sunt eu însumi un făr' de minte în fața lui Dumnezeu. Slujba să o mormăie fără de noimă aceia care vor. Eu, neapărat, va trebui să înțeleg toată rugăciunea. Doar că va trebui să găsesc pe undeva interpretarea cuvintelor neclare. Și de ce, oare, prin biserici se vorbește într-o limbă fără înțeles? I-am spus, atunci, Anastasiei:

- Știi, aici, probabil tălmăcirea este incompletă și vagă. Poate că de asta și gândul meu, așa cum ai spus tu, s-a prăpădit.

- Vladimir, tu poți înțelege sensul și din această traducere. Fără îndoială că în ea sunt și cuvinte care se îndepărtează de vorbirea uzuală. Dar le este clar înțelesul, când te gândești, când înțelegi ce este pentru tine cel mai important și pentru Tatăl cel mai plăcut. Ce-ți dorești tu în timp ce-l adresezi Tatălui cuvântul de rugă?

- După cât înțeleg eu că reiese din cuvinte, probabil același lucru îl vreau și eu. Pâinea să ne-o dea, greșelile și păcatele să ni le ierte, de la ispită să ne păzească și să ne apere de cel rău. Totul era clar acolo.

- Vladimir, Dumnezeu, hrana pentru fiii și fiicele Sale, toată le-A dat-o încă dinaintea nașterii lor. Împrejuru-ți privește-te, demult ți-a fost dat totul. Greșelile, părintele iubitor, toate le iartă fără să i se ceară, iar în ispită pe nimeni să ducă nici nu gândește. Putere, fiecăruia, Tatăl i-a dat să nu se dea bătut în fața făgăduielilor deșarte. Pentru ce-L jignești tu pe Tatăl cu ignorarea celor ce de mult El a pregătit? Împrejurul tău există toate darurile Sale veșnice. Părintele iubitor de copiii Săi – cel care copiilor Săi le-a dat totul –, ce-ar mai putea da încă?

- Și dacă El a omis să ne dea câte ceva?

- Dumnezeu este atotcuprinzător. Fiilor și fiicelor Sale, totul de la început le-a pus la dispoziție. Totul! Din plin! EL ca un părinte ce pe ai Săi copii fără rețineri și-i

iubește, pentru El însuși o mai mare mângâiere n-a gândit decât fericirea din fericirea existenței Copiilor Săi! Fiilor și fiicelor Sale!

Spune-mi, Vladimir, ce sentimente ar putea să-L încerce pe Tatăl, cel care a dat copiilor tot de la început și care acum vede cum ai Săi copii, dinaintea Sa stând, continuă să se milogească: „Mereu apără-ne, salvează-ne, noi toți fără de ajutor suntem, noi toți, nimic suntem”? Răspunde, te rog. Uite, tu ca părinte sau altul din prietenii tăi ați fi vrut așa copii s-aveți?

- N-o să-ți răspund eu, aici, pe loc. Singur o să mă dumiresc când, cu calm, o să gândesc.

- Da, da, sigur, Vladimir, bine. Doar că te rog, gândește-te când vreme-ți vei găsi, ce-ar fi vrut să mai audă de la tine Tatăl în afara cerințelor tale?

- Cum așa? Și Tatăl ar putea vrea ceva de la noi? Ce?

- Ceea ce fiecare părinte de la ai săi copii s-aud-ar vrea.

- Spune-mi, Anastasia, tu te rogi vreodată la El?

- Da, mă rog, se auzi răspunsul ei.

- Atunci spune-mi rugăciunea ta.

- Ție, nu pot. Rugăciunea mea, Vladimir, Tatălui destinată-i este.

- Bine, dacă i-O spui Lui Dumnezeu o voi auzi și eu. Anastasia se ridică, își depărtă brațele, se întoarce cu fața într-o altă direcție de la mine și rosti primele cuvinte ale rugăciunii sale... Cuvinte simple de rugăciune, însă... înăuntrul în mine, dintr-odată ca și cum s-ar fi cutremurat totul. Ea le rosti la fel cum facem și noi în rugăciunile noastre. Pronunță aceste cuvinte într-un mod simplu, așa cum toți oamenii le vorbesc celor apropiați și dragi lor. Fiecare inflexiune din cuvintele ei era vie. Și pasiune și bucurie și entuziasm și ca și cum în apropiere s-ar fi aflat Cel căruia Anastasia i se adresa cu fervoare:

*Tatăl meu, carele ești pretutindeni!
Pentru a vieții lumină, ție-Ți mulțumesc,
Pentru existență,
Împărăției Tale-i mulțumesc,
Pentru volnicia de-a iubi și bună de a fi.*

*Pentru hrana cea de toate zilele Ție-Ți mulțumesc!
Și pentru a Ta îngăduință,
Și pentru a păcatelor iertare, de pe al Tău Pământ.
Tatăl meu, carele ești pretutindeni,
Fiica Ta sunt eu printre ale Tale creații.
Nu voi lăsa păcatele și slăbiciunea în mine ca să
intre,
Destoinică de ale Tale desăvârșiri o să mă fac.*

*Tatăl meu carele ești pretutindeni,
Fiica Ta sunt eu, întru a Ta fericire.
A Ta slavă prin a mea existență-o voi înălța,
Veacurile toate ce-or să vină, în al Tău vis or să
trăiască.
Și așa va fi! Eu așa vreau! Eu, fiica Ta sunt,
Tatăl meu carele ești pretutindeni.*

Anastasia a tăcut. Dialogul încheiat între ea și toate cele ce o înconjurau a rămas parcă suspendat. Împrejurii părea că lumina a început să strălucească. În timp ce ale rugăciunii sale cuvinte ea rostea împrejurul ei ca și cum ceva invizibil s-ar fi petrecut. Și acel ceva invizibil și pe mine m-a învăluit. Contactul nu a fost exterior ci undeva înăuntrul meu s-a produs. Și de la acea atingere pe loc m-am simțit mai bine și mai liniștit. Dar pe măsură ce Anastasia se îndepărta de mine, acea stare se stingea și-atunci i-am spus Anastasiei care tocmai se îndepărta de mine:

- Cum ai rostit tu a ta rugăciune? De parcă prin preajma ta s-ar fi aflat cineva care-ți răspundea la

rugăciune.

Anastasia s-a întors spre mine, fața-i era luminată de bucurie. Și-a deschis brațele în lături, s-a întors spre mine și-a zâmbit, apoi serioasă, m-a privit în ochi și mi-a spus:

- Vladimir, Dumnezeu - Tatăl nostru -, implorător fiecăruia-i vorbește, fiecărei rugăciuni El îi răspunde.

- Atunci de ce cuvintele Sale, nimeni nu le înțelege?

- Cuvintele? Atât de multe cuvinte cu felurite înțelesuri au popoarele lumii... Atât de multe limbi diferite, atâtea concepte... Există însă și un concept comun tuturor limbilor. Există o unică chemare Divină pentru toate limbile. Prinde viață din foșnetul frunzelor, din cântul păsărilor și din valuri. Are miros limba Divină, are și culoare. Dumnezeu, prin această limbă, cerințelor fiecăruia și rugăciunilor imploratoare, le răspunde.

- Tu ai putea să traduci, să interpretezi prin vorbe, ce ne vorbește El?

- Aș putea. Aproximativ.

- De ce, aproximativ?

- Cu mult mai săracă este limba noastră decât aceea cu care Dumnezeu ne vorbește.

- Oricum, tu spune așa cum poți.

Anastasia m-a privit, și-a întins mâinile înainte, iar vocea... vocea, din piept îi izvorî:

Fiul Meu! Al Meu fiu drag!

Cât timp Eu te aștept. Te tot aștept.

În minutul anului, în clipa veacului,

Eu aștept.

Ție ți-Am dat totul. Pământul întreg al tău este.

Tu, într-u totul volnic ești. A ta cale singur s-alegi.

Doar că te rog fiule, fiul Meu drag,

Fii fericit, te rog.

Tu nu Mă vezi pe Mine.

Tu nu Mă auzi pe Mine.

*În mintea ta, îndoială și tristețe văd.
Tu te îndepărtezi. Încotro te-ai pornit tu?
Tu te grăbești. Spre ce aspiți tu?
Și închinăciuni cuiva faci tu.
Spre tine mâna Mea o-ntind.
Al Meu fiu, drag Fiu,
Fii fericit te rog.
Tu din nou te îndepărtezi.
Iar calea spre nicăieri te poartă.
Pe calea asta Pământul se distruge.
Tu, într-u totul volnic ești, dar lumea se nimicește,
Cu ultimul firisor de iarbă pe tine-0 să te renasc.
Și din nou lumea va străluci-mprejur,
Doar, fii fericit, te rog.
Pe a sfinților chipuri tristețe de gheață văd.
Pe tine cu iadul și cu judecată te sperie.
Și ție-ți vorbesc
- La judecată o să te trimit.
Însă Eu doar te implor
În vremea când din nou noi amândoi vom fi.
Eu cred - te vei întoarce,
Eu știu - tu vei veni.
Din nou, Eu te voi îmbrățișa.
Nu-ți sunt vitreg Eu! Nu-ți sunt vitreg Eu! Al Tău
Tată drept sunt!
Al tău Tată veșnic sunt Eu, tu al Meu fiu iubit
Fiul Meu drag,
Noi fericiți vom fi-mpreună!*

Anastasia a terminat, însă eu nu mi-am revenit imediat. Ca și cum aș fi continuat să ascult tot ce împrejur-mi răsună, sau poate că azeam cum în mine însumi prin vine într-un neobișnuit ritm sângele alerga. Ce-am înțeles? Nici până astăzi nu pot să spun.

Ea, în a sa interpretare, inspirată rugăciune a lui Dumnezeu, omului i-a oferit. Erau drepte vorbe sau nu,

cine-ar putea și cum să spună? Și de ce, cine-ar putea să mă lămurească, ele atât de profunde sentimente au stârnit? Și ce fac eu acum? Dintr-o agitație conștientă-mi port stiloul pe hârtie sau inconștientă. Îneebunesc? Ale sale cuvinte acum cu cele ale barzilor care despre ea cântă, le împletesc? Totul este posibil. Alții, poate, după mine vor înțelege. Iar eu voi încerca, la rândul meu, să-nțeleg după ce voi termina de scris. Scriu din nou. Și din nou, ca și acolo în pădure, ca și cum o pânză sfâșiind și străbătând, surprinzător îmi răsunară iarăși și iarăși soroacele rugăciunii pustnicei. Și din nou o întrebare... O întrebare chinuitoare, până în ziua de azi încă-mi mai bântuie prin minte... tablouri multe din viața noastră conturând și multă meditație. Și, să răspund mă tem. Însă nici s-o mai țin în mine nu mai sunt în putere. Poate că cineva va găsi vreodată un răspuns grăitor!

Rugăciunea! Această rugăciune a Anastasiei! Doar vorbe și nimic mai mult! Vorbele pustnicei din taiga, fără de educație, dar cu al ei original mod de gândire și mod de trai... Doar vorbe și nimic altceva. Dar de ce, de fiecare dată când acestea răsună, mi se umflă venele de pe mâna care scrie și sângele prin ea pulsează mai iute? Pulsează, măsurând secunde în care neapărat trebuie să hotărâm cum este mai bine să trăim mai departe. Să-i ceri bunului Tată; „izbăvește-mă, dă-mi, oferă-mi”? Sau, uite-așa hotărât și din suflet, cum a făcut ea, să rostești:

*Tatăl meu, carele ești pretutindeni
Nu voi lăsa păcatele și slăbiciunea în mine ca să
intre,*

*Fiu al Tău sunt eu, întru a Ta fericire.
A Ta slavă prin a mea existență-o voi înălța.*

Care, din ale rugăciunii sensuri va fi mai plăcut Lui? Ce-ar trebui să fac eu sau noi toți împreună? Pe care cale să mergem?

*Tatăl meu, carele ești pretutindeni,
Nu voi lăsa păcatele și slăbiciunea în mine ca să
intre...*

Însă, puterea unde s-o găsim pentru a spune așa
ceva? Și ca spusele, mai de-apoi, în realitate să le
transpunem!?

Neamul Anastasiei

- Spune-mi, Anastasia, cum s-a făcut că tu și strămoșii tăi, de-a lungul atâtor milenii, ați rămas să trăiți în profunda taiga, separați de societate? Dacă, în adevăr, e așa cum susții tu că, umanitatea ar reprezenta un organism unic și toți ar avea aceleași origini, atunci de ce neamul vostru, între toate celelalte, apare ca un neam răzlețit?

- Tu ai dreptate, toți au un singur părinte. Și există părinții pe care noi îi vedem... dar mai are fiecare destin uman și libertatea de a-și alege propria-i cale care spre un anumit țel să-l poarte. Printre altele, de educația sentimentelor depinde alegerea.

- Și-atunci cine i-a educat așa pe străbunii tăi îndepărtați încât până în ziua de astăzi întreg neamul tău se deosebește atât de tare? Care este secretul unui astfel mod de trai?

- Încă din acele îndepărtate vremuri... îndepărtate am spus, dar ca și cum ar fi fost ieri... Mai bine spun așa: când au venit acele vremuri în care umanitatea nu-și mai concepea ale sale proprii creații, în schimb, să cerceteze și să distrugă creația Divină căta, când săgețile deja zburau și blănurile animalelor ucise, pe ale oamenilor corpuri erau socotite că ar fi trebuit să atârne, când conștiința tuturor se schimbase și se îndreptau pe calea ce'nspre ziua de astăzi i-a purtat, când nu spre creație ci la cercetare mintea umană râvnea, la un moment dat s-au apucat oamenii să cerceteze de unde, acea măreață satisfacție reușesc să atingă bărbatul cu femeia atunci când se-mperechează? Atunci, pentru prima oară, băbații au început s-aleagă femeile, iar ele - femeile - băbaților să li se dea au început, nu de dragul creației, ci pentru a primi satisfacțiile, amândurora plăcute. Li se păru atunci, la fel cum oamenilor și acum li se mai pare,

că satisfacția se obține doar atunci când are loc uniunea bărbatului cu femeia; uniunea trupească dintre-ale lor corpuri vizibile.

În realitate, satisfacțiile din uniunea corpurilor fizice nu sunt depline, sunt trecătoare. În timpul actului de plăcere, celelalte planuri ale „eu” ului uman nu participă. Însă omul a aspirat spre sentimentul deplinătății, schimbând corpurile și modurile lor de împerechere, doar că nici până astăzi nu a reușit să-l atingă.

Tristele rezultate ale desfătărilor trupești au fost copiii lor. Ai lor copii care au fost privați de inteligibilitatea aspirațiilor care să-i conducă spre transpunerea visului Divin în viață reală. Și-au început femeile-n dureri să nască. Și copiilor, care în chinurile vieții să crească osândiți au fost, lipsa celor trei planuri ale existenței nu le permise, fericirea ca s-o afle. Și uite-așa, până în zilele noastre am ajuns.

Una din primele femei care în dureri să nasc-au început, a văzut că a ei micuță nou-născută, în timpul nașterii o mânăuță și-a fracturat și atât de fragilă era, încât nici putere să plângă nu avea. Și a mai văzut femeia cum acela cu care ea în plăcerile trupești s-a desfătat, la naștere a rămas impasibil și cu altă femeie distracția trupească și-a căutat-o. Și femeia centâmplător mamă a devenit, lui Dumnezeu, cu indignare i s-a adresat. A apucat-o brutal pe fetița-i nou-născută și departe de toți ceilalți, în pădurea deasă, de oameni nelocuită, a alergat. Cu disperare, oprindu-se pentru a-și trage răsuflarea, de pe obraz cu mâna ale sale larimi ea și-a șters și la Dumnezeu din când în când cuvinte răutăcioase-a aruncat: „De ce într-a Ta - așa cum o consideri Tu - minunată lume - există durere, există răutate, există dezicere? Nu mă încearcă nicio satisfacție când la lumea de Tine zămislită, eu privesc. Mă pârjolesc toată de disperare și sânge rău. De toți am fost părăsită. Iar cel cu care eu m-am mângâiat, acum cu alta el se

mângâie, de mine a uitat. Și toate astea Tu le-ai zămislit. El este-al Tău, pe mine cel ce m-a trădat și m-a-nșelat. Ea, cea pe care-acum el mângâie, tot a Ta este. Ei sunt ale Tale creații, nu-i așa? Eu, însă? Eu, de răutatea spre ei îndreptată, ard. Fără de bucurii a Ta lume mie acum mi-a devenit. Ce fel de soartă pentru mine ai ales? Și de ce copilul ce l-am născut a venit atât de monstruos și pe jumătate mort? Nu vreau să-l vadă nimeni. Nu simt fericire în mine de la contemplația lui.”

Acea femeie, nu cu grijă așeză, ci cu ură aruncă în iarba din pădure micuțul ghemotoc viu, pe fiica ei. Cu disperare și răutate strigă din nou, adresându-l-Se lui Dumnezeu:

- Nimeni să n-o vadă vreodată pe fiica mea! Și Tu, uită-Te! Privește la toate acele suferințe, care printre-ale Tale creații se petrec. Ea nu v-a trăi. Eu nu pot s-o hrănesc pe creatura născută. Clocotește-nveninat laptele din pieptul meu. Eu plec. Dar Tu privește! Privește cât sunt de multe prin lumea de Tine zămislită, nedesăvârșirile. Să moară în fața Ta nou-născuta creatură. Să moară printre creațiile ce Tu ai zămislit.

Cu răutate și disperare de la a sa fetiță, femeia a alergat. Iar fetița nou-născută, singură, un ghemotoc fără de-ajutor și-abia respirând, a rămas în iarba din pădure. Străbunica mea îndepărtată, Vladimir, era acea fetiță din pădure.

Dinspre Pământ îndreptate, percepu Dumnezeu răutatea și disperarea. Compasiunea și îngrijorarea-L cuprinseseră pe El din plânsul cu sughițuri al nefericitei femei. Dar nu putu iubitei sale soarta să i-o schimbe, Tatăl cel nevăzut. Deasupra femeii ce în disperare alergia, libertatea se vedea și aureolă de El dăruită-i. Fiecare om, singur soarta-și făurește. Planul material nimănui nu-i este subordonat. Doar omul însuși deplin stăpân pe a sa soarta este.

Dumnezeu este o individualitate distinctă. Al

tuturor Tată El este, dar nu trăiește în planul material. Complexul tuturor energiilor universale, însă, în El se află, întreg complexul de sentimente caracteristice omului, se află. El, să se bucure poate, să se îngrijoreze și să se-ntristeze când unul din ai Săi fii sau ale Sale fiice, calea spre suferință își alege. Tandrețea părintească spre toți El și-o revarsă și-n fiecare zi pentru toți, fără deosebire, tot Pământul cu razele soarelui de iubire El îl scaldă. Cu fiecare zi nu pierde El speranța că ai Săi fii și fiice pe calea Divină o vor apuca. Nu la poruncă, nu de frică ci de libertate folosindu-se, vor înțelege ei care le este calea spre creația obștească, spre renaștere și spre bucuria contemplației creațiilor lor. El crede, Tatăl nostru, și așteaptă. Și viața Sa și-o prelungește. Întreg complexul de sentimente umane în El se află.

Să-și închipuie poate oare cineva, ce a simțit Tatăl nostru - Dumnezeu - când în pădurea Sa, printre ale Sale creații, nou-născutul copiilor Săi, încet-încet murea?

Nu are mâini pământești Dumnezeu. Vedea totul, dar nu putea El pe micuța fetiță la piept s-o strângă. A dat totul, ce ar putea mai mult să dea? Și-atunci, Universul înzestrat cu puterea de a încărca de energii visul Divin, în pădurea aceea, deasupra micuțului ghemotoc se concentrează... Deasupra aceluși minuscule ghemotoc în stare să distrugă, printr-o rapidă expansiune, infinitatea de lumi universale. El concentrează deasupra pădurii energia iubirii Sale. Iubirea pentru toate creațiile Sale. El s-a transpus prin ele în faptele Sale terestre. Și ele...

De buzele deja învinețite ale fetiței ce-n iarbă zăcea, s-a atins o picătură de ploaie și în același moment un călduț vântișor a adiat. S-a presărat de prin copaci polenul, iar fetița l-a inhalat. Ziua a trecut și noaptea s-a pogorât, iar fetița nu a murit. Ierburile pădurii, animalele toate, în Divinul voal de tandrețe, pe fetiță ca pe-un copil al lor au învăluit.

Trecut-au anii și fetița, fată deveni. Lilit aş putea s-o numesc.

Când ea - „Lilit” - prin iarbă se plimba, pe roua zorilor, totul împrejur de bucurie exclamă! Lilit, cu al său zâmbet, lumina și mângâia lumea de Dumnezeu creată-i împrejur. Lilit se comporta cu toate dimprejurul ei așa cum noi cu mamele și tații noștri ne purtăm.

De-acuma mare, ea tot mai des de marginea pădurii se apropia. Cu băgare de seamă printre tufișuri și prin iarbă ascunzându-se, ea privea cum oamenii, atât de asemănători ei, ciudata lor viață-și trăiau. Tot mai mult de la creația Divină depărtându-se, case-și construiau, distrugând totul împrejur, cu blănurile animalelor în mod ciudat învelindu-se. Și erau încântați, nimicind plantele Divine și-l preamăreau pe cel care mai repede distrugea. Din creațiile nimicite, ceva tot construiau. Încă nu știa Lilit pe-atunci că, pentru ceea ce viu era, în moarte preschimbând, oamenii, deștepți se socoteau.

Ea își dorea de oameni să se apropie, pentru a le spune lor despre ceea ce fericire tuturor le poate aduce. Ea, creația comună și-o dorea și bucuria de la a ei contemplație. Tot mai mult în ea creștea necesitatea de a da naștere unei noi creații vii Divine.

A sa privire tot mai des spre unul anume și-o îndrepta. Printre toți ceilalți el, cel mai biet părea. În ale luptei neisprăvit era el socotit, cu a sa lance nu reușea departe să arunce. Gânditor, adesea el, în sine, se-nchidea și la ale lui visa.

Odată, Lilit s-a apropiat de oameni. A cules darurile pădurii și cu ea luându-le într-un coșuleț din vergi de vie împletit, le-a dus grupului de oameni care stăteau împrejurul unui pui de elefant ucis, de la care bărbații se sporovăiau nedeslușit. Era și el printre ei, al ei ales. Văzând-o, cu toții pe loc amuțiră. Lilit era o fată minunată. Cu corpul despuiat, nu a văzut ea că pornirile

trupești pe toți bărbații puseră stăpânire. Cu toții, bărbații s-au năpustit asupra ei. Ea, ale sale daruri le-a așezat în iarbă și-a observat atunci cum le ardeau privirile pline de dorință celor ce în urma ei alergau. Al său ales în urma celorlalți bărbați se ținea.

Încă la distanță Lilit, intrigată, simți cum subtilele strune ale sufletului ei de unda agresiunii au fost atinse. Și, făcând un pas îndărăt, brusc se întoarse și alergă de la bărbații-războinici care se apropiau.

Îndelung au fugărit-o, de impulsul carnal mânați, acei bărbați. Nu s-a obosit ea, sprintenă a alergat, iar urmăritorii plini de sudoare s-au oprit. Fără de minte, ei, după Lilit, au tot alergat. Nu știau ei, acei care pe minunată fată o râvneau că, pentru ca o așa minunăție să cunoască, înăuntrul său fiecare la fel ca ea ar trebui să fie.

Și de la alergătură, războinicii s-au ostenit. Pierzând-o din vedere pe Lilit, au făcut cale întoarsă și s-au rătăcit. Într-un târziu au regăsit cu toții calea spre casă.

Unul singur însă a continuat prin pădure să rătăcească. Obosit, s-a așezat pe un trunchi de copac doborât la pământ și a cântat. Lilit încetișor s-a furișat, la el cătând și ascultând cum cântecelul el îl susura, acela pe care ea și-l dorea și care laolaltă cu ceilalți bărbați în urma ei a alergat. De la ceva distanță, totuși dinainte-i s-a înfățișat, pentru a-i arăta calea spre al său sat. El s-a pornit, fără ca după ea s-alerge. Ajunși la marginea pădurii, când a văzut el teii și-al său sălaș, de toate a uitat și-a alergat spre casă. Lilit se uită în urma alesului său. Ba inima-i bătea în mod neobișnuit, ba i se oprea din bătaie, când Lilit sie-și vorbi și repetă: „Fii fericit, între toți ceilalți, iubitul meu, fericit să fii. Ooo, cât de mult ăș vrea, un cântec fericit și vesel de al tău să ascult aici în pădurea mea.”

Tânărul ce alerga, brusc se opri, gânditor spre

pădure se răsuci, apoi spre sat își îndreptă privirea și iarăși spre pădure. Pe neașteptate, el lancea sa la pământ și-a aruncat-o și a pășit încrezător. S-a apropiat de locul unde Lilit stătea ascunsă. Când i-a trecut pe-alături, Lilit care era ascunsă în tufișuri, îl privi fără-ntrerupere. Și poate că privirile de dragoste l-au oprit. El s-a întors și a mers la Lilit. S-a oprit lângă ea și ea nu a fugit. În mâna lui întinsă a sa palmă încă timidă i-a așezat. Și împreună, luându-se de mână, ei au plecat fără să se fi vorbit unul cu celălalt. În poiană unde Lilit crescuse merșeră; poetul – al meu părinte – și străbuna mea.

Trecură anii și neamul se perpetuă. Și în niciuna din generațiile de străbuni ai mei, nici măcar unul din ei intenție n-avu să ajungă acolo unde trăia un alt popor atât de asemănător la vedere dar cu o altă soartă. Așa au mers ei pe diferite căi. Ba printre războinici s-au rătăcit, ba printre sacerdoți, ba drept învățați să apară s-au străduit. Poeziile poezilor au strălucit. Ei s-au străduit să arate că există o altă cale spre fericirea omului, alături de Acela Care a creat totul, de El să nu se-ascundă în folosul rutinei mercantile în paguba Tatălui, și că altor esențe nu trebuie să li se închine.

Ei au încercat să povățuiască, dar au pierit. Și chiar dacă o femeie singură sau un bărbat rămânea, ei, a lor iubire și-o regăseau în mijlocul diferitelor forme de viață – astfel s-a perpetuat neamul, neschimbându-și, de cum era de la începuturile primordiale, al lor mod de viață.

Pentru a simți faptele tuturor oamenilor

- **A**nastasia, așteaptă. Uite ce mi-a trecut prin cap să te întreb: tu spui că au murit cu toții. Și continuă așa de mii de ani. Și că toate încercările fără de rezultate au fost și că toată omenirea merge oricum pe calea aleasă?

- Da, toate încercările fără de succes au fost, ale mamelor mele și ale taților mei.

- Au murit cu toții, vasăzică?

- Toți au murit, cei care în lume au ieșit cu gând să vorbească.

- Dar, asta poate să însemne un singur lucru, și tu vei muri ca toți ceilalți. Doară și tu ai început să vorbești. Și, prin asta, ar fi o prostie ca să mai speri la ceva. Iar dacă nimănui nu i-a reușit ca modul de viață al lumii să-l schimbe, de ce tocmai tu...?

- De ce, de moarte înainte de vreme să gândești, Vladimir? Uite, eu continui să trăiesc. Și tu îmi ești alături și fiul nostru așa va crește.

- Ce te face să fii atât de încrezătoare? Ce te mână să crezi că tocmai tu, în pofida tentativelor strămoșilor

tăi, vei câștiga? Tu, ca și ei, doar vorbești.

- Doar vorbesc și nimic mai mult, socoți tu? Câteodată, frazelor mele mai multă atenție dă-le. Nu pentru minte sunt ele. Nu sunt informații în ele, înainte de vreme nu îți dă cu părerea; oamenii le citesc și în mulți sentimente fremătătoare stârnesc. Pentru c-așa-s construite ele, ca oamenii printre rânduri să-nțeleagă. Cu poeziile lor, în propriile suflete, spațiile în mod miraculos le umplu. Nu eu, ci ei singuri, acum, despre Divinul Adevăr vorbesc, dezvăluindu-l. Tot mai numeroși devin ei, acum nimic nu-i mai poate întoarce de pe calea viselor caracteristice doar lui Dumnezeu. Și nici măcar n-am reușit a mea misiune pân' la capăt să o duc și deja în sufletele multora, în ceea ce Dumnezeu a așteptat, ale lor dorințe s-au preschimbat. Și asta este cel mai important.

Când sufletul în vis către ceva aspiră, atunci în mod hotărât, crede-mă, negreșit totul în viață se transpune.

- Atunci spune-mi, de ce mai înainte astfel de fraze nu s-au născut?

- Nu știu. Poate că Creatorul a făcut să strălucească vreo energie nouă! O energie care vorbește într-un nou mod despre ceea ce în fiecare zi împrejurul nostru vedem, dar însemnătatea cuvenită nu-i dăm. Iar senzațiile mele nu mă-nșeală, eu simt deslușit, El, din nou toate energiile Sale le accelerează. Răsăritul se va revărsa peste tot Pământul. Fiicele Sale și fiii de pe Pământ vor cunoaște acea viață care a fost zămislită de energia visului Divin. Și eu și tu vom fi părtași la asta. Dar, ... cei mai importanți! Cei mai importanți sunt cei care, primii au putut să citească acele gânduri care printre rânduri s-au răspândit, acele gânduri care, ca o muzică, în sufletele oamenilor, energia Creatorului au revărsat. Totul a reușit! Totul s-a petrecut! Deja în minți, o nouă lume să construiască aspiră oamenii.

- Tu, Anastasia, vorbești așa... Spune mai concret,

ce-ar trebui oamenii să facă, cum și ce fel de lume să construiască; lume în care fiecare să trăiască fericit?

- Acum, Vladimir, mai concret nu pot. Tratate, pe Pământ nu puține în viața lumii au fost date. În fața multora din ele, oamenii în închinăciune s-au aplecat. Doar că fără sens sunt toate acestea. Tratatele nu sunt în putere lumea s-o schimbe și doar un singur punct face dovada acestui fapt.

- Care este acel punct? Nu înțeleg.

- Acolo unde acel punct în Univers se află, limitele a toate sunt stabilite. Acel punct datorită cărui, astăzi toată lumea există. Și totul depinde de direcția în care-și va dirija următorul pas. Toate astea vorbesc despre faptul că niciun sens acele tratate nu au. Din clipa creației, întreaga umanitate doar de sentimente ghidată își duce traiul.

- Așteaptă, așteaptă. Eu... eu, oare, nu am făcut totul cu mintea în viață?

- Vladimir, tu, ca și ceilalți oameni, cu mintea ta raportul materiilor l-ai schimbat, încercând prin intermediul senzațiilor materiale să simți acele senzații despre a căror existență, în mod intuitiv, fiecare om este conștient. Pe care fiecare le caută dar nu le poate găsi.

- Care senzații? Ce caută fiecare? Despre ce vorbești?

- Vorbesc despre ceea ce au simțit oamenii atunci la origini, pe când încă-și mai duceau viața în rai.

- Și ce-ai vrea să spui cu asta, că eu am făcut atâtea cu mintea mea, doar pentru că senzațiile acelor sentimente în rai trăite să le cunosc?

- Tu, Vladimir, gândește-te singur, pentru ce ai făcut tot ce ai făcut?

- Cum, pentru ce? Ca și toți ceilalți și eu mi-am pus la cale viața și familia. Pentru a nu mă simți maiajos decât ceilalți.

- Pentru a nu te „simți” – ai spus tu?

- Da, chiar așa am spus.
- Acum încearcă să-nțelegi. „Pentru a simți” faptele tuturor oamenilor.
- Cum adică, ale „tuturor”? Ce vrei să spui; că și în faptele narcomanilor se ascunde căutarea acelorași sentimente?
- Desigur. Ca oricare altul și ei își doresc ca aceste simțăminte să le afle, mergând pe calea lor. Trupul la chinuri fizice supunându-l, de-acele prafuri folosindu-se, ei își doresc ca măcar pentru o secundă, câtuși de puțin aceste prafuri, mărețele simțăminte să-i ajute să le atingă.

Bețivul și el, de-asemenea, de toate uitând schimonosindu-se, amar-otravă bea, doar pentru că și pe el cătarea sentimentelor mărețe îl frământă. Și-și stoarce mintea învățatul, un nou mecanism bizar mai născocoște, gândindu-se c-acesta lui și tuturor celorlalți măreața satisfacție s-o afle de folos le-o fi. Toate în van.

De-a lungul istoriei sale, gândirea umană nu de puține ori, absurde lucruri a creat. Vladimir, amintește-ți, și pe tine o mulțime de aparaturi te înconjoară acolo unde trăiești. Și fiecare acel mecanism este considerat apogeul gândirii științifice. Truda mulțimilor de oameni a fost necesară pentru fabricarea lor. Doar că te rog, spune-mi tu, Vladimir, care din acele mecanisme ți-a făcut ție viața fericită și mulțumitoare?

- Care?.. Care?.. Poate că dacă ar fi să le iau separat, niciunul. Dar toate la un loc luate, ușurează cu mult viața. Mașina, de exemplu. La volan te așezi și mergi unde poțtești. Afară e frig, plouă, dar în mașină poți porni încălzirea. Afară este arșită, de pe tine șiroaie de sudoare curg, însă tu în mașină deschizi aerul condiționat și pe loc răcoarea te învăluie. Iar în casă, uite în bucătărie, de exemplu, pentru femei, tot felul de îndemânări se găsesc. Mașini de spălat vase sunt, pentru a scuti femeile de trudă. Și mai sunt și aspiratoare pentru

a face curat mai ușor și timp pentru a economisi. Tuturor, le este clar că există o multitudine de aparaturi care ne ajută să ne ușurăm viața.

- Jalnic, Vladimir, cât de iluzorii sunt aceste facilități. A sa viață, umanitatea, astfel, și-o scurtează și chiar și cu nenumărate suferințe pentru toate aceste aparaturi trebuie să plătească. Pentru a-și dobândi toate acele mașinării neînsuflețite, oamenii sunt constrânși ca niște slugi fără tragere de inimă să muncească, viața întreagă să și-o irosească. Aparaturile fără' de suflet ce-i înconjoară nu sunt altceva decât indicatorii nivelului de neînțelegere a esenței existențiale a omului în Univers.

Tu ești om! Cu mai mare atenție ia seamă la ce te înconjoară. Pentru a obține tot mai noi aparaturi, uzine noi sunt ridicate, care pâclă otrăvitoare fumegă, fără de viață devine apa... dar tu... Tu, omule, pentru ele, toată viața ta într-o trudă nefericită trebuie să ți-o irosești. Și nu ele-ți slujesc ție ci tu lor, fabricându-le, reparându-le și închinându-te lor. Acum să-mi spui tu, Vladimir, care dintre înțelepții voștri învățați a inventat și în ce uzină a construit uite acest mecanism destinat slujirii omului?

- Care mecanism?

- Veverița cu nucușoara ei care sub palma mea acuma stă:

Am privit la mâna Anastasiei. Ținea mâna întinsă cu palma în jos cam la vreo jumătate de metru deasupra ierbii. Și sub palma ei, în iarbă, pe labelle dinapoi stătea o veveriță roșcată. Cu labelle din față veverița ținea un con de cedru. Botșorul roșcat ba spre con fremăta, ba în sus se ițea, iar ochișorii rotunzi și strălucitori ai veveriței priveau la chipul Anastasiei. Anastasia zâmbea privind la micuța bestie fără să se miște iar mâna o ținea ridicată ca mai 'nainte. Veverița lăsă imediat conul în iarbă, se agită deasupra lui și cu ghearele de la lăbuțele dinainte dezghiocă conul și scoase la iveală o micuță nucă. Ridicându-se din nou pe labelle dinapoi și ițindu-și

botișorul, îi întinse nucușoara Anastasiei ca și cum ar fi rugat-o s-o primească din lăbuța ei. Dar, ca și mai-nainte, Anastasia stătea în iarbă fără să se miște. Atunci veverița, aplecându-și căpșorul, sprintenă, crănțani coaja nucușoarei și cu ghearele lăbuțelor curăță miezul și îl așează pe frunza unei plante. Apoi ea, tot mai multe nucușoare scoase din conul de cedru, crănțânind coaja scoase afară miezurile și le așează pe frunze. Anastasia își coborî mâna și-și așează în iarbă palma cu fața-n sus. Iar veverița, toate miezurile curățate de pe frunză, în palmă i le așează grăbită. Anastasia cu cealaltă palmă liberă, cu delicatețe mângâie blana pufoasă a animalului, iar veverița dintr-o dată rămase nemișcată. Apoi tot mai aproape de Anastasia veni și se opri cuprinsă de un fel de euforie; fremăta în fața ei și o privea în ochi.

- Îți mulțumesc! privind-o pe veveriță rosti Anastasia. Tu astăzi ești bună ca niciodată, frumoaso. Pleacă, mergi acuma, hărnicuțo! Găsește-ți un ales al tău, de tine destoinic, frumoaso.

Cu mâna arată spre cedrul cu ramurile sale stufoase. Săltând jucăușă, micuța veveriță făcu două cercuri împrejurul Anastasiei, apoi, urmărindu-i gestul mâinii, săltă pe trunchiul copacului și dispăru în coroana acestuia. Pe palmă întinsă spre mine se vedeau miezurile de nucușoare de cedru curățate. „Într-adevăr! Așa mecanism mai zic și eu, am gândit.”

- Singură recoltează hrana, singură o aduce, în plus o și curăță de coajă, cheltuieli pentru ea nu sunt necesare, reparații și nici energie electrică nu cere.”

Gustând un miez de cedru, am întrebat:

- Acei domnitori, ca Alexandru Macedon, Cezar, conducători care au purtat războaie, Hitler... și ei, la fel ca și toți ceilalți, erau în căutarea senzațiilor din primordialitate?

- Desigur. Au vrut să se simtă stăpânii Pământului, în subconștientul lor, ei au gândit că acea senzație s-ar fi

aflat prin ceea ce cu toții, intuitiv caută. Dar, procedând așa, s-au înșelat.

- Tu socoți că au greșit? De ce crezi asta? Doar nu a existat încă nimeni până acum care să se războiască cu întreaga lume.

- S-au războit prin țări și orașe. Orașele erau ocupate, biruite, însă acei învingători, de la aceste victorii doar scurte satisfacții obțineau. Și spre o bătălie mai mare aspirând, ale lor războaie ei prelungeau. Au cucerit o țară și nu numai una, dar fără bucurie, dimpotrivă doar grijile le creșteau și frica de a pierde tot și iarăși au încercat satisfacția s-o afle pe calea acțiunilor războinice. Ale lor minți mânăjite de realitatea ce-i înconjura deja nu mai erau în stare să-i poarte spre preamărețele senzații ale visului Divin. Trist le era sfârșitul tuturor conducătorilor de războaie de pe Pământ. Analiza contemporană a istoriei tuturor binecunoscută vorbește despre asta. Doar că, din păcate, rutina, frământările și nenumăratele dogme mercantile nu le permit celor care în zilele noastre trăiesc, să vadă unde și în ce, senzațiile Divine îi așteaptă.

Prânzul din taiga

De fiecare dată când mergeam la Anastasia în poieniță, luam cu mine câte ceva de ale gurii. Conserve, biscuiți, pește tăiat felii și împachetat în vid - toate ermetic împachetate în celofan. Dar de fiecare dată când mă întorceam de la ea, mă regăseam cu toate proviziile intacte. Iar Anastasia, de fiecare dată, îmi pregătea desăguțe. De obicei îmi dădea nucușoare, fructe

proaspete înfășurate în frunze și bureți uscați.

Noi obișnuim să mâncăm bureții bine fierți, prăjiți, murați sau sărați. Anastasia îi mănâncă uscați fără nicio preparare. La început mi-a fost teamă să-i gust chiar, dar mai târziu i-am mâncat și pot spune că... O bucățică de burete în saliva din gură se înmoaie, se poate suge ca pe bomboane sau se poate înghiți. Pe urmă m-am obișnuit cu ei. Odată, aflându-mă într-una din călătoriile mele de la Moscova la Ghelendjyk, (mergeam la o conferință cu cititorii) toată ziua am mâncat doar bureții pe care mi i-a dat Anastasia. Și Solnțev, directorului centrului din Moscova, a condus mașina și a mâncat și el din acei bureți. Când am luat cuvântul la conferință le-am oferit celor prezenți în sală, oamenii nu s-au sinchisit să-i ia. Cei care au apucat, au luat câte un burete, pe loc l-au mâncat și cu nimeni nimic rău nu s-a întâmplat.

În genere, nu-mi amintesc ca vreodată, în timp ce mă aflam în ospetie la Anastasia, noi să ne fi așezat în mod deliberat la masă. Am gustat, în călătoriile mele, ce mi-a oferit Anastasia și senzația de foame niciodată nu m-a încercat. Doar că de data asta...

Probabil că prins fiind de meditația asupra sensului rugăciunii spuse de Anastasia, nici nu am băgat de seamă când a reușit ea să pregătească, dacă se poate spune așa, o masă mare.

În iarbă, așezate pe frunze de diferite mărimi se vedeau alimentele. Erau aranjate pe o suprafață de aproape un metru pătrat. Totul era frumos rânduit și împodobit. Afine negre, afine roșii, mure, zmeură, coacăze roșii și negre, fragi uscați, bureți uscați, un fel de făină galbenă, trei castraveți și două roșii nu prea mari. O mulțime de mănunchiuri de plante împodobite cu petale de flori. Într-o covățică mică, scobită în lemn, se distingea un lichid alb asemănător laptelui. Mai erau niște turte, care nu am înțeles din ce erau făcute și miere în faguri pe care erau presărate grăuncioare de polen ale

unor flori variat colorate.

- Așează-te, Vladimir, gustă pâinea uscată pe care Dumnezeu ne-a trimis-o, îmi propuse Anastasia, zâmbind cu complicitate.

- Ia te uită! - am strigat eu, neputându-mă abține de entuziasm. Ia te uită ce frumos ai aranjat totul. Exact ca o bună gospodină la sărbătoare.

Anastasia se bucură măgulită, râse ca un copil fără să-și ia privirea de la masă gătită, apoi, pe neașteptate, plesni din palme și strigă:

- Ai, ai, ce bună gospodină mai sunt, am uitat de condimente! Ție, doar, îți plac mirodeniile picante și tot felul de condimente. Nu-i așa că-ți plac?

- Da, îmi plac.

- Și gospodina asta bună a uitat de ele. Numaidecât o să-mi îndrept greșeala.

S-a uitat împrejurul ei, a alergat un pic într-o parte și a adunat câte ceva de prin iarbă. Apoi, în alt loc printre tufișuri, a adunat ceva și în grabă a presărat printre castraveți și roșii un micuț smoc gătit sub forma unui buchețel de diferite ierburi și mi-a explicat:

- Mirodenii. Sunt picante. Gustă-le de poftești. Acum nu lipsește nimic. Gustă din fiecare câte puțin, Vladimir.

Am luat un castravete, m-am uitat la toate acele feluri de alimente din taiga și-am spus:

- Păcat că nu este pâine.

- Este și pâine, răspunse Anastasia, uite. Și mi-a întins un tubercul.

- Asta este rădăcină de brusture, eu am gătit-o astfel ca pentru tine să înlocuiască gustoasa pâine, cartoful și morcovul.

- Nu am mai auzit că brusturele să fie folosit în bucătărie.

- Tu, gustă-l. Nu-ți fă griji, din el, mai demult, foarte multe feluri de mâncare gustoase și benefice se găteau.

Tu, mai întâi gustă, l-am ținut în lapte. L-am înmuiat...

Am vrut s-o întreb de unde a luat laptele, însă am mușcat din castravete... Nu am mai spus nimic până nu am mâncat castravetele. L-am mâncat fără pâine. Tuberculul care-nlocuia pâinea l-am luat din mâinile Anastasiei, dar nu m-am atins de el, l-am ținut așa în mână până am terminat castravetele.

Înțelegeți, castravetele la vedere nu se deosebea cu nimic de ceilalți pe care-i mai văzusem, însă la gust era cu totul altfel decât cei pe care i-am mâncat eu până atunci. Castravetele din taiga avea o aromă plăcută care nu se asemena cu nimic. Voi, probabil, cunoașteți deosebirea la gust și aromă dintre castraveții crescuți în sere și cei crescuți prin grădinile sub cerul liber? Cei din grădini sunt cu mult mai gustoși și aromați. Castravetele Anastasiei, la fel sau poate și mai tare, se deosebea în sensul bun de cei pe care eu înainte îi mâncasem de prin grădinile sub cerul liber. Fără să aștept, am luat o roșie și am mâncat-o toată fără să mă opresc. Și gustul ei fu la fel de neobișnuit și delicios. Roșia, ca și castravetele, era mai bună la gust decât oricare alta pe care-am mâncat-o până atunci. Nici castravetele și nici roșia nu aveau nevoie de sare, smântână sau ulei. Erau deja gustoase așa. Ca mărul, zmeura sau portocala. Nimeni, nu se apucă, doară, să îndulcească sau să săreze mărul sau para.

- Unde ai cules legumele astea, Anastasia? Ai dat o fugă în sat? Ce soiuri sunt astea?

- Eu, singură m-am ocupat de ele. Ți-au plăcut?

- Da, mi-au plăcut! Așa legume, eu, pentru prima oară, mănânc. Vasăzică, ai o grădinuță a ta, o seră? Tu cu ce prășești pământul, îngrășămintele de unde le iei? Din sat?

- Din sat doar semințele le-am luat, de la o femeie, o cunoștință de-a mea. Locul l-am ales printre ierburi și ele au crescut. Roșiile le-am sădit toamna, apoi sub

zăpadă le-am adăpostit, iar în primăvară au început să crească. Castraveciorii i-am însămânțat în primăvară, iar ei, micuții, au reușit să se-mplinească.

- Dar, cum de-s atât de gustoase? Sunt soiuri noi?

- Soiuri obișnuite. Ele se deosebesc de cele de grădină prin aceea că în timpul creșterii nu le-a lipsit nimic din cele trebuincioase. În condițiile grădinii, când culturile sunt private de atingerea între ele, când creșterea le este zorită cu îngrășăminte, ele nu pot asimila toate cele necesare pentru a se desăvârși, pentru a plăcea omului.

- Laptele de unde-l ai, turtele din ce sunt făcute? Eu credeam că tu nu folosești absolut deloc alimente de origine animală, dar uite că văd lapte...

- Acesta nu este lapte de animale, Vladimir. Laptele din fața ta mi l-a dat Cedrul.

- Cum adică, Cedrul? Poate, oare, un copac să dea lapte?

- Da, poate. Doar că nici pe departe, orice copac. Cedrul, de exemplu, poate. Gustă-l, în conținutul acestei băuturi sunt cuprinse multe și felurite substanțe nutritive. Iar laptele care-l ai dinainte nu numai corpul fizic îl poate hrăni. Nu-l bea tot dintr-odată. Ia-l cu două trei înghițituri, altminterea nimic altceva n-o să mai mănânci, te vei sătura doar cu laptele.

Am luat trei înghițituri. Laptele era gros, cu gust plăcut, ușor dulceag. Și încă ceva; de la lapte venea o căldură dar nu ca aceea care vine de la laptele cald de vacă. O căldură discretă, enigmatică, m-a încălzit tot pe dinăuntru și am avut și senzația că mi-a schimbat starea de spirit.

- Este delicios acest lapte de cedru, Anastasia. Foarte gustos! Cum trebuie „, muls” cedrul ca să dea lapte?

- Nu se mulge. Minusculele miezuri de nuci, suculente de lapte trebuie pisate cu un pilug special într-

o piuă de lemn, cu calm și pe-ndelete. Așa, îndelung, adăugându-se din când în când câte puțină apă vie de izvor. Uite-așa se obține laptele de cedru.

- Nu știa nimeni de asta?

- Înainte, foarte multă lume știa, încă și acum, în micuțele sătucuri siberiene, uneori se mai bea lapte de cedru, în orașe însă, cu totul alte feluri de alimente sunt preferate, nu atât de prielnice pe cât de comode de mâncat de transportat sau de pregătit.

- Vorbești adevărat tu, prin orașe totul trebuie făcut în grabă. Dar acest lapte... ce copac mai este și acest Cedru! Un singur copac poate da și nuci și ulei și făină pentru turte și lapte.

- Și încă multe altele mult mai neobișnuite mai poate da cedrul.

- Ciudat. De exemplu, ce altceva mai dă?

- Minunate parfumuri din uleiul său eteric se pot face. Parfumuri pure și de leac. Niciun parfum artificial nu poate întrece aroma uleiului esențial de cedru. Aromele cedrului pun la dispoziție prin ele parfumul Universului, corpul uman în stare să lecuiască aromele cedrului pot și-l pot proteja pe om de rău.

- Tu poți să-mi descrii cum se obțin aceste parfumuri din cedru?

- Pot, sigur că pot, însă tu, Vladimir, mai mănâncă încă puțin.

Am dat să iau o roșie, însă Anastasia m-a oprit:

- Așteaptă, Vladimir, nu mănca așa.

- Cum, așa?

- Eu am gătit mai multe feluri pentru tine, tu, mai întâi gustă-le pe toate, ca el să se lecuiască.

- Cine, el?

- Organismul tău. În timp ce guști din toate, el singur își va alege cele necesare. Tu vrei să mănânci tot mai pe ales. Organismul tău, însă, va alege singur ceea ce-i este de trebuință.

„Uite-așa, am gândit eu, pentru prima dată îmi schimbă ea principiile”

De fapt, Anastasia m-a lecuit deja de două ori de unele boli interne. Nu știu exact ce boli, dar eu simțeam dureri puternice ba la stomac, ba la ficat sau rinichi. Deseori mă dureau toate de-odată. Durerile erau mari, iar pastilele fără de leac nu ajutau întotdeauna. Dar eu știam că o să vin la Anastasia și că ea mă va lecu, ea de fiecare dată reușește foarte repede. Însă, a treia oară ea nu a mai vrut să mă lecuiască. Nici măcar cu privirile ei, durerea nu mi-a mai luat-o acum, așa cum a mai făcut înainte; mi-a spus doar că din moment ce nu-mi schimb obiceiurile de viață, nu este bine să fiu vindecat, întrucât vindecarea în acest caz, dăunează numai.

Întorcându-mă acasă am început să fumez mai puțin și să reduc și băuturile spirtoase. Am făcut chiar și post negru câteva zile. M-am simțit mai bine. Și am înțeles atunci că nu trebuie să alergăm la medic sau la vraci de fiecare dată, ci trebuie să ne însănătoșim singuri de boli atunci când ne apasă. Desigur, bine ar fi dacă nu ne-ar necăji niciodată. Singur nu am reușit să mă însănătoșesc, dar nici ajutorul Anastasiei nu i l-am mai cerut, iar ea a fost de acord.

- Tu, doar, mi-ai spus că nu o să mă mai lecuiești și nici măcar durerile nu o să mi le mai iei.

- Bolile tale nu ți le voi mai lua niciodată. Boala este dialogul lui Dumnezeu cu omul. Însă așa ca acum - este posibil; vezi, eu numai îți ofer alimente, prin asta nu ne opunem firescului ci doar lor.

- Lor? Cui?

- Acelora care pun la punct programul dăunător omului.

- Ce program dăunător? Despre ce vorbești?

- Despre acel program impus, după care tu și majoritatea oamenilor, Vladimir, te hrănești. Este un program foarte dăunător.

- Poate că sunt și dintre aceia care mănâncă după programe – sunt de toate felurile; de slăbit, de îngrășat – dar eu mănânc cum vreau. Nici măcar nu am vrut să citesc vreunul din acele programe. Intru în magazin și-mi aleg ce-mi place.

- Asta este adevărat, tu alegi, odată intrat în magazin, ceea ce cu rigurozitate magazinul îți oferă.

- Da. ... În magazin, toate sunt frumos ambalate, împachetate. De asta și există concurență mare, toți vor să-i intre în voie cumpărătorului, să-i ofere tot felul de comodități.

- Tu crezi că pentru comoditatea cumpărătorului fac toate astea?

- Pentru ce altceva, de nu?

- Toate sistemele de viață tehnocrată acționează, Vladimir, doar în avantajul lor. Poate să fie, oare, o comoditate pentru tine să primești alimente conservate și congelate sau apă pe jumătate omorâtă? A hotărât el, oare – al tău organism – asortimentul de alimente care se găsesc în magazin?

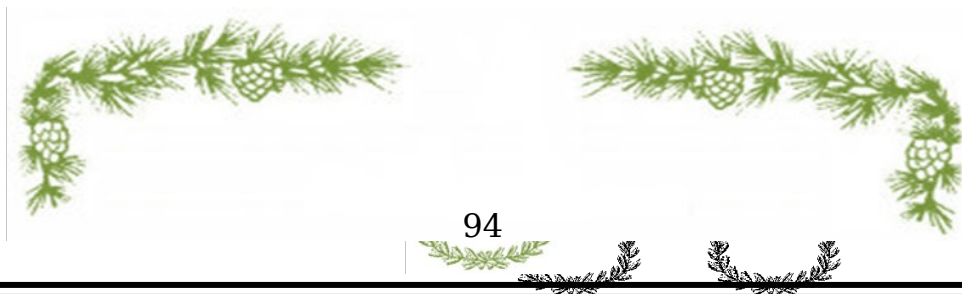
Sistemul tehnocrației și-a asumat responsabilitatea de a-ți furniza toate cele trebuincioase vieții. Tu, cu astea ai căzut de acord, te-ai încrezut în totalitate și chiar să mai gândești ai încetat, devreme ce toate cele necesare ție îți sunt puse la dispoziție.

- Dar, uite că trăim așa cu toate astea și nu murim din cauza magazinelor.

- Clar lucru, tu trăiești. Dar boala? De unde-ți vin bolile? Gândește-te, de unde vin toate bolile oamenilor? Bolile și durerile sunt nefirești pentru om, ele nu sunt altceva decât netemeinicia căii alese. Acum, tu despre asta, singur vei înțelege. Dinaintea ta stă doar o micuță parte a ceea ce pentru om a creat natura Dumnezeiască. Gustă doar câte puțin din toate, iar din ce-o să-ți placă o să iei și cu tine. Trei zile vor fi de ajuns pentru a-ți combate bolile cu ierbușoarele pe care singur o să le și

culegi.

Eu am gustat câte puțin din fiecare în timp ce Anastasia a continuat să vorbească. Câteva din smocușoarele de ierburi erau serbede. Altele însă, mi-au plăcut și le-am mai mâncat după aceea. Pe urmă. Anastasia, înainte de plecarea mea, mi-a pus în geantă câteva din cele ce-mi plăcuseră. Asta a fost tot ce-am mâncat timp de trei zile. Și durerea mi-a trecut definitiv.

Ar fi putut ei, lumea s-o schimbe?

- Cum se face. Anastasia, că de fiecare dată când vorbești despre străbunii tăi, vorbești întotdeauna mai mult despre străbune, despre femei? Despre bărbați, despre ai tăi tați, aproape deloc. Ca și cum tații din neamul vostru nu ar însemna nimic. Ori tu, al tău cod genetic, sau poate raza ta nu-ți permit să vezi, să-ți simți străbunii de pe linia bărbătească? Este chiar obijduitor pentru ei, pentru ai tăi tați.

- Faptele taților mei, ca și ale mamelor care au trăit în trecut, de asemenea, le pot simți și vedea dacă vreau. Dar, nu sunt nici pe departe în stare să înțeleg tot ce-au făcut tații mei. Să înțeleg importanța lor pentru vremurile contemporane, pentru toată lumea și pentru mine însămi.

- Povestește-mi măcar despre unul dintre tații tăi ale cărui fapte nu reușești să le înțelegi până la capăt. Tu ești femeie, ție-ți vine mai greu să-nțelegi bărbații. Mie o să-mi vină mai ușor, eu sunt bărbat. Dacă o să înțeleg o să te ajut și pe tine să înțelegi.

- Da, da, sigur, o să-ți vorbesc despre acel tată care putea să cunoască, să creeze substanțe vii, mai puternice decât toate armele contemporane și viitoare. Dinaintea lor, lucrurile artificiale nu rezistă, ele sunt în măsură să schimbe lumea, să distrugă galaxii sau alte noi lumi să clădească.

- Chiar așa? Și unde sunt toate astea acum?

- Orice om de pe Pământ le poate crea dacă înțelege, dacă simte... Sacerdoților egipteni le-a împărtășit o mică parte din acestea, tatăl meu. Uite și astăzi, conducătorii din lume guvernează după schema și

după mecanismul acelor sacerdoți. Tot mai puțin din logica și mecanismul conducerii, acum ei înțeleg. Nu s-a desăvârșit acel mecanism de-a lungul secolelor, ci s-a degradat.

- Oprește-te, oprește-te, din vorbele tale reiese că președinții contemporani conduc după schema sau dispoziția sacerdoților anticului Egipt?

- Nimeni nu a purtat nimic din schema guvernatoare a acelor timpuri. Gândirea colectivă cu puteri decizionale, astăzi, niciun guvern n-o mai întrebuințează.

- Este destul de greu de dovedit așa ceva, tu mai bine încearcă să expui totul în ordine.

- O să încerc să-ți istorisesc totul de-a fir a păr, tu doar încearcă să-nțelegi.

Cu zeci de mii de ani în urmă, pe când lumea nu cunoscuse încă măreția Egiptului, pe când un astfel de guvern nu exista, comunitățile umane erau fărâmițate într-o puzderie de triburi. Separată de comunitățile umane dimprejurul ei, ducându-și traiul după legile sale, trăia o familie - străbunicul meu și străbunica mea. Totul, ca din timpurile primordiale, ca în rai, în poiana lor îi înconjură. Doi sori, frumoasa străbunic-a mea avea. Unul era cel care strălucea, cu razele-i trezind la viață, celălalt al său ales era.

Se trezea întotdeauna prima, se scălda în pârâu, lăsându-se mângâiată de lumina care răsărea, lumina fericirii de la toți o aștepta și tuturor pe-a ei le-o dăruia. Aștepta când se trezea el, al său iubit. A lui privire-n zori când se trezea, întâia oară de a ei privire îi era întâmpinată. Când ale lor priviri se întâlneau, împrejururile totul amuțea. Iubirea și freamătul, beatitudinea și entuziasmul, spațiul fascinat în el absorbea.

Cu îndeletniciri de fericire aducătoare, ziua trecea. Meditativ privea tatăl întotdeauna, cum soarele se cobora la orizont și-apoi cânta.

Ea, cu entuziasm ascuns, cântul i-l asculta. Încă nu știa străbuna mea pe-atunci, cum de cuvintele în cântec înaripate, *image* nouă și neobișnuită făuresc. Acel cântec, tot mai des străbuna mea vroia s-asculte și simțind lămurit dorința străbunei mele, tata cânta de fiecare dată, nuanțe tot mai conturate și neobișnuite desenând. O *image* nevăzută între ei doi începu să prindă viață.

Într-una din dimineți, trezindu-se, străbunicul meu nu s-a uitat că de obicei cu privirea iubirii și nu s-a minunat. Liniștit, s-a ridicat și a mers în pădure. Într-un loc dosnic, o văzu el pe străbunica mea sosind.

Ea se ridică singură, rezemându-se de cedru. Tatăl meu o apucă de după umeri. Privirea umedă-i, străbuna, spre el nu-și ridică. El îi atinse cu degetele lăcrămioara care i se prelingea pe obraz și tandru îi vorbi:

- Eu știu. Tu te gândești la ea, iubita mea. Tu te gândești la ea, dar vina nu-i a ta. De nepătruns *imagea* de mine zămislită este. De nevăzut, însă de tine mai iubită decât de mine, este. Nu-i vina ta, iubita mea. Eu o să plec. Acum eu, printre oameni o să merg. Prilej să aflu am avut cum minunate *imagini* eu să făuresc. Despre asta, oamenilor o să le vorbesc. Ceea ce eu știu și alții vor putea să afle. Și o *image* minunată vor crea oamenii în grădina izvoarelor primordiale. Iar mai puternică decât substanțele vii în Univers nimic altceva nu se va mai afla. Și chiar și pe-a ta dragoste de mine, a mea *image* să-nving-a reușit. Acum, *imagini* extraordinare să făuresc eu pot. Și, oamenilor, ele vor sluji.

Îi tresăltară umerii străbunei mele și vocea tremurătoare-i șopti:

- De ce? Iubitul meu, tu, pentru mine dragă *image*-ai creat. Ea, nevăzută-mi este. Iar tu - cel ce să văz eu pot de la mine pleci. Al nostru prunc, deja-n mine se mișcă. Ce-o să-i vorbesc de tatăl lui?

- O lume minunată, minunatele *imagini* vor clădi. Viziunea unui tată, copilului nostru, prin ele, i se v-arăta. Destoinic viziunii ce fiului i se va arăta, eu de voi fi, atunci mă va cunoaște al meu fiu. Iar dacă nedestoinic imaginii sale eu voi fi, atunci eu la o parte mă voi da, aspirațiilor spre minunat și spre visare, lui să nu-i încurc.

Spre mirarea străbunei mele, el, îndepărtatul meu tată, a plecat... A mers printre oameni. A dus cu el acea măreață revelație. A mers cu dorința ca, fiilor săi și fiicelor toate, o lume minunată să le clădească.

Putere neobișnuită

În acele vremuri, oamenii diferitelor triburi de pe Pământ erau în vrajbă. Și fiecare trib tot mai mulți luptători vroia să aibă. Iar printre războinici, miserabili erau considerați aceia care de cultivarea pământului și de poezie erau atrași. În fiecare trib trăiau sacerdoți. Aceștia urmăreau, pe oameni să îi sperie. Însă n-aveau un scop definit, spaima altora pe ei îi consola. Și-și mângâia fiecare amorul propriu la gândul că pentru el, Dumnezeu a făcut mai multe decât pentru ceilalți.

Din câteva triburi, străbunicul meu, poezi a reușit să adune și sacerdoți. De toți, nouăsprezece oameni erau, unsprezece cântăreți-poeți, șapte sacerdoți și străbunicul meu. Într-un loc îndepărtat și pustiu ei s-au adunat.

Cântăreții șezură smeriți; încrezuți și cu mare fală sacerdoții, separat se adunară. Străbunul meu le vorbi:

„Pot înceta triburile învrăjbeala și războaiele, într-un unic stat va trăi poporul. În el drept va fi conducătorul și fiecare familie se va izbăvi de suferințele războiului. Unii pe alții, oamenii se vor ajuta. Societatea umană al său drum spre grădina izvoarelor primordiale își va

regăsi”

Dar, de la început, de străbunicul meu sacerdoții răsără, vorbindu-i: „Cine să vrea de bună voie a sa putere altuia s-o dea? Ca toate triburile la un loc să se adune, unul mai puternic decât celelalte să fie ales va trebui și să învingă, însă tu, fără de război vrei totul să se-ntâmple. Naivă este vorba ta. Pentru ce ne-ai chemat aici, străinule fără de minte?” S-au ridicat atunci sacerdoții ca să plece. Însă tatăl meu, cu aceste vorbe, îi opri:

- Voi sunteți înțelepți, a voastră înțelepciune pentru a face lege comunităților umane vă va folosi. Pot să vă dau fiecăruia dintre voi o astfel de putere încât nicio armă de mână omului făcută, acesteia să i se-mpotrivescă să nu poată. Când în slujba binelui o veți folosi, tuturor spre țel, spre adevăr și spre rezultatul fericit, să ajungeți, vouă vă va ajuta. Când cel ce-o va folosi, cu gânduri răufăcătoare spre oameni o va îndrepta, el însuși va muri.

Vestea despre nemărginita putere pe sacerdoți îi opri. Cel mai vârstnic dintre ei, tatălui meu grăi:

- De cunoști vreo putere neobișnuită, nouă vorbește-ne despre ea. Și dacă-ntr-adevăr este în stare un stat să-ntemeieze, rămâi tu printre noi în acel stat ca să trăiești, împreună, legile comunității umane, le vom face.

- De asta și am venit la voi, să vă vorbesc despre o putere neobișnuită, le răspunse străbunul tuturor, dar mai înainte de toate astea, vă rog, numiți un conducător dintre toți cei cunoscuți de voi. Călăuza să nu fie un om avid, să fie un om bun care în iubire cu familia sa trăiește și la război nu se gândește.

A răspuns sacerdotul cel mai vârstnic, că exista un om destoinic de a fi călăuză și care evita toate bătăliile. Însă tribul îl nesocotea, pe el războinicii nu-l stimau și din această pricină, în acel trib puțini războinici și-au dorit să

rămână. Și pentru a evita războaiele, ei deseori au fost constrânși să-și schimbe așezămintele și să se mute, alte locuri prielnice vieții să întemeieze, în condiții vitrege să descalece. Acea călăuză, Egipt se numea.

- Egipt, acel stat să se cheme, spuse tatăl.

- Trei cântece o să vă cânt. Voi cântăreților-poeti, prin diferite triburi aceste cântece oamenilor să le cântați. Iar voi sacerdoților, printre oamenii Egiptului să vă așezați. Din toate părțile, familii o să vă ajungă, cu legile voastre bune să le întâmpinați.

Tatăl, trei cântece celor adunați cântă. Într-unul imaginea dreptei călăuze făuri, Egipt numind-o. Un altul, viziunea comunității ce fericită la un loc trăia. Iar într-al treilea, familie iubitoare cu copii fericiți într-însa, tați și mame, el o-nfățișă, care cu toții, într-un stat deosebit trăiau.

Cuvinte obișnuite, tuturor cunoscute și mai 'nainte auzite, au fost rostite. Dar prin acele cuvinte, astfel de fraze se creau, încât cei care-ascultau, cu respirația tăiată le primeau. Din pieptul tatălui meu o altă melodie mai răsună. Ea chema, atrăgea, răpea și imagini vii zămislea.

Țara Egiptului încă nu exista în fapt, încă nu se înălțau templele sale, însă nu știa tatăl meu că totul apare în urma celor ce, gândul omului și visele contopindu-se unele cu altele, evocă. Și, cu inspirație, cântă tatăl care cunoscuse puterea neobișnuită pe care Creatorul nostru - preamărețul - i-A dăruit-o fiecăruia. Și a cântat tatăl cu-acea putere înzestrat; acea putere care-l deosebește pe om de toate, care autoritate asupra toate-i dă, care omulu-i permite să se cheme fiul lui Dumnezeu și creator.

Cântăreții-poeti, cu pasiune și inspirație, cele trei cântece prin toate triburile le-au cântat. Cu ale lor minunate viziuni create, pe oameni i-au atras, iar oamenii au lăsat multe locuri, în Egipt ca să se

stabilească.

După cinci ani, din micul trib Egipt o mare țară s-a născut. Celelalte triburi care mai înainte, deasupra altora se socoteau, s-au dezmembrat în mici fărâmițe. Și nu au putut face nimic căpeteniile de luptători pentru a se mpotrivi acestei dezmembrări. A lor autoritate s-a stins, a pierit, ceva pe ei îi învinse, însă nu războaiele.

Obişnuți ca de la averi pământești să se războiască, ei nu au băgat de seamă cât erau de puternice acele *imagini-viziuni* care pluteau deasupra tuturor, acele imagini care sufletului uman îi sunt pe plac, acele imagini care inima o atrag.

În fața viziunilor, chiar a uneia singure, însă pură și neîntinată de postulatele mercantile, absurde apar războaiele pământești, cu lănci înarmate sau cu alte arme de moarte aducătoare, biruite sunt războaiele. Dinaintea viziunilor, războaiele nu au nicio putere.

Puternică, țara Egiptului s-a consolidat. Pe ale lor călăuze, faraoni sacerdoții îi numeau. Sacerdoții, adunându-se în temple, departe de rutina omenească, au dat legi pe care faraonul-călăuză era obligat să le urmeze. Și fiecare locuitor de rând cu plăcere le urmă. Și fiecare, a sa viață, la înălțimea *imaginii-viziuni* s-o ridice, se străduia.

În cel mai important templu, printre sacerdoții de seamă, părintele meu a trăit. Preț de nouăsprezece ani sacerdoții l-au urmat. Cu știința din toate științele născută, mărețele viziuni cum se zămislesc s-au străduit să-nvețe.. Tatăl, deschis a încercat să le dezvăluie totul, de bune intenții mânat. Au aflat-o știința toată sau o parte, sacerdoții, acum nu este clar, dar este-n van, aici să precizăm.

Odată, după nouăsprezece ani, cel mai de seamă sacerdot i-a strâns împrejur-i pe cei mai apropiați sacerdoți ai săi. Ei mergeau plini de emfază în templul principal, în care faraonii nici nu aveau voie să intre.

Sacerdotul cel mai de seamă pe un tron ședea, iar ceilalți împrejurul lui mai jos s-au așezat. Zâmbitor, al meu părinte, printre sacerdoți stătea. Cu chibzuință în sine tot s-adună, o altă melodie cântă, viziune nouă-n ea, sau poate deja veche, accentuă.

Sacerdotul cel mai însemnat le vorbi celor adunați:

- Mareață-nvățătură noi am cunoscut. Lumea întreagă cu ea se poate călăuzi, dar pentru că puterea voastră, peste toți de-a pururi să dureze, dintre acești pereți nici măcar o fărâmbă de cunoștință nu va trebui să iasă. Noi, o limbă a noastră va trebui să născocim pe care să vorbim doar între noi, pentru ca nici măcar din greșeală nimănui dintre noi să nu-i poată scăpa vreo vorbă.

Disertații multe, de-a lungul secolelor, în multe limbi, în rândul popoarelor vom răspândi. Lasă, cu toți să se mire, mintea să și-o frământa la tot ce le punem noi dinainte. Și vom lansa pentru ei o mulțime de științe miraculoase și dezvăluiri de tot felul, astfel încât de esențial tot mai departe să se țină lumea de rând și conducătorii. Iar înțelepții în veacurile ce-or să vină fie ca pe alții, ei, să-i minuneze cu tratate înțelepte și tot felul de științe. De la esențial, prin asta îndepărtându-se ei înșiși și pe alții, esențialul tot mai mult să-l înstrăineze.

- Așa să fie, se învoiră toți cu cel mai de seamă sacerdot. Singurul care tăcu a fost părintele meu.

Sacerdotul cel de seamă continuă:

- Înc-o problemă, pe noi, neîntârziat să rezolvăm ne-așteaptă. Timp de nouăsprezece ani am atins o învățătură, prin care viziunile se creează. Oricare va putea, iarăși și iarăși, alte noi viziuni să zămislească, prin care lumea să o schimbe, să distrugă un stat sau să-l întărească, însă enigma tot mai rămâne. Poate să-mi spună cineva din voi cum de, cu toate astea, fiecare la rândul său, viziuni mai puternice sau mai slabe poate să creeze? Și de ce, pentru a zămisli ne trebuie atâta timp?

Toți sacerdoții amuțiră. Nimeni, răspunsul nu-l știa. Prea'naltul sacerdot continuă, ușor ridicând glasul, de la încordare bastonul în mână-i tremură când tuturor, din nou le vorbi:

- Printre noi, unul singur se află-n stare, ca iute viziunile să le zămislească, iar puterea lor de neîntrecut rămâne. Pe noi toți, el nouăsprezece ani ne-a învățat, totuși ceva nespus rămâne. Noi toți, acum să-nțelegem va trebui, că între noi egali nu suntem. Nu este important titlul pe care fiecare din noi îl poartă. Fie ca fiecare să știe că, unul singur dintre noi asupra tuturor poate governa nevăzut, în taină. El este liber să înalțe sau să ucidă pe oricine cu puterea unei viziuni pe care-o poate zămisli. El este în măsură, soarta statului s-o hotărască. Eu sunt sacerdotul suprem, puterea mie-mi este dată, eu sunt în măsură să schimb echilibrul de forțe. Să închid ușa templului în care noi acum stăm. Devotatul străjer de la intrare, fără a mea poruncă ușa nimănui n-o va deschide.

Supremul sacerdot coborî de pe tron, încet pășind și cu bastonul ciocănind pe lespezile de piatră, s-a apropiat de părintele meu, în mijlocul sălii s-a oprit pe neașteptate și privind la el grăi:

- Acum, alege tu din cele două, calea ta. Uite-o pe prima. Acum tu, pentru toți, vei dezvălui secretul puterilor tale și vei explica cum și prin ce ea se creează, doar atunci tu vei fi numit sacerdot, al doilea după mine sau primul când eu nu voi mai fi. În fața ta toate ființele se vor închina. Dar dacă taina nouă nu ne-o vei deschide, atunci a doua cale-n fața ta va sta. Te duce ea doar pe această ușă.

Sacerdotul arată spre o ușă care ducea din sala templului într-un turn în care nu erau nici ferestre și nici alte uși dosnice. Acel turn cu pereții netezi avea în vârful său o terasă de pe care odată-n an, într-o zi prestabilită, în fața norodului adunat, cânta străbunul meu sau vreun

alt sacerdot.

Sacerdotul suprem arătând părintelui spre ușa care ducea în turn, mai adăugă:

- Pe ușa asta tu vei merge și-napoi niciodată nu te vei întoarce. Ușa să fie zidită, eu poruncă o să dau și doar o mică ferestruică în ea o să poruncesc să se facă, prin ea tu minimul de ale gurii vei primi în fiecare zi. Când vremea va veni și împrejurul turnului oamenii se vor aduna, atunci tu pe platforma din vârf vei ieși și lor te vei înfățișa. Tu vei ieși numai că melodii creatoare nu vei cânta. Tu te vei înfățișa doar ca poporul să te vadă și pentru ca neliniștea în ei să nu se cuibărească de la dispariția ta. Tu vei putea doar cu vorbe să întâmpini norodul. De, cântec de creație tu să le cânti te vei încumeta, atunci trei zile de-a rândul, apă și mâncare nu vei primi. Pentru două cântece, șase zile nici mâncare și nici apă nu vei primi, astfel singur te vei condamna la moarte. Acum, însă, hotărăște din cele două căi pe care-o alegi?

Liniștit, străbunul se ridică de pe locul său. Pe chipul său nu se zăreau nici spaimă și nici îngrijorare, doar tristețea ușor îi crispa fața. Spre șirul de sacerdoți șezuți se îndreptă, în ochii fiecăruia privind. Și-n fiecare pereche de ochi setea cunoașterii el văzu. Cunoașterii și avidității... în fiecare pereche de ochi el mai află. Severi și plini de aviditate, căruntul sacerdot ochii-și arată, pe pietrele de pe podeaua templului bastonul și-l bătu și sever părintelui în față salivă împrôșcând, îi repetă:

- Cât mai degrab-alege care din cele două căi tu vei urma.

Al meu părinte, fără de spaimă-n glas, răspunse:

- După voință, poate ca, soarta mea prin cale de mijloc, eu să aleg.

- Cum poți alege calea pe jumătate? strigă sacerdotul.

- De mine să-ți faci râs cum îndrăznești și de toți cei

care-n templu acum se află?

Părintele spre ușa care-n turn ducea se îndreptă, apoi întorcându-se către toți, grăi:

- Să râd de voi sau să vă jignesc, credeți-mă eu nici nu m-am putut gândi măcar. Pe voia voastră eu în turn pentru totdeauna o să merg. Și înainte ca să plec, în fața voastră-tuturor taina o voi dezvălui cum pot și știu, al meu răspuns a doua cale mi-o va aduce. Iată acum și pentru ce calea de mijloc eu am și ales.

- Așadar, vorbește! Nu îngădui, vocile sacerdoților prezenți prin templu răsunară.

- Unde este taina?

- Ea - taină-n ou se află, cu calm răspunsul răsună.

- În ou? În care ou? Despre ce vorbești tu, explică-ne? - cei adunați pe părinte-l întrebară, iar el pe loc se pregăti să le răspundă.

- Din oul de găină, un pui va crește care mai de-apoi găină iar va deveni. Oul de rață - o rață din el va crește. Oul de vulturică, un pui de vultur lumii va aduce. Ceea ce voi vă simțiți, aceea și va crește din voi.

- Eu mă simt... Eu sunt un creator! - supremul sacerdot, în pripă strigă.

- Spune, viziunea cea mai puternică peste toate, cum creează?

- Neadevărat tu ai grăit, părintele-i răspunse îndărăt, tu însuși nu crezi a fi ceea ce-ai spus.

- De unde poți să știi tu, câtă putere-n mine se găsește?

- Creatorii niciodată nu cer. Creatorul, doar să dea este în stare. Iar tu cerșetor ești, în găoacea necredinței tale trăiești...

Părintele meu ieși, din urmă sa ușa fu zidită, a marelui sacerdot poruncă îndepliniră. Prin micuța deschizătură odată-n zi îi treceau de mâncare părintelui. Acea hrană era sărăcăcioasă, iar apă nu de fiecare dată pe îndestulate îi dădeau. Iar înaintea zilei în care era

obligat să iasă dinaintea poporului adunat ca să asculte noi cântece și povețe, trei zile părintelui nu-i dădeau de mâncare, doar apă el primea. Așa porunci mărețul sacerdot, porunca dintâi nerespectându-și-o. Așa porunci, ca străbunul meu slab să devină și nou cântec creator celor adunați să nu le cânte.

Când mult popor în fața turnului se adună, părintele dinaintea lor pe terasa turnului se înfățișă. Cu veselie, la forfota în așteptare, el privi. Niciun cuvânt el, despre a sa soartă, poporului nu a pomenit. A cântat doar. Prin voce exultantă cântecul se scurgea și neobișnuită *image-viziune* se forma. Poporul adunat, cu atenție îl asculta. Abia cum termină o melodie imediat o alta începu.

O zi întreagă celor adunați cântărețul din turn le cântă. Când ziua de amurg se-apropie, le spuse el tuturor: „Cu noul răsărit noi cântece voi veți auzi” Și le cântă celor adunați părintele și-a doua zi. Poporul nu știa că nici măcar apă cântărețului în închisoare îngădit, sacerdoții nu-i dădeau.

Ascultând povestea Anastasiei despre îndepărtatul ei străbunic, mi-am dorit ca măcar o melodie dintre toate acelea să ascult și-am întrebat-o:

- Anastasia, din moment ce tu chiar așa, în detalii, poți prezenta scene din viața străbunilor tăi, atunci ai putea, vasăzică, și o melodie să cânti? Acea melodie pe care celor adunați părintele tău le-a cântat-o de acolo din turn.

- Toate aceste cântece eu însămi le aud, însă o tălmăcire mulțumitoare a lor nu există. Nu sunt de ajuns doar multe cuvinte. Mai ales că astăzi înțelesul multor cuvinte altul este. Și de asta și ritmul poeziei de atunci prin cuvintele astăzi folosite, greu este de redat.

- Ce păcat, mi-aș fi dorit să ascult acele cântece.

- Vladimir, le vei auzi tu, ele vor renaște.

- Cum așa? Cum vor renaște? Ai spus doar că o tălmăcire nu este posibilă.

- Complet să le transmiți nu-i posibil. Însă este posibil ca altele noi să fie create, identice ca spirit și-nțeles cu ele. Acestea barzii le creează acum, cuvinte nouă cunoscute folosind. Una din cele ce pe urmă părintele meu a cântat-o, tu deja ai auzit-o.

- Eu am auzit-o? Unde?

- Ți-a adus-o un bard din Egorievsk.

- El, multe mi-a adus...

- Da, el multe a adus, însă printre ele se află una care cu aceea de pe urmă seamănă foarte mult...

- Cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

- Vremurile au continuitate.

- Ce cântec este acela, ce cuvinte se află în el?

- Acuși o să-nțelegi. O să-ți povestesc totul în ordine.

Când tații vor înțelege...

În cea de-a treia zi, la răsăritul soarelui, pe terasa turnului se arată din nou străbunul. El privi zâmbind la mulțimea de oameni adunați. Din priviri tot căta pe

cineva prin mulțime. Pentru el, muzicanții pelerini în semn de salut ale lor instrumente-și agitară, în sus le ridicară, iar strunele instrumentelor vibrară sub mâinile mânate de inspirație ale cântăreților. Părintele meu le zâmbi și tot mai atent scrută cu privirea prin mulțime. Pe al său fiu, părintele să-l vadă își dorea. Să-l vadă pe fiul de iubita lui născut cu nouăsprezece ani în urmă, în pădure. Și dintr-odată, din mulțime, la el un glas răsunător de tânăr ajunse:

- Spune, măreț poet și cântăreț. Tu la-nălțime deasupra tuturor stai. Eu sunt aici jos... dar, oare, de ce mi se pare că și cum tu apropiat mi-ai fi, ca și cum al meu tată tu ai fi?

Dialogul celor doi, cu toți-l auziră:

- Da' cum, tinere, pe al tău tată nu-l cunoști? -
întrebă cântărețul din turnul înalt.

- Eu am nouăsprezece ani și pe tatăl meu niciodată nu l-am văzut. Eu cu mama mea, singuri în pădure ne ducem traiul. Tatăl meu a plecat mai dinainte ca eu să mă nasc.

- Mai întâi spune-mi, tinere, ce lume vezi tu dimprejurul tău?

- O lume minunată în zorii zilei și la al soarelui apus. Fermecătoare și pestriță lumea îmi apare. Numai că strică ale lumii frumuseți, chinuri unul altuia pricinuindu-și, oamenii.

De pe înaltul turn, vocea-i răspunse:

- A plecat al tău tată de la voi, poate, pentru că a început rușine-n fața ta să-i fie de lumea-n care te aduce. S-a-ndepărtat al tău părinte, ca o lume minunată pentru tine să clădească.

- O fi crezut, oare, al meu tată că de unul singur lumea-ntreagă va reuși s-o schimbe?

- Va veni ziua și toți tații vor înțelege că tocmai ei sunt răspunzători de lumea în care ai lor copii trăiesc. Va veni ziua și fiecare va-nțelege că înainte ca pe lume ai lor

iubiți copii s-aducă, neapărat vor trebui ca minunată, lumea s-o clădească. Va trebui ca tu să te gândești la lumea-n care al tău copil va trebui să trăiască. Spune-mi, tinere, cât de curând a ta aleasă va trebui să nască?

- Nu am nicio aleasă în pădure. Acolo este-o lume minunată, o mulțime de prieteni am. Dar nu am cunoscut-o pe aceea care să vrea în lumea mea să mă urmeze, iar eu acea lume s-o părăsesc nu pot.

- Nu are nicio importanță de-a ta aleasă încă n-ai aflat, doar așa poate timp tu vei avea, o lume-un pic mai bună pentru al tău copil ce va veni, să faci.

- Și-așa o să și fac, așa cum și al meu tată a făcut.

- De-acuma tu nu mai ești un flăcău. Prin ale tale vine, sânge de măreț cântăreț și luminat poet se scurge. Alor tăi oameni minunați, despre lume tu să le vorbești. Hai amândoi împreună să cântăm. Împreună despre preaminunata lume de mâine să cântăm.

- Cine ar mai putea să cânte în timp ce a ta voce răsună, poetule măreț și cântărețule?

- Crede-mă, tinere și tu poți așa să cânți. Eu prima strofă o s-o cânt, a doua tu. Doar că mai curajos să cânți poetule.

Părintele cântă de pe înaltul turn. Deasupra capetelor celor adunați ecou se ridică în zbor din vocea-ncântătoare, un vers recitând:

Eu mă trezesc și mie răsăritul îmi zâmbește...

Iar din mulțimea care dedesubt stătea, dintr-odată, cristalină o voce încă nu prea-ndrăzneată îngăimă:

Eu merg și mie păsările-mi cântă...

Iar după versul cântat de tată, versul fiului răsună, că uneori într-una singură să se împletească vocile... și melodia răsunătoare despre fericire să se-audă:

*Această zi, nicicând n-o să se sfârșească
Din ce în ce mai mult eu iubesc.*

Prinzând curaj tânărul, cu nestăvilită emoție,
cântecul îl duse mai departe:

*Cu umblet ușor, pe-a soarelui cărare
Mă îndrept eu spre pădurea tatălui meu,
Văd căărăuia, dar nu-mi simt picioarele,
Al fericirii sfârșit nu se zărește.
Mi-aduc aminte; și mai nainte eu toate
astea le-am văzut:
Cerul copacii și florile.
Privirea, însă, alta-mi fu, totul în supărare
și durere înecat era,
Dar acum peste tot ești Tu!
Și toate sunt la fel, stele și păsărele,
Doar că eu altfel le privesc:
Fără-ntristare,
Am uitat cum să mă mai încrunt,
Oameni, pe voi toți eu vă iubesc!*

Cântărețul din turn cântă tot mai încet și nu peste mult timp vocea din înălțime amuți. Cântărețul din turn se clătină, dar iute-și reveni și se grăbi la lume să zâmbească. Și ascultă până la urmă cum a fiului voce sembărbătă! A fiului-cântăreț, ce jos printre mulțime se afla. În timp ce acel cântec de pe urmă răsună, părintele, de pe terasa turnului, pe oameni, mâna agitându-și, salută. De ai lor ochi să se ferească, pe scara ce ducea în jos, cinci trepte se lăsă. Tot mai slăbit, puterile pierzându-și, până la limită auzul el își ascuți. Apoi auzi, de vânt vorbele-aduse, cum fiului său, tânărului-cântăreț, o preafrumoasă tânără cu dăruire îi șopti: „Dă-mi voie tinere, dă-mi voie.. Eu, după tine vreau să vin, eu într-a

ta minunată lume te voi urma...”

Pe scările de piatră ale turnului zidit, pierdu cunoștința și zâmbind, muri părintele meu. Cu ultima suflare-a gurii el susură: „Neamul va merge mai departe. În mijlocul copiilor fericiți, fii fericit-a mea iubită.” Cu inima, a mea străbună, aceste vorbe auzi. Apoi cuvintele din cântecele celor doi străbuni ai mei, de-a lungul a milenii, poezii le-au tot repetat. De unele singure, prin poezii multor țări, din vreme-n vreme, cuvintele și frazele cântecului s-au renăscut. În multe limbi ele au răsunat. Cuvinte simple adevărul au purtat, prin postulate străbătând. Iată și astăzi din nou răsună ele. Cine să le descifreze poate ale lor versuri, dar nu cu mintea, cine cu a sa inimă să le cunoască va reuși, acela, mult din înțelepciune va cunoaște.

- Din celelalte cântece pe care al tău străbun de acolo din turn le-a cântat, se desprindea o semnificație anume? De ce și-a dat el viața pentru cântece?

- Părintele meu, Vladimir, prin ale sale cântece, multe *imagini-ideal* a proiectat. Acestea, mai apoi, au construit și-au menținut pentru mult timp statul. Sacerdoții și generațiile urmașe ale acelor primi sacerdoți, cu ajutorul lor multe religii au înființat, acaparând putere-n multe state. Doar de un singur lucru ei nu știau, în timp ce în scopuri mercenare acele *imagini*-și foloseau. Nu știau acei sacerdoți cum pe veșnicie acele *imagini* în ale lor interese să le folosească. Au pălit puterile acelor *imagini* pe care-n folosul mândriei proprii să lucreze le-au îngenunchat. Cine...

- Oprește-te, Anastasia, așteaptă. Despre aceste *imagini-ideal*, aceste viziuni, ceva parcă tot îmi scapă...

- Iartă-mă, Vladimir, pentru neclaritatea explicațiilor. Acum o să încerc să mă destind, în mine să m-adun și totul despre acea știință să-ți vorbesc, care mai importantă între toate este. *Știința creării imaginilor-călăuză* se cheamă. Toate științele vedice și moderne din

ea se trag. Sacerdoții, în fărâmițe multe-au împărțit-o, pentru ca esențialul pe veșnicie să îl tăinuiască, pentru ca ale lor puteri peste tot pământul, pe veșnicie să își mențină, transmițând pe cale orală cunoștințele despre ea, urmașilor lor prin lăcașurile subterane. Și-atâta s-au mai străduit ca taina s-o dosească, încât urmașilor contemporanilor lor, doar a mia parte din acea știință le-au transmis. Dar atunci când totul a-nceput, cu mult mai bine sacerdoților le reușea.

- Cum a început totul? Povestește-mi de la început.

- Da! Da, desigur. Am început iarăși să mă las dusă de emoții... Totul de-a fir-a păr trebuie să-ți povestesc, însușirea acelei științe începu odată cu cântecele ce din turn răsunară.

**El, fericirea vieții
proslăvea**

Când părintele de pe înaltul turn cântă, din ale sale cântece, se-nfiripar-acele *viziuni* (forme-gând). Printre oamenii de la poalele turnului se aflau poeți, cântăreți și muzicanți. Și toți sacerdoții de atunci, impunători printre mulțimile de oameni se înălțau. Dar cel mai mult, sacerdoții se temeau că nu cumva din cântece să ia naștere *viziuni* care pe ei să îi umbrească, că nu cumva părintele să spună că este închis de ei în turn. Dar de acolo, în turn zidit, cântărețul doar cu fericire cânta... *Viziunea* călăuzei care cu echitate-avea să fi condus poporul să trăiască-n fericire. Și *viziuni* înțelepte sacerdoților le făuri. Înfloritoare-a zугrăvit el țara și poporul care-n ea trăiește. Pe nimeni el n-a ponegрит, el fericirea vieții a proslăvit.

Sacerdoții, care pentru nouăsprezece ani, *știința creării viziunilor* și-au însușit, au înțeles cu siguranță mai multe din ceea ce cântărețul făcea. Ei priveau la fețele oamenilor și vedeau cum fețele tuturor se inspirau. Priveau cum ale poezilor buze, versuri șopteau și muzicanții, tactul cântecelor pe ale instrumentelor corzi, ușor, cu degetele atingând, băteau.

Două zile, de pe înaltul turn, părintele cântă. Sacerdoții, cu mințile lor au realizat pe câte mii de ani de-atunci încolo, dinaintea altora, un singur om, al lumii viitor îl construia. La răsăritul celei de-a treia zi, cuvintele ultimului cântec răsunară, cuvintele pe care fiul cu tatăl le-au cântat, s-a-ndepărtat apoi el și oamenii care pe ei îi ascultară, s-au împrăștiat.

Supremul sacerdot, pentru mult timp rămase pe al său loc. Adâncit în gânduri, el pe-al său loc trona și au văzut sacerdoții dimprejurul său, în muțenie, cum sub ochii lor, părul și barba mărețului sacerdot înălbiră, cum neaua îngrijorării le acoperi. Apoi s-a ridicat și-a poruncit să se dărâme intrarea în turn. Și au dărâmat zidul de la intrarea în turn.

Pe caldarâmul pietruit zăcea corpul lipsit de viață al poetului. La vreo doi metri, o bucățică de pâine care cu mâna el nu mai apucă s-ajungă. Între mână și dumaticatul de pâine un șoricel chițăia și se frământa. Șoricelul, rugător, aștepta ca poetul să-și ia pâinea sa și cu el s-o împartă, dar singur nu se apropia de pâine. El aștepta și spera că o să învie cântărețul. Micuțul șoricel văzu oamenii care abia intrară, mai întâi se feri lângă perete, apoi alergă în liniște la picioarele noilor sosiți. Două mici perle sclipitoare din ochii șoricelului în ochii oamenilor încercară să privească. Pe lespezile cenușii, sacerdoții abia sosiți nu-l remarcară. Atunci din nou spre micul dumaticat de pâine el grăbit alergă. Micuțul șoricel cenușiu, trist chițăia, bucățica de pâine o târî spre mâna fără de viață a filosofului, poetului, cântărețului.

Corpul părintelui cu mare cinstire, sacerdoții în subsolul templului îl îngropară. Al său mormânt nu la doseală i-l făcură ca pentru toți ceilalți, ci pe pământ sub lespezile caldarâmului. Iar peste mormântul părintelui, capul sur închinându-și, înaltul sacerdot rosti: „Nimeni dintre noi nu spune despre sine ce a învățat, ca tine, cum *viziunile* cele preaînalte se creează. Dar tu nu ai murit. Doar trupul tău, noi l-am îngropat. Peste milenii, împrejurul Pământului și deasupra vor trăi *viziunile* de tine create, în ele tu trăiești. Urmașii noștri, cu sufletele de ele se vor atinge. Și poate se va găsi cineva în veacurile ce-or să vină care să-nțeleagă esența creației și cum ar trebui oamenii să devină. Iar noi, înalte-nvățături să dăm va trebui și în mare taină să le păstrăm de-a lungul mileniilor, până când nu se va găsi cineva dintre noi sau dintre ai noștri urmași, care să deslușească spre ce să-și îndrepte fiecare om măreața putere.”

Știința tainică

Sacerdoții au pus bazele unei științe tainice. *Știința creării imaginilor-călăuză* se numea a lor știință, toate celelalte științe de la ea se trag. Cei mai de seamă sacerdoți, pentru a ascunde ce era esențial, această știință creatoare au descompus-o toată, în diferite direcții pe ceilalți sacerdoți punându-i să gândească. Astfel astronomia, matematica și fizică mai târziu au luat naștere și multe alte științe și unele oculte în același timp. Totul fu conceput astfel doar pentru ca fiecare, ocupându-se numai de o parte din știință, să nu atingă învățătura esențială.

- Și care este această învățătură esențială? Ce știință este aceasta, *știința creării imaginilor*, cum o numești tu și care-i esența ei?

- Această știință îi permite omului ca gândurile să și le accelereze și *forme-gând* să făurească, cosmosul întreg într-o singură îmbrățișare să cuprindă și-ntr-un microcosmos să-l comprime, invizibile dar vii *forme-gând* să creeze și cu ajutorul lor să ghideze marile mase de oameni. Religii multe cu ajutorul acestei științe s-au fundat. Acela ce doar puțin a cunoscut-o, autoritate nemaipomenită a căpătat, să cucerească țări și să răstoarne țarii de pe tronuri a reușit.

- Cum așa, un singur om a reușit să cucerească o țară întreagă?

- Da, a putut. Iar schema este simplă.

- Există vreun fapt similar în istoria contemporană?

- Da, există.

- Vorbește-mi despre el. Nu știu cum, dar nu-mi amintesc să fi auzit ceva similar.

- De ce să pierdem timpul povestind, o să te întorci

și o să citești despre Rama, Krishna, despre Moise. Și tu vei cunoaște creațiile lor, creațiile acelor sacerdoți care cunoșteau o parte din taina *științei creării imaginilor-călăuză*.

- Bine, o să citesc despre faptele lor, însă esența științei cum s-o află? Tu încearcă să-mi vorbești despre esențial, prin ce și cum au fost învățate?

- Cu ajutorul esențialului au învățat să creeze *imagini* - eu despre astea ți-am povestit deja.

- Da, tu mi-ai vorbit, numai că nu-mi este clar ce legătură au matematica și fizică cu această știință?

- Cel care stăpânește această știință nu trebuie formule să creeze, să cerceteze sau să facă tot felul de simulații. În materie, cu gândul el poate, și-n celulă să pătrundă și atomul să-l dezintegreze. Dar asta este doar o simplă aplicație prin care se poate afla cum se conduc destinele oamenilor și diferitele popoare ale lumii.

- Uite-așa. Eu nu am mai citit nicăieri așa ceva.

- Dar în Biblie? În Vechiul Testament este descris un exemplu în care sacerdoții se întreceau între ei care creează imagini mai potente. Sacerdotul Moise și faraonul peste toți sacerdoții. A aruncat în fața tuturor, Moise, al său toiag și l-a transformat în șarpe. Același lucru l-au făcut și sacerdoții faraonilor. Apoi șarpele creat de Moise pe ceilalți șerpi i-a înghițit.

- Da' cum, toate astea au fost adevărate?

- Da.

- Eu am crezut că sunt doar născociri sau legende.

- Nu este o născocire, Vladimir, totul a fost exact așa cum se vorbește în Vechiul Testament despre acea întrecere.

- La ce le-a trebuit lor să se întrecă așa unul cu celălalt?

- Pentru a arăta a cărei *image* este mai puternică și în stare pe celelalte să le biruie. Și Moise a arătat că este cel mai puternic dintre toți. După toate astea,

absurd ar fi părut ca cineva să se mai războiască cu el. Era de netăgăduit că ale sale cerințe să-i fie îndeplinite, pentru a nu se război cu el. Însă n-a ascultat faraonul, s-a stăruit să-i oprească pe israelienii care-o urmau pe-a lor căpetenie – Moise – și de el zămislitele *imagini-călăuză*. Cu toate astea, războaiele nu au fost în stare să oprească poporul israelian care sub puternicele *imagini* trăia. Apoi, tu vei putea citi cum a biruit poporul Israelului multe alte triburi, cucerind orașe. Cum și-au fundat ei a lor religie și al lor stat. A apus slava faraonilor. Dar pe vremea pe când sacerdoții Egiptului mai erau încă cei mai puternici în crearea *imaginilor-călăuză*, pe când încă mai puteau să prevadă efectele pe care creațiile lor le aveau în rândul popoarelor, Egiptul înflorea călăuzit de acei sacerdoți.

Dintre toate statele cunoscute și care au fost ridicate după ultima catastrofă de pe Pământ, Egiptul a avut cea mai lungă perioadă de înflorire.

- Nu... așteaptă, Anastasia, tuturor le este cunoscut că Egiptul era condus de faraoni. Piramidele-sepulcre ale faraonilor au dăinuit până în zilele noastre.

- Rolul puterii în stat, în aparență, le era atribuit lor, faraonilor. Însă îndatorirea principală a faraonilor era aceea de a personifica în fața poporului imaginea unui conducător înțelept. Deciziile importante nu le luau faraonii. De fiecare dată când faraonii încercau să acapareze puterea întreagă-n stat, pe loc statul și slăbea. Fiecare faraon, mai presus de toate, era consacrat împărăției de către sacerdoți. Din copilărie învăța de la sacerdoți și faraoni, se străduia *știința creării imaginilor-călăuză* să și-o însușească. Stăpânirea ei putea să aibă însemnătate doar pentru împărăție.

Structura puterii Egiptului de atunci, astăzi se mai poate încă reproduce. În vârful ierarhiei se aflau tainicii sacerdoți, apoi sacerdoții care cu învățăturile se îndeletniceau și cu menținerea justiției. Controlul asupra

statului, la vedere era ținut de un consiliu de mandatarî ale tuturor păturilor de sacerdoți, iar faraonul conducea după legile și poruncile lor. Călăuzele populare aveau nu puține îndatoriri de îndeplinit și erau socotiți de neînlocuit. Era aproape totul ca și astăzi. Fiecare țară are un președinte și un guvern ca putere executivă. Parlamentul, ca și sacerdoții de odinioară, dă legile. Singura diferență este că acum în nicio țară nu pot fi președinți care să învețe ca faraonii de la sacerdoți. Iar cei care se adună în consiliu, în dumă sau în congres, nu are importanță cu care termeni pe legislatorii-sacerdoți de astăzi să-i denumim, important este altceva: ei, ca și în trecut, nu au de unde să învețe, pe baza cărui adevăr, legile juste să le întocmească. De unde înțelepciunea s-o asimileze legislatorii, atâta timp cât *știința creării de imagini-călăuză* în taină se păstrează? Uite și pentru ce în multe state haosul stăpânește.

- Tu ce ai vrea să spui, Anastasia, că dacă noi am lua drept exemplu structura conducerii statului anticului Egipt, atunci toate ar merge mult mai bine?

- Structura puterii, puține poate schimba. Mai important ca toate este ceea ce în dosul ei se ascunde. Și dacă, taman despre structura egipteană vorbim, atunci nici ea, nici faraonii și nici chiar sacerdoții nu ghidau Egiptul.

- Dar cine?

- Pe toți, în anticul Egipt, îi ghidau *imaginile-călăuză*. În fața lor se închinau și sacerdoții și faraonii deopotrivă. Din știința antică despre educație, din tainicul sfat al câtorva sacerdoți luă ființă imaginea de faraon, de dreaptă călăuză. Acesta își însușea imaginea care dinaintea lui, în acel moment, i se înfățișa. Modul în care să se comporte, înfățișarea exterioară și imaginea vieții faraonului la taina aceluia sfat a fost pusă la cale pentru mult timp. Apoi au învățat pe unul dintre sacerdoți ales, ca el imaginii aceleia să-i semene. S-au străduit s-aleagă

pretendentul din familia împărătească. Dar dacă, la vedere sau la caracter, nu se potrivea niciunul din sângele regal, sacerdoții puteau alege pe orîicare sacerdot dintre ei, cu numele de faraon să-l investească. Era obligat sacerdotul-faraon să-și însușească imaginea dinainte stabilită, mai ales atunci când se arăta în mijlocul poporului. Apoi, în popor, fiecare, imaginea nevăzută pe care o simțea că îl caracterizează o și aplică așa cum înțelegea. Când poporul crede într-un simbol și când acel simbol pe placul majorității este, iar fiecare, din propria voință îl urmează și în stat nu este necesară acea întreagă structură de activiști-spioni, atunci acel stat se fortifică și-nflorește.

- Dacă ar fi fost așa, atunci fără *imagini*, statele de azi nu s-ar fi descurcat. Însă ele se descurcă, trăiesc și înfloresc. America, Germania. Și Uniunea noastră Sovietică până la Perestroyka a fost un mare stat.

- Fără un *ideal-călăuză*, Vladimir, nici statele de astăzi nu se pot descurca. Și astăzi, dintre toate celelalte, doar acel stat înflorește, în care *idealul-călăuză* este cel mai pe gustul majorității oamenilor.

- Și cine îl fundează astăzi?

- Sacerdoți mai există și astăzi, doar că altfel se cheamă ei, iar cunoștințele lor din *știința creării de imagini-călăuză* tot mai puține le-au rămas. Decizii de lungă durată și imparțiale să ia, nu sunt în stare sacerdoții contemporani. Să stabilească un țel și un *ideal-călăuză* să zămislească, demn, spre țel poporul țării ca să-l poarte.

- Despre ce vorbești tu, Anastasia? Ce sacerdoți și ce idealuri au fost în Uniunea Sovietică a noastră? Pe toți îi conduceau pe-atunci bolșevicii. Mai întâi Lenin, apoi Stalin, la cârmă au stat. Apoi un șir întreg de prim-secretari. Birou politic și-au încropit. Religia pe-atunci au lichidat-o aproape complet, bisericile le-au dărâmat, iar tu tot spui – sacerdoți.

- Vladimir, tu cu mai multă atenție privește. Ce s-a declanșat mai înainte punerii bazelor unui stat care apoi s-a chemat Uniunea Sovietică?

- Cum așa, ce-a fost? Cu toții știu. Țarismul. Apoi revoluția a avut loc, iar noi pe calea socialismului am pornit comunismul să-l clădim am încercat.

- Dar mai înainte ca revoluția să aibă loc, în popor un ideal energic s-a propagat, un ideal aducător de dreptate, un nou și fericit stat în stare să clădească, iar vechea orânduire s-a demască. La baza creării fiecărui nou stat stă întotdeauna un ideal. Și un nou ideal, o nouă călăuză bună pentru toți în popor a prins formă. Acela în care, fiecare fericit va trăi. Uite, aceste *idealuri-călăuză* i-au și îndemnat pe oameni să se bată cu cei care încă mai credeau în vechile idealuri. Iar revoluția și mai apoi războiul civil în care mulți oameni au fost implicați, în realitate pentru două idealuri au fost date.

- Posibil ca în toate astea să existe și un sâmbure de adevăr, numai că Stalin și Lenin nu reprezentau idealuri. Ei, o știu cu toții, erau doar conducători, oameni simpli.

- Tu rostești nume, considerând că în dosul lor s-ar fi aflat numai niște oameni simpli, în formă materială. De fapt... Poate că singur vei gândi și vei înțelege. Nici pe departe nu este așa, Vladimir.

- Da' cum nu este așa? Doar ți-am spus: știu cu toții că era așa. Stalin nu era altceva decât un om.

- Atunci spune-mi, Vladimir, ce fel de om era Stalin?

- Ce fel de om... ce fel de om? La început, toți îl credeau un om bun și corect. Iubea copiii. Prin tablouri și fotografii cu o fetiță-n brațe era zugrăvit. În război mulți soldați au plecat strigând: „Pentru Patrie, pentru Stalin”. Toți au plâns când el a murit, mama mi-a povestit că atunci când Stalin a murit a plâns aproape toată populația țării. Și în mausoleu, pe el alături de Lenin l-au așezat.

- Așadar, înseamnă că mulți l-au iubit și în numele lui, în brațele morții împotriva răului aruncându-se, au biruit? Versuri lui i-au dedicat, dar după aceea - acum - despre el ce se vorbește?

- Acum, despre el spun că a fost un tiran, un criminal, un vampir sângeros. Mulți oameni prin închisori a lăsat să putrezească. Din mausoleu l-au scos afară, în pământ l-au îngropat, toate monumentele i le-au distrus și cărțile pe care cândva le-a scris...

- Acum tu înțelegi singur? Dinaintea ta două idealuri s-au înfățișat. Două *imagini*, în timp ce omul a fost doar unul singur.

- Unul singur.

- Cum a fost el, acum tu poți să-mi spui?

- Probabil, n-o să pot... Poate că tu ai putea să-mi spui cum?

- Stalin nu corespundea nici primului ideal nici celui de-al doilea, și în asta constă tragedia țării. Dintotdeauna, soarta tragică a țărilor se trage din nepotrivirea dintre conducător și *imaginea-călăuză* pe care o proiectează; de aici pornesc toate necazurile. Nu cu mult în urmă spre idealul comunismului aspirau oamenii, însă idealul comunismului a slăbit, acum spre ce aspiți tu și cei care trăiesc în țară spre ce aspiți?

- Acum noi privim spre... Poate spre capitalism sau poate spre altceva, însă spre o orânduire în care să trăim așa cum trăiesc oamenii în țările dezvoltate ca America sau Germania. Sau, cu alte cuvinte, undeva unde să fie democrație și toate să fie pe îndestulate.

- Acum, voi aspiți spre idealul și spre conducerea echitabilă a acelor țări pe care tu le-ai pomenit?

- Să spunem așa.

- Dar ăsta vorbește despre faptul că au sărăcit cu totul cunoștințele sacerdoților țării în care tu trăiești. Nu mai sunt cunoștințe. Nu mai sunt ei în stare, un *ideal-călăuză* destoinic să creeze, care pe calea lor să-i poarte.

De obicei, în astfel de situații, toate statele au murit, de milenii istoria astfel glăsuiește.

- Și ce este așa de rău dacă vom începe să trăim cu toții, ca de exemplu, cum se trăiește în America sau în Germania?

- Vladimir, tu cu mai multă atenție privește; câte probleme sunt în acele țări pe care tu le-ai numit. Și singur răspunde-ți: la ce le trebuie lor o poliție atât de numeroasă și atât de multe spitale? Și de ce tot mai multe sinucideri se întâmplă? Și unde merg să se odihnească oamenii acelor orașe mari și bogate? Tot mai mulți birocrați le trebuie lor pentru a controla populația. Astea toate vorbesc tocmai despre faptul că și idealul lor se încețoșează.

- Așadar, înseamnă că noi aspirăm spre sistemul lor care devine tot mai palid?

- Da, așa se întâmplă și nu facem altceva decât să le prelungim pentru puțin timp viața lor. Când au nimicit idealul din țara ta, în locul său nu au creat un nou ideal. Au fost cu toții ademiniți de idealul care guvernează în altă țară. Dacă, cu toții se vor închina acelui ideal, atunci țara ta moare - țara care și-a pierdut idealul său călăuzitor.

- Cine este astăzi în stare să-l creeze? Astăzi, sacerdoții nu mai există.

- Există și acum oameni care doar cu asta se ocupă... care zămislesc idealuri, considerându-le destoinice pe ale lor *forme-gând* ca pe popor să-l atragă și deseori calculele lor juste se-arată.

- Cum se face că eu nici măcar nu am auzit de așa ceva? Sau toate astea se țin în tainic secret?

- Tu, ca și mulți oameni, de ele în fiecare zi te lovești.

- Când și unde?

- Vladimir, amintește-ți când vă vine vremea să alegeți noi deputați în guvern sau din câțiva pretendenți

doar un singur conducător - astăzi se numește președinte - dinaintea tuturor ei își prezintă ale lor idealuri. Iar ei etalonează acel ideal care cu profesiunea lor la pas se potrivește. Fiecare candidat are câțiva oameni de acest fel. Și câștigă acela al cărui ideal apare ca fiind cel mai agreat de majoritate.

- Cum adică, ideal? Sunt, doar, cu toții reali, oameni vii. Ei înșiși, dinaintea alegătorilor se prezintă, la conferințe și la televizor, de asemenea, vorbesc.

- Bineînțeles că singuri se înfățișează, doar că lor alții le sugerează ce și cum să vorbească, care ideal pe placul oamenilor să propună. Și, deseori, candidații urmează sfaturile. Și le mai fac și tot felul de reclame, unei vieți cât mai strălucitoare ale lor idealuri încearcă să le asocieze.

- Da, fac reclamă. Cu toate astea mie nu-mi este clar cine este mai important: însuși omul care deputat sau președinte vrea să devină sau acel *ideal-călăuză* despre care vorbești tu?

- Bineînțeles că omul este cel mai important dintotdeauna, dar vezi tu, votând, nu te întâlnești cu el, nu știi cu exactitate cine este el în realitate și astfel votezi doar un ideal servit ție dinainte.

- Da, dar știi, fiecare deputat are câte o platformă program, iar lumea votează acel program.

- Cât de des își respectă ei programele?

- Nu de fiecare dată își îndeplinesc directivele dinainte promise și poate niciodată în totalitate nu și le respectă, deoarece alții, cu programele lor, îi încurcă.

- Uite așa se și întâmplă că întotdeauna se lansează o puzderie de idealuri, dar printre ele nici măcar unul complet nu se află. Nu se găsește printre ele nici măcar un program care pe toți să-i atragă și care spre țel să-i conducă. Nu există idealuri, prin urmare inspirație nu există, cețoasă-i calea, grăbită și haotică viața.

- Atunci, cine este în măsură ca un astfel de ideal

să creeze? Sacerdoți înțelepți, vasăzică, astăzi nu mai sunt de găsit. Și despre *știința creării de idealuri-călăuză*, eu, de la tine, pentru prima oară am auzit, acea știință pe care sacerdoții de la al tău străbun o învățară.

- S-aștepți încă puțin tu va mai trebui, iar țara ta un nou ideal va avea... El, războaiele toate le va birui și visele umane într-o minunată realitate se vor transforma în țara ta, apoi pe cuprinsul întregii lumi.

Codul genetic

Anastasia vorbi cu pasiune. Când cu bucurie, când cu tristețe povesti despre ceea ce fu pe Pământ cândva. Câte ceva îmi păru credibil. Câte ceva, nu prea. Și, ca dovadă, aș fi vrut să o aud vorbind despre posibilitatea omului de a păstra în memorie informația despre întâmplările nu numai din momentul nașterii sale, ci din momentul nașterii strămoșilor săi și, mai mult decât orice, din momentul nașterii primului om. De câteva ori, pe această temă s-au disputat specialiștii și oamenii de știință și aici voi reproduce câteva frânturi din unele discuții de la mesele rotunde ale specialiștilor, legate de această problemă.

„... Pentru mulți va părea insolită concluzia trasă că aparaturile contemporane păstrează informațiile despre om. Dar, dacă voi arătați o casetă cu o înregistrare

magnetică unui om care nu a mai văzut niciodată un magnetofon, sau care nu a auzit niciodată despre posibilitățile acestuia și-i spuneți că pe casetă este imprimată vocea voastră și că el o poate asculta atunci când își dorește – peste un an sau peste zece –, atunci acel om nu vă va crede. Despre voi el va gândi ca despre niște mistificatori. În același timp, pentru noi înregistrarea și reproducerea unei voci este un fapt obișnuit. Eu vreau să spun că ceva care nouă ni s-ar părea neobișnuit, altora le-ar putea apărea cel mai simplu și veridic lucru.”

„Dacă ar fi să considerăm real faptul că omul încă nu a fabricat nimic mai real și mai desăvârșit decât ceea ce există în natură, atunci raza Anastasiei, cu ajutorul căreia ea poate vedea la distanță, se demonstrează a fi reală prin însăși existența radiotelefonului și al televizorului. Mai mult decât atât, mie mi se pare că acele fenomene naturale de care ea se folosește, sunt cu mult mai desăvârșite decât lucrurile artificiale de care noi ne folosim, să le spunem televizor modern sau radiotelefon.”

„În timp ce memoria unui om abia reușește să păstreze amintirea unor evenimente petrecute cu jumătate de an în urmă, un altul își poate aminti întâmplările copilăriei sale și poate chiar să le vadă. Dar aceste aspecte mă fac să-nțeleg că nu reprezintă nici pe departe limitele memoriei umane.”

„Cred că nu mulți oameni de știință vor nega faptul că, de milioane de ani, codul genetic uman înmagazinează în el informația izvoarelor primordiale. Este posibil să mai existe și o colecție de informații complementare, așa-zisele informații secundare din timpul vieții și transmiterea lor ultimei generații. Tuturor nouă ne sunt cunoscute expresiile „moștenirea”, „se transmite prin moștenire”, expresii care și demonstrează cele de mai sus. Capacitățile Anastasiei de a ilustra

tablourile care reprezintă evenimente petrecute cu oamenii milioane de ani în urmă, teoretic sunt explicabile și posibile. Mai mult decât atât; ele sunt cu mult mai veridice și precise pe măsură ce se îndepărtează de realitatea noastră cotidiană. Memoria Anastasiei, după mine, nu se deosebește de memoria multor oameni. Cu alte cuvinte, informațiile păstrate în codul ei genetic nu sunt mai multe decât în cel al oricărui alt om. Diferența constă în capacitatea ei de „a le culege” și a le folosi în mod complet, în timp ce noi doar „parțial”.

Acestea și alte declarații ale specialiștilor m-au convins într-o oarecare măsură de faptul că Anastasia ar putea spune adevărul despre trecut. În mod deosebit mi-a plăcut exemplul cu banda magnetică. Cu toate astea, invitații de la masa rotundă – oamenii de știință – nu au putut explica acest fenomen: în ce mod Anastasia ne poate da informații nu numai despre viața civilizațiilor terestre, ci și despre viața civilizațiilor altor lumi sau galaxii? Și nu numai că ea poate vorbi despre ele dar, din câte mi se păru mie, asupra lor, ea chiar poate avea influență. O să-ncerc, despre toate acestea, să vorbesc în ordine. Poate-așa se va găsi careva, măcar de numai teoretic, să explice aceste capacități ale sale. Să înțeleagă, sunt oare acestea caracteristice și altor oameni sau nu? Anastasia însăși a încercat despre astea să-mi explice ceea ce știa, doar că nu mi-au fost prea pe înțeles explicațiile ei.

O să încerc, totuși, să vorbesc explicit despre următoarea situație.

Unde mergem noi în somn?

De câteva ori în frazele Anastasiei privitoare la civilizațiile terestre, se ivă fraze despre existența vieții în alte galaxii ale Universului, pe alte planete. Eram atât de interesat încât, ascultând povestirea ei despre trecutul omenirii, m-am și gândit în sinea mea: oare cum

s-a născut viața pe alte planete, dincolo?

Anastasia observă probabil că atenția mea asupra povestirilor ei slăbi și tăcu. Eu, de asemenea, am amuțit gândindu-mă cum s-o fac să vorbească cât mai clar și mai mult despre viața civilizațiilor extraterestre. Aș fi putut, desigur, s-o întreb direct, doar că de fiecare dată când se simțea neputincioasă să-mi explice ceva ce ea știa și altora le era necunoscut, se încurca. Eu cred că harurile ei o fac să fie deosebită de alți oameni și acest lucru nu-i permite să vorbească despre asta. Am început să observ că ea se rușinează de neputința ei de a explica mecanismele anumitor fenomene. Și chiar așa s-a și întâmplat când am întrebat-o direct:

- Spune-mi, Anastasia, tu poți să te teleportezi în spațiu? Adică să-ți muți corpul dintr-o parte într-alta?

- De ce mă întrebi despre asta, Vladimir?

- Mai întâi răspunde concret, poți sau nu?

- Vladimir, această capacitate o au toți oamenii. Însă eu nu sunt convinsă că o să-ți pot explica realul mecanism al acestui proces. Tu, din nou, o să te îndepărtezi de mine și o să mă socoți vrăjitoare. Nu te vei simți în largul tău cu mine.

- Înseamnă că poți?

- Pot, a răspuns ea calmă, coborându-și privirea.

- Atunci demonstrează, arată-mi cum se face așa ceva.

- Poate că mai întâi să-ți explic ...

- Nu, Anastasia, mai întâi arată-mi. Întotdeauna este mai interesant de văzut decât de auzit. Pe urmă îmi vei și explica.

Anastasia, absentă, se ridică în picioare și închise ochii. Se concentră ușor și... dispăru. Privii precipitat împrejur. Eu percepeam locul pe care se afla ea, numai că pe acel loc se vedea doar iarbă culcată, de Anastasia nici urmă. Am zărit-o pe celălalt mal al lacului. Am privit la ea și am tăcut. Ea îmi strigă:

- Să înot spre tine sau, din nou...?

- Din nou, am răspuns eu și fără să clilesc pentru a nu pierde nimic, am început să urmăresc figura Anastasiei care stătea pe celălalt mal al micuțului lac. Dispăru brusc. Se evaporă. Nici măcar un fumșor nu rămase pe locul unde stătuse. Am continuat să privesc fără să clilesc.

- Eu sunt aici, Vladimir, se auzi alături de mine glasul Anastasiei. Și din nou stătea la un metru distanță de mine. M-am îndepărtat puțin de ea și m-am așezat în iarbă, încercând să nu-mi dau pe față mirarea și agitația. Am gândit: «Dacă, într-o doară așa, îi trece prin cap să-mi descompună corpul și-apoi nu mai poate să-l asambleze la loc?».

- În totalitate își poate dezintegra corpul și-l poate descompune în atomi, doar proprietarul său. De așa ceva este capabil doar acel om, Vladimir, vorbi prima Anastasia.

Și pe loc mi-am închipuit că acum ea, primul lucru pe care-l va face, va fi de a-mi explica că este om și pentru a nu o lăsa să piardă vremea în zadar, i-am spus:

- Clar lucru că doar omul. Doar că nu fiecare om.

- Nu fiecare. Ar trebui ca să...

- Știu ce spui: „Gândurile curate trebuie să le aibă”

- Da. Să gândească; și gândurile iuți să îi fie și bogate în denotații, în detaliu și concret să se imagineze pe sine, al său corp și dorința, voința puternică să-i fie și încrederea în sine...

- Nu-mi explica, Anastasia. Nu te chinui în van. Mai bine spune-mi, tu în orice loc poți să-ți duci corpul?

- În oricare se poate, dar eu fac rareori așa ceva. Este foarte periculos în orice loc... Și pe deasupra nici nu este așa necesar. La ce bun, corpul să fie transportat? Când altfel este posibil...

- De ce este periculos?

- Esențial este ca tu să-ți imaginezi foarte fidel acel

loc în care vrei să-ți teleportezi corpul.

- Dar dacă nu ți-l imaginezi precis, ce se poate întâmpla?

- Poți muri.

- De la ce?

- De exemplu, tu vrei să-ți porți corpul în adâncul oceanului, însă presiunea apei îl strivește. Sau te îneci. Poți să nimerești într-un oraș, în fața mașinilor în mișcare și-ți pot lovi mașinile corpul și să ți-l strivească.

- Pe o altă planetă, de asemenea, este posibil ca omul să-și transporte corpul?

- Distanța nu are nicio însemnătate în asta. El se poate transporta în acel loc pe care gândul i-l indică, înțelegi, mai întâi gândurile se vor înfățișa în locul dorit. Ele vor și forma, vor aduna din nou corpul mai înainte dezintegrat în spațiu.

- În tot acest timp la ce trebuie să se gândească pentru a putea dezintegra corpul?

- Să se imagineze toată materia corpului, până la cel mai mic atom al său și celulă, să se vadă cum în separate celule mișcarea haotică se creează și cum se dezintegrează prin gând în spațiu. Apoi va trebui să se readune în secvența inițială; mișcarea în aparență haotică a nucleului în tot acest timp să fie reprodusă cu exactitate. Totul este foarte simplu. Ca în jocul de babaroase al copiilor.

Se poate întâmpla ca pe o altă planetă să nu se găsească atmosferă bună de respirat?

- Chiar asta spun și eu - este periculos să te teleportezi fără să gândești bine. Multe aspecte trebuie planificate în detaliu.

- Înseamnă că pe o altă planetă nu-i cu putință?

- Ba da, se poate. Se poate teleporta, de asemenea, și o parte din atmosfera în care corpul să trăiască o vreme, însă ideal este ca, fără o motivație solidă, să nu se teleporteze. În marea majoritate a

cazurilor este de ajuns să se privească cu raza de la distanță sau să se teleporteze doar al doilea „eu”, „eu-l” nematerial.

- Incredibil! Greu de crezut că fiecare om ar putea să facă așa ceva vreodată.

- De ce „vreodată”? Al doilea „eu” al omenirii și acum se poate teleporta cu ușurință și se teleportează. Numai că oamenii nu îl însărcinează cu nimic în aceste călătorii. Nu îi formulează un scop.

- “Eu”-l căror oameni, cum și când se teleportează?

Acest lucru se întâmplă în timpurile noastre, omului, în timpul somnului. Se poate face asta și treaz, doar că din pricina rutinei cotidiene și a dogmelor de tot felul, multitudinii de greutateși născocite, oamenii tot mai mult pierd capacitatea de a se conduce. Pierd capacitatea de a gândi creativ.

- Poate, pentru că fără corp nu este așa interesant a călători?

- De ce gândești așa? Rezultatul final pentru senzații unul și-același poate fi, deseori..

- Dacă ar fi același lucru, nu și-ar mai purta oamenii corpurile, călătorind prin diferite țări. Afacerea cu turismul este astăzi pe la noi una dintre cele mai profitabile. Și ce nu înțeleg eu prea bine este acel al doilea „eu” al oamenilor! Din moment ce corpul nu a fost într-un loc, înseamnă că nu a fost nici omul. Totul este clar aici și simplu.

- Nu te grăbi, Vladimir, să tragi concluzii pripite. O să-ți reproduc acum trei situații diferite. Iar tu răspunde-ți ție însuși în care din cele trei situații a călătorit cu-adevărat omul în discuție.

- Hai spune, o să răspund.

- Iat-o pe prima: imaginează-te pe tine însuși sau pe un alt om adâncit într-un somn profund. Pe el îl poartă pe o targă. Îl urcă pe adormit în avion și-l duc într-un oraș dintr-o altă țară. Spre exemplu din Moscova în Ierusalim.

Acolo, pe adormit îl poartă pe strada principală, îl bagă prin temple, apoi îl duc la locul inițial, ca mai 'nainte, întins pe targă. Cum consideri tu, a fost moscovitul la Ierusalim?

- Mai întâi, tu termină de povestit despre ceilalți doi.

- Bine. Al doilea a mers singur la Ierusalim, s-a plimbat pe strada principală, a intrat puțin prin temple și s-a întors.

- Al treilea?

- El, corpul său acasă l-a lăsat. Însă era înzestrat cu capacitatea de a-și imagina totul de la distanță. Prin vis, se plimba efectiv prin oraș. A fost prin temple, s-a mai învârtit pe câte undeva, apoi la fel cu gândul la treburile sale de mai înainte s-a întors. Dintre cei trei care a fost la Ierusalim, cum gândești?

- În realitate, dintre toți unul singur a fost acolo. Acela este omul care a mers în călătorie și a privit la toate cu ochii săi.

- Fie așa cum spui tu, dar vizita în concluzie ce le-a dat fiecăruia din cei trei?

- Celui dintâi, nimic. Al doilea a putut povesti ce-a văzut. Al treilea... Al treilea... și el ar putea povesti doar că ar putea greși, deoarece el ar vorbi despre ceea ce a văzut în vis, iar visul se poate deosebi foarte mult de realitate.

- Dar vezi, visul ca fenomen este tot o realitate.

- Da, ca fenomen visul există. Să zicem că este o realitate, ce vrei să spui cu asta?

- Am în vedere că tu, poate, nu vei nega că omul este întotdeauna capabil să unească sau să lipească între ele cele două elemente ale realității.

- Am înțeles la ce te referi tu. Tu vrei să spui că visul poate fi coordonat și ghidat spre ceea ce vrea omul.

- Da.

- Cu ajutorul a ce, însă, se poate face așa ceva?

- Cu ajutorul energiei gândurilor și a capacității lor de a se elibera de orice realitate pentru a penetra în viziune.

- Cum așa, el poate imprima totul ca și o cameră video pentru ca mai apoi într-o altă țară să reproducă?

- Este perfectă camera video - acest aparat primitiv - s-o folosim pentru a demonstra mai departe. Așadar, la concluzia asta ai ajuns și tu, Vladimir, că nu întotdeauna ia naștere necesitatea de a teleporta corpul uman pentru a simți cele întâmplătoare la mare distanță?

- Poate că nu întotdeauna. Dar de ce-ai început să-mi vorbești despre asta? Ca să-mi dovedești?

- Eu am înțeles când tu despre alte lumi ai început să mă întrebi sau să pretinzi să ți le-arăt. Eu, dorința aș vrea să ți-o îndeplinesc, însă fără să-ți expun corpul la riscuri.

- Ai înțeles bine totul, Anastasia, eu chiar vroiam să te rog așa ceva. Vasăzică, este adevărat că există viață pe alte planete? Ah, cât de interesant va fi să văd așa ceva!

- Ce planetă ai vrea să alegi tu pentru excursia ta?

- De ce, sunt mai multe planete pe care există viață?

- Sunt multe, dar mai interesante decât Pământul nu există.

- Totuși, pe celelalte, ce fel de viață există? Și cum a apărut?

- Când pe Pământ, creațiile Dumnezeiești și-au făcut apariția, în celelalte esențe universale o mulțime de dorințe-au izvorât, că minunata creație să o repete. Pe ale lor creații, ele-au dorit să le realizeze în alte lumi, folosindu-se de planetele, după părerea lor, potrivite. Și au zămislit, însă viață în armonie asemănătoare celei terestre, nimeni nu a reușit să creeze. Există o planetă în Univers pe care, peste toate viețuitoarele stăpânesc furnicile. Sunt o mulțime pe ea.

Cu celelalte forme de viață se hrănesc furnicile. Când nu mai au cu ce să se hrănească, încep să se mănânce între ele și mor toate. Iar esența, ale cărei creații sunt furnicile, se străduiește creația s-o repete, dar niciodată nu-i reușește mai bine. Să unească în armonie tot ce este viu, nimeni nu a mai reușit.

Și mai există totodată și planete pe care esențele au încercat și mai încearcă încă și acum, lumea plantelor asemănătoare cu cele ce pe Pământ, să creeze. Și creează. Copaci, iarbă și tufișuri cresc pe acele planete. Dar toate creațiile lor mor numai ce au atins maturitatea deplină. Niciuna din esențele Universului nu a reușit să ghicească taina reproducerii. Ele sunt ca omul contemporan. Este adevărat că omul contemporan multe creații artificiale a făcut. Doar că niciuna din creațiile sale nu se poate reproduce singură. Ele se strică, putrezesc, se ruinează și o continuă întreținere necesită. Mare parte din populația Pământului în robii creațiilor artificiale a fost transformată. Doar creațiile lui Dumnezeu se pot autoreproduce și trăi în armonie, în toate mărețele forme de exprimare.

- Anastasia, mai există planete în Univers pe care și alte forme de viață reușesc să se descurce cu tehnologia așa ca omul?

- Da, există, Vladimir. Acea planetă are un volum de șase ori mai mare decât Pământul. Pe ea trăiesc ființe care, în aparență, sunt ca omul. A lor tehnologie artificială, cu mult mai desăvârșită decât cea a omului, s-a dezvoltat. Viața pe această planetă a fost dată de esențe universale care se considerau asemănătoare lui Dumnezeu și care aspiră să subordoneze creațiile Dumnezeiești.

- Spune-mi, ei sunt cei care în „farfuriile zburătoare”, în navele lor spațiale, zboară spre Pământ?

- Da. Ei nici măcar odată nu au încercat să intre în contact cu oamenii terestri. Dar contactele lor pentru

pământ...

- Nu, așteaptă. Ai putea în vreun fel să-mi teleportezi pentru un timp al doilea „eu” al meu pe această planetă?

- Da, pot.

- Atunci poartă-mă.

În clipa imediat următoare, Anastasia m-a rugat să mă așez în iarbă și să mă relaxez. Mâinile mi le-am lăsat pe lângă corp, iar ea și-a așezat una din palmele sale peste a mea și după un timp am început să mă afund în ceva asemănător unui vis. Am spus „în ceva” deoarece adormirea a fost neobișnuită. Mai întâi corpul s-a relaxat din ce în ce mai mult. La început am încetat să-mi mai simt corpul, dar auzeam și vedeam minunat de bine tot ce mă înconjura: cântul păsărilor, foșnetul frunzelor. Apoi am închis ochii și, pe loc, am fost cuprins de un somn profund sau, cum spunea Anastasia, m-am separat. Numai că nici până astăzi nu am putut să-nțeleg ce s-a întâmplat cu mine mai departe. Și dacă ar fi să presupunem că am adormit cu ajutorul Anastasiei și am văzut un vis, atunci luând în considerație deplinătatea senzațiilor și claritatea conștientizării tuturor celor văzute, atunci, acel vis este departe de a putea fi comparat cu un vis obișnuit de om.

Alte lumi

Am văzut o altă lume de pe o altă planetă. Lîmpede și în amănunt mi-amintesc tot ce s-a întîmplat acolo și-n același timp în conștiința mea pînă acum mai dăinuie încă senzația că așa ceva este imposibil de văzut. Vă imaginați, mintea și conștiința vorbesc că așa ceva nu este posibil de văzut, dar toate acestea, tablourile văzute, pînă și acum sunt în mine. Și eu, iată, vouă mă străduiesc să vi le descriu.

Stăteam pe un sol asemănător celui terestru. De jur împrejur nu se distingeau niciun fel de plantă. Spun „stăteam” Oare se poate spune așa? Greu de spus... Nu aveam nici picioare, nici mâini și nici corp nu aveam și-n același timp mi se părea că simt prin talpa piciorului pietrișul și denivelările suprafeței.

De jur împrejur, cît cuprindeai cu privirea, din sol se ridicau niște mașinării care, ca formă, unele aduceau a ouă, altele a cuburi metalice. Spun „mașinării” pentru că cea din apropierea mea trîncănea ușor. Din fiecare mașinărie se strecurau în pămînt o sumedenie de conducte asemănătoare furtunelor. Unele dintre aceste furtune vibrau ușor ca și cum prin ele ar fi fost absorbit ceva din sol, altele erau liniștite. De creaturi vii prin împrejurimi, nici vorbă. La un moment dat am văzut cum dintr-o parte a unui ciudat mecanism s-au deschis în lături porțițele și încet s-a strecurat afară un disc

asemănător celor pe care le rotesc sportivii, însă cu mult mai mare. Diametrul discului era de aproximativ patruzecișicinci de metri. Acesta plutea în aer rotindu-se. Veni puțin în jos apoi zbură, purtându-se fără niciun zgomot pe deasupra mea. Alte mecanisme mai îndepărtate au fabricat aceleași discuri și vreo câteva zburară unul după altul pe deasupra mea alăturându-se primului. Și din nou, pustietate, doar scâncetul și vibrația acelor mecanisme. Tabloul înconjurător rechemă o oarecare curiozitate, dar speria prin lipsa de viață.

- Să nu-ți fie frică de nimic, Vladimir, am auzit eu dintr-odată vocea Anastasiei și m-am bucurat de ea.

- Unde ești, Anastasia? - am întrebat eu.

- Alături de tine. Suntem invizibili, Vladimir. Aici, acum, se află senzațiile noastre, percepțiile, mintea și toate celelalte energii invizibile. Aici ne aflăm noi fără corpurile noastre fizice. Nouă, nimeni nu ne poate face nimic. Singurele frici pot fi de noi înșine, ca efecte ale propriilor senzații.

- Și care ar putea fi efectele?

- Psihice. Ca și cum ai înnebuni temporar.

- Înnebuni?

- Da, numai că temporar, pentru o lună sau două vederea altor planete se întâmplă să bulverseze mintea umană și conștiința. Dar tu nu-ți fă griji, pentru tine, acest pericol nu există. O să rezisti. Iar aici nu-ți fie frică de nimic, crede-mă, înțelege, Vladimir, acum tu ești aici, dar pentru ei tu nu exiști. Acum suntem invizibili și de neatins.

- Da' mie nu mi-e frică. Tu mai bine, Anastasia, spune-mi ce mașini sunt astea de trăncănesc împrejurul nostru? La ce folosesc?

- Fiecare astfel de mașinărie de forma unui ou este o uzină. Ele fabrică acele „farfurii zburătoare” care te interesează atât de tare pe tine.

- Cine întreține și coordonează aceste uzine?

- Nimeni. Ele, din capul locului, sunt programate pentru a fabrica anumite produse. Prin furtunile care merg în subsol sunt pompate în cantități necesare și suficiente, materiile prime. În camere mici se desfășoară procesul de topire, matrițare apoi asamblare, după care scot afară un produs finit. Această uzină este cu mult mai rațională decât oricare alta de pe Pământ. Deșeuri din procesul ei de producție aproape că nu sunt. Nu este necesar procesul de transport de la mari distanțe al materiei prime. Nu trebuie cărate componentele într-un alt loc pentru a fi asamblate. Întreg procesul de fabricare a produsului se desfășoară într-un singur loc.

- Impresionant! Uite, așa ceva ne-ar trebui nouă! Și cine conduce „farfuriile” zburătoare? Am observat că toate zboară într-o singură direcție.

- Nimeni nu o conduce, ea singură se îndreaptă spre locul depozitării.

- Incredibil. Exact ca o ființă vie.

- Dimpotrivă, în asta nu există nimic incredibil nici măcar pentru tehnologia terestră. Știi bine că și pe pământ există avioane și rachete fără piloți.

- Da' oricum, ele sunt comandate tot de oameni de pe pământ.

- Deja de mult timp există pe Pământ astfel de rachete care sunt programate pentru a merge spre un obiectiv dinainte stabilit.

- Poate că sunt, chiar. Și oare de ce m-am mirat eu așa tare de asta?

- Dacă ar fi să gândești mai profund, nici nu este nimic de mirare. Doar că în comparație cu tehnologia terestră aici avem de a face cu un proces complex. Aceste uzine, Vladimir, sunt multifuncționale. Ele pot produce multe, începând de la produsele alimentare până la puternicele arme.

- Din ce fac produsele alimentare? Aici, doar, nu crește nimic.

- În materia primă există de toate. Sucurile necesare existenței prin furtunile lor mașinăriile le extrag ca apoi, în granule să le comprime. În aceste granule vor fi conținute toate substanțele necesare menținerii vieții materiale.

- Cum funcționează această mașinărie de una singură, cu ce se alimentează, energia electrică cine i-o furnizează? Nu văd niciun fel de cabluri.

- Energia, singură o asimilează din cele ce o înconjoară.

- Ia te uită ce inteligentă! Mai inteligentă decât omul.

- Nu este absolut deloc mai inteligentă decât omul. Este o simplă mașinărie. Respectă doar programul care i-a fost impus. Este foarte ușor de reprogramat. Vrei să-ți arăt cum se face asta?

- Arată-mi.

- Hai să ne apropiem mai mult de ea.

Stăteam la un metru de impunătorul angrenaj de înălțimea unui bloc cu nouă etaje. Tot mai deslușit se auzea zgomotul făcut de el. O mulțime de furtune flexibile ca niște tentacule ieșeau din subsol și se unduiau. Suprafața angrenajului nu era cu totul netedă. Am observat o suprafață de vreun metru jumătate diametru, dens acoperită de tuburi fine ca firele de păr. Fiecare se unduia în legea lui.

- Aceasta este antena scanner a angrenajului. Ea se ocupă cu recepționarea impulsurilor energetice emise de creierele care sunt utilizate în realizarea programelor, în măsură să execute sarcinile primite. Dacă creierul tău modelează vreun obiect sau altceva, mașina trebuie să fabrice acel obiect.

- Un obiect, oricare?

- Oricare pe care tu poți să-l închipui în detaliu. Ca și cum ai construi cu gândurile tale.

- Chiar și un automobil oarecare?

- Desigur.

- Chiar acum pot să încerc?

- Da. Vino mai aproape de receptor și mai întâi cu gândurile atinge-i antena, firisoarele ca de păr ale aparatului se vor orienta spre tine. Imediat ce se întâmplă asta, tu imaginează-ți ceea ce-ți dorești.

Eu stăteam lângă firisoarele de păr ale antenei și arzând de curiozitate, în gând, așa cum a spus Anastasia, îmi doream ca firele ei de păr să m-asculte. Și ele, la început, s-au răsucit spre mine, apoi toate, vibrând intens, și-au orientat terminațiile spre capul meu invizibil și au rămas nemișcate. Acum trebuia să-mi imaginez un obiect oarecare. Cine știe de ce, am început să-mi imaginez un automobil **Jiguli** modelul șapte, automobil pe care l-am avut pe când stăteam în Novosibirsk. Toate în amănunt m-am străduit să mi le imaginez: parbrizul și capota, bara de direcție, luminile și chiar și numărul de înmatriculare. În câteva cuvinte, mi-am imaginat toate acelea pentru mult timp. Când m-am plictisit, m-am îndepărtat de antenă. Impunătoarea mașinărie trăncăni și mai tare.

Va trebui să aștepți, explică Anastasia.

- Acum, ea demontează un alt obiect neterminat și pregătește programul pentru ați realiza cele de tine gândite.

- Și mult timp va trebui să așteptăm?

- Nu cred că prea mult.

Ne-am apropiat de alte mașinării. Tocmai mă minunam de pietrele multicolore de la picioarele noastre când vocea Anastasiei mă informă:

- Cred că ceea ce ai gândit tu, este deja gata. Hai să mergem să vedem cum și-a îndeplinit mașinăria sarcina-i dată.

Ne-am teleportat spre mașinăria deja cunoscută și am așteptat. Peste câțva timp, porțile se deschiseră și pe iarba netedă de pe sol coborî un **Jiguli** - mașina de

mine imaginată. Însă, între frumusețea mașinii terestre și acea urâțenie care stătea dinaintea mea, era o diferență abisală. În primul rând avea doar o singură portieră. Portiera era doar pe partea șoferului. În locul banchetelor din spate se zăreau niște vălătuci de fier și niște bucăți de gumă. M-am plimbat sau m-am teleportat de jur împrejurul acelei mașini nou create. Să fie denumită automobil, era cu neputință.

Pe partea dreaptă cum mergeam eu, lipseau două roți. Numărul de înmatriculare posterior cât și bara din spate, iarăși, nu erau. Capota, din câte mi s-a părut, nu se putea deschide, era una cu caroseria. Mai concret vorbind, nu un automobil a fabricat această uzină inedită, ci o oarece caracatiță de o utilitate necunoscută.

Am spus:

- Ia te uită, mi-a fabricat un obiect, această uzină extraterestră! Doar că așa ceva este capabil să producă orice constructor sau inginer de pe Pământ, fără probleme.

În loc de răspuns am auzit râsul Anastasiei apoi vocea ei care spunea:

- Clar lucru că poate oricine. Numai că în cazul de față, constructorul numărul' unu ești tu, Vladimir, și acum contempli rodul proiectului tău.

- Eu am vrut o mașină contemporană, normală, dar fabrica ce-a făcut? Parcă a scuipat!

- Doar să vrei nu este de ajuns. Absolut necesar era să-ți imaginezi totul cu lux de amănunte. Tu nici măcar uși pentru pasageri nu ți-ai închipuit, doar pentru tine portieră ți-ai imaginat. Și roata doar pe partea ta ți-ai închipuit-o. Pe cealaltă partea te-ai lăsat pe lene să mai gândești roțile. Cred că nici la motor nu te-ai gândit.

- Nu m-am gândit.

- Înseamnă că nici nu va fi în construcția ta motorul. Așadar înseamnă că tu te superi pe constructor în timp ce tu nu ai programat și nu i-au trasat sarcini

precise?

La un moment dat am văzut sau am simțit cum se apropiau de noi trei aparate zburătoare. „Ar trebui s-o ștergem” un gând mi-a trecut prin minte –, însă vocea Anastasiei m-a liniștit:

- Ele nu ne văd și nu ne simt, Vladimir.

Lor le-a parvenit informația despre neregularitatea în funcționarea uzinei și acum, probabil, verifică. Noi, fără probleme, putem observa locuitorii vii ai acestei planete.

Din cele trei aparate de zbor au ieșit cinci extraterestri... Erau foarte asemănători oamenilor de pe Pământ. Nu numai că semănau, dar aveau tot ce au oamenii terestri. Erau bine făcuți. Fără niciun fel de cocoasă, drept și semeț își țineau corpurile lor atletice și frumoasele capete. Aveau păr pe cap și pe față, iar unul din ei avea o mustață frumos îngrijită și tăiată. Erau îmbrăcați în combinezoane multicolore, mulate compact pe corpuri.

Extraterestrii s-au îndreptat spre automobilul, sau, mai degrabă spus, spre acea chestie ce aducea a automobil terestru, fabricat de uzinele lor. Stăteau în apropierea acestuia și în tăcere, fără nicio emoție, priveau. „Or să-și dea seama”, am gândit eu.

Din grup s-a desprins, la vedere cel mai tânăr dintre extraterestri, un bărbat cu păr blond-rosian. S-a apropiat de portiera mașinii și a încercat s-o deschidă. Portiera nu s-a clintit. Probabil că era blocată încuietoarea. Pe departe, toate acțiunile lui erau complet terestre și acel aspect mie-mi plăcu foarte mult. Extraterestrul cu păr blond-rosian a bătut cu palma în portieră acolo unde ar fi trebuit să se afle încuietoarea, încă o dată mai brutal a zgâlțâit de mâner ca în cele din urmă să deschidă portiera. S-a urcat pe scaunul șoferului, a apucat volanul și a început să cerceteze aparatele de la bordul mașinii.

„Bravo, am gândit eu, deștept” Și în sprijinul concluziei auzii glasul Anastasiei:

- El este unul dintre învățații de seamă, în opinia lor, Vladimir. Gândurile sale repede și rațional asimilează cunoștințele din domeniul tehnologic. El studiază cum se poate trăi simultan pe mai multe planete și-n același timp și pe Pământ. Și numele îl are asemănător cu acelea de pe Pământ – Arkaan se cheamă.

- De ce, oare, pe chipul lui nu se zărește nici urmă de mirare de la faptul că uzina lor a fabricat ceva deloc normal?

- Sentimentele și emoțiile, locuitorilor acestei planete le lipsesc aproape cu desăvârșire. Mentea lor funcționează rațional și uniform, neînchinându-se în fața pornirilor emoționale și fără plecăciuni dinaintea țelului propus.

Extraterestrul blond-rosian a ieșit din mașină și a scos niște sunete ca din alfabetul Morse. Din grup se detașă unul mai în vârstă, se opri lângă firișoarele de păr ale antenei lângă care stătusem și eu mai înaninte. Apoi s-au urcat cu toții în aparatele lor de zbor și au dispărut.

Uzina care fabrică mașina după proiectul meu începu să trăncănească din nou. Furtunele-tentacule se smulseră din subsol și se îndreptară spre o uzină-automată asemănătoare din apropiere, din care ieșeau de asemenea furtune-tentacule. Când toate tentaculele se împletiră între ele, Anastasia spuse:

- Vezi, ei le-au programat pentru autodistrugere. Toate părțile uzinei defecte vor fi topite de cealaltă uzină și folosite în procesele de fabricație.

Mie mi se făcu puțin milă de uzina-robot cu care noi am fabricat atât de neisprăvitul automobil terestru. Dar nu se putea face nimic în acest caz.

- Vladimir, vrei să observi modul de viață al locuitorilor acestei planete? - îmi propuse Anastasia.

- Da, desigur.

Se făcea că eram în apropierea unuia dintre orașele sau satele acestei imense planete. Ceea ce ni se înfățișa dinaintea ochilor era cam așa:

Cât cuprindeai cu privirea, tot acest ținut locuit era format dintr-o mulțime de construcții cilindrice asemănătoare zgârie-norilor, care se ridicau formând o infinitate de perimetre. În centrul fiecărui perimetru se vedeau construcții mai joase care aduceau aminte într-o oarecare măsură de copacii de pe Pământ, majoritatea lor avea coroană de frunze-radar de culoare verde. Anastasia afirmă că aceste construcții artificiale absorb din subsol substanțele vitale pentru alimentarea organismelor, apoi le pompează prin conducte direct în locuințele celor ce trăiesc pe planetă. Și mai adăugă că aceste construcții care se aflau poziționate în perimetrele centrale ale orașului mențin atmosfera necesară planetei.

Când Anastasia-mi propuse să vizităm unul din apartamente, eu am întrebat-o:

- Am putea să intrăm în apartamentul acelui extraterestru cu păr blond-rosian, care s-a urcat în mașina mea?

- Da, a răspuns ea, Chiar acum se întoarce acasă.

Ne aflăm aproape de vârful uneia dintre acele clădiri cilindrice zgârie-nori. Casele extraterestrilor nu aveau nicio fereastră. Pereții curbi erau vopsiți în pătrate de culori șterse. La baza fiecărui pătrat se afla câte o ușă care culisa ca cele de la garajele moderne. Din timp în timp prin deschizăturile de la bazele pătratelor zbura câte o mică navă asemănătoare acelor care au venit la uzina-robot. Însemna că în clădirea înaltă, sub fiecare apartament se afla un mic garaj pentru aceste aparate de zbor.

În clădire nu erau nici lifturi și nici uși. Fiecare apartament avea o intrare separată care venea direct din garaj. Și, cum avea să fie clar mai târziu, astfel de

apartamente le avea fiecare locuitor al planetei care atinse deja o anumită vârstă.

Apartamentul în sine, din capul locului, nu-mi prea plăcu. Când am intrat, puțin înainte ca să intre extraterestrul blond-rosian, prima mea reacție a fost mirarea de sărăcia și simplitatea habitatului. O cameră de vreo treizeci de metri pătrați, absolut goală. Și nu numai că lipseau ferestrele și pereții despărțitori, dar lipseau cu desăvârșire și mobilele de strictă necesitate. Pe pereții netezi de culoare deschisă nici urmă de etajeră sau de vreun tablou care să înfrumusețeze.

- O fi primit de curând acest apartament, i-am spus eu Anastasiei.

- Arkaan locuiește aici deja de douăzeci de ani. În apartamentul său se află toate cele necesare odihnei, petrecerii timpului liber și muncii. Toate cele necesare sunt montate în pereți. Numaidecât o să vezi totul.

Într-adevăr, numai ce extraterestrul cu părul blond-rosian se ridică din garajul de sub apartamentul său, tavanul și pereții se iluminară cu o lumină difuză. Arkaan se răsuci cu fața spre perete, aproape de intrare, își sprijini palma pe suprafața peretelui și emise un sunet. Pe perete se lumină un pătrat.

Anastasia îmi explica toate cele ce se petreceau în apartament: „Acum computerul, după liniile palmelor și după retina ochilor identifică proprietarul apartamentului, acum îl salută și-i anunță timpul cât a lipsit și necesitatea de a-i controla starea fizică. Vezi, Vladimir, Arkaan și-a pus cealaltă palmă pe pupitru și a expirat profund pentru ca aparatul să-i controleze starea fizică. Controlul a fost făcut, pe ecran a apărut anunțul că trebuie să primească amestecul alimentar. Și o întrebare: cu ce-ar dori stăpânul să-și petreacă timpul pentru următoarele trei ore?

Pentru computer era imperativ să știe, pentru a-i găti amestecul alimentar potrivit. Acum Arkaan cere un

amestec în măsură să-i activeze capacitățile mentale maxime pentru următoarele trei ore, după care el este dispus să doarmă.

Computerul nu-i recomandă să se ocupe cu activități care să necesite eforturi mentale pentru următoarele trei ore, dar îl sfătuiește să consume alimente care să-i asigure o activitate mentală pentru doar două ore și șaisprezece minute. Arkaan se învoi cu recomandările computerului."

În perete s-a deschis o mică nișă din care Arkaan a apucat mânerul unui tub flexibil, a tras capătul acestuia spre gură și a băut sau a mâncat din furtun, după care s-a îndreptat spre peretele opus. Nișa cu furtunul s-a închis, pătratul cu ecran s-a stins, peretele la care tocmai stătuse extraterestrul, redeveni neted și monocolor.

„la te uită, am gândit eu, cu așa tehnologie bucătăria amenajată cu tot felul de aparaturi, blidele și mobila nu mai sunt de niciun folos și nici nu mai trebuie făcut curat. Și chiar și o nevastă care să gătească gustos, nu mai este de nicio trebuință. La magazin nu mai trebuie să mergi. Și starea fizică, computerul singur o verifică și hrana necesară o pregătește și mai și dă tot felul de recomandări. Aș fi curios să știu, un astfel de computer cât ar costa să-l construiască la noi pe Pământ?” Și, instantaneu, am auzit glasul Anastasiei care mă înștiința: „Cât privește cheltuiala, pot spune că-i mai ieftin să înzestrezi flecare apartament cu tehnologia necesară decât să înghesui în bucătărie tot felul de mobile și cele necesare gătirii mâncării. Toate acestea sunt cu mult mai raționale decât pe Pământ. Doar că pe Pământ se află alte aspecte mult mai raționale decât la ei” Eu nu am dat atenție ultimei fraze a Anastasiei. Mă interesau ultimele acțiuni ale lui Arkaan. El a continuat să emită comenzi vocale și în cameră s-au petrecut următoarele:

Dintr-unul din pereți, la un moment dat, s-a ivit un

fotoliu. Lângă fotoliu s-a deschis o altă mică nișă din care a ieșit o măsuță cu niște vase de sticlă semi-transparente, astupate, asemănătoare eprubetelor de laborator. Pe peretele opus al camerei s-a iluminat un ecran mare, cu o diagonală de vreun metru jumate- doi. Pe ecran se vedea o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un combinezon mulat pe piele. Femeia ținea în mâini un vas asemănător celor care se vedeau pe măsuța de lângă Arkaan. Imaginea femeii pe ecran era amplă, cu mult mai completă decât la televizoarele noastre. Crea senzația că nu era la televizor ci pur și simplu că stătea în cameră. După cum explică Anastasia, Arkaan și femeia care-i stătea dinainte făceau un copil: „Locuitorilor acestei planete le lipsesc sentimente suficient de puternice pentru a putea intra în contact trupesc ca oamenii de pe Pământ. La vedere, corpurile lor nu sunt cu nimic deosebite de cele terestre. Însă această lipsă de sentimente nu le permite lor să-și zămislească urmași așa cum se întâmplă pe Pământ. În eprubetele pe care le vezi tu acum se află celulele și hormonii lor. Bărbatul și femeia își imaginează cum ar trebui să arate viitorul lor copil la înfățișare. Ei, prin gânduri, stochează în el informațiile pe care le au înăuntrul lor și decid rolul său pentru viitor. Acest proces se derulează pe o perioadă care pe Pământ este de trei ani. Odată ce ei socot că procesul de formare al copilului lor este finalizat, într-un laborator special își unesc conținutul celor două eprubete, îl lasă apoi pe copil să crească într-un incubator unde va ajunge la maturitate. Noului membru al societății, odată ajuns la maturitate, i se dă un apartament și este încadrat într-unui din sectoarele de activitate”

Arkaan se uita la femeia de pe ecranul din fața lui, apoi la micuța eprubetă astupată, cu lichid în ea, ce stătea dinaintea lui. La un moment dat ecranul de pe perete s-a stins, însă extraterestrul a rămas așezat pe

fotoliul lui, fără să întrerupă ceea ce făcea; privea la micuța eprubetă din fața lui în care se afla o micuță parte din viitorul său copil. Pe peretele opus al camerei câteva pătrățele se colorară-n roșu. Extraterestrul se întoarse costîș spre perete, iar cu palma își protejă ochii de lumină clipitoare și își aplecă capul mai tare spre eprubeta sa. De pe tavan, brusc, începură să clipească alte pătrate în mod alarmant și un triumghi de lumină.

„Timpul de a rămâne treaz dedicat lui Arkaan de către computer s-a scurs, acum computerul îi amintește cu insistență inevitabilitatea somnului”, îmi explică Anastasia.

Însă extraterestrul tot mai mult își înclină capul spre eprubetă sa, strângând-o în palmă.

Dintr-odată, încetă alarma luminoasă de pe pereți și tavan. Camera se umplu de ceva asemănător unor vapori de gaze. Vocea Anastasiei comentă: „Acum computerul îl culcă pe Arkaan cu un gaz somnifer”

Capul extraterestrului se aplecă tot mai mult peste măsuță și în același moment în care se sprijini de ea, ochii i se închiseră. Fotoliul a început să iasă tot mai mult din perete, transformându-se în pat. Patul-fotoliu se legănă dintr-o parte într-alta și corpul deja adormit al extraterestrului se prăvăli pe o lojă comodă.

Arkaan dormea strângându-și la piept micuța sa eprubetă.

S-ar putea vorbi mai multe despre desăvârșirile tehnologice din neobișnuitul apartament și despre imensa planetă în ansamblu. După spusele Anastasiei, comunității care trăiește pe această planetă nu-i este frică de vreo invazie din exterior. Mai mult de atât, aceștia, cu nivelul tehnologic atins, pot distruge viața pe oricare din planetele Universului.

Pe oricare în afară de Pământ. „De ce? - am întrebat eu, vasăzică, rachetele și armele noastre sunt în măsură să contracareze atacurile lor?” „De rachetele

terestre ei nu au frică, Vladimir. Comunitatea de pe această planetă demult cunoaște fenomenul de expansiune explozivă. Cunosc și compresia implozivă.”

- Ce înseamnă compresia implozivă?

- Este cunoscut pe Pământ cum două sau mai multe elemente, contopindu-se într-o reacție de o secundă, își măresc volumul și explodează. Dar mai există și o altă reacție produsă în urma uniunii a două substanțe. Substanțele în stare gazoasă de volumul unui kilometru cub sau chiar mai mare, într-o secundă pot fi comprimate devenind cât un bob de mazăre, luând forma unui material solid la vedere. Imaginează-ți un proiectil sau o rachetă care explodează într-un astfel de nor, însă, instantaneu, puterii exploziei expansive o altă putere i se împotrivesc compresia implozivă care se produce simultan. Tu, atunci doar o plescăitură vei auzi. Toate cele ce se aflau atunci în acel nor de mărimea bobului de mazăre se vor transforma într-o pietricică. Perdeaua de nori în stare gazoasă de rachetele terestre nu poate fi străpunsă.

În istoria Pământului două irupții sau două atacuri din partea lor au avut loc. Acum pregătesc o a treia. Ei socot că din nou se va ivi momentul prielnic.

- Asta înseamnă că lor nu ne putem nicicum împotrivi din moment ce pe Pământ nu avem arme mai puternice decât ale lor?

- Acum o să vezi. Uite, privește la centrul unde se pregătesc trupele pentru a pune stăpânire pe continentele terestre.

Statul major al invaziei

Desigur, eu m-am așteptat să dau peste o supertehnologie interplanetară în măsură să ocupe întreaga planetă, dar ceea ce mi se înfățișă dinaintea ochilor... Cred că nici specialiștilor care se ocupă cu studiul perioadele belice atât celor americani cât și a lor noștri sau altora nu le va trece prin cap cu ce arme vor fi, cu atâta ușurință, ocupați chiar în teritoriile unde ei se simt stăpâni. Acum, voi, stimați cititori încercați, înainte de a citi mai departe, să vă închipuiți arsenalul centrului extraterestru de ocupație a Pământului. Apoi, uitați cum este de fapt în realitate. La vedere iată cum apare:

Un imens depozit pătrat. De pe fiecare colț al depozitului se ridicau, la înălțimea lor naturală de pe Pământ, interioarele parlamentului nostru, ale Dumei și ale cabinetului președintelui de la Kremlin. Pe partea opusă a sălilor, interioarele parlamentului american și cabinetul președintelui de la Casa Albă. Însă, pe celelalte două laturi ale sălilor se vedeau interioarele organelor de stat, după cât am putut distinge, ale statelor asiatice. În fotoliile parlamentelor ședeau deputații noștri tereștri, parlamentarii și președinții. Mai întâi i-am privit pe ai noștri, pe deputații ruși. Semănau leit cu acele fețe pe care am putut să le văd la televizor. Numai că stăteau nemișcați ca niște mumii. Este greu de spus din ce erau făcuți. Ar fi putut fi manechine, holograme sau roboți sau cine știe ce altceva.

În mijlocul imensei săli se afla o scenă ridicată, pe care, șezuți în fotolii, prezidau vreo cincizeci de extraterestri. Nu erau îmbrăcați în obișnuitele combinezoane, ci aveau pe ei costume de ale noastre - terestre - și ascultau pe cel care le stătea dinainte. Probabil, cel care stătea în fața lor era un instructor-șef sau vreun fel de comandant.

Anastasia mi-a explicat că eu vedeam unul dintre

detașamentele care se ocupa în acel moment cu pregătirile în vederea unei colaborări cu conducerile terestre. Ei învață cu precădere limbile răspândite pe suprafața Pământului și manierele de comportament ale oamenilor în diferite situații. Dar, în mod special, cu mare scrupulozitate ei se pregătesc în vederea contactului cu guvernele terestre și cu organele parlamentare prin care ei speră să guverneze peste toată populația terestră. Dialogul verbal le reușește fără eforturi deosebite, însă în lipsa totală a unor sentimente care să le trezească emoții vizibile, le vine greu să imite anumite gesturi și mimici ale oamenilor de pe Pământ. Și încă ceva care le vine foarte greu a înțelege cu gândirea lor rațională este logica din sistemele de conducere ale guvernelor terestre. În ciuda muncii celor mai strălucite minți și a celor mai desăvârșite tehnologii ale civilizației lor, nu au putut sub nicio formă să afle multe secrete, printre care, de exemplu, acesta: cum de, în ciuda prea-bunei stăpâniri a tehnicii informatice de pe Pământ și a mulțimii de institute specializate de știință, organele legislative ale statului nu sunt avertizate de urmările măsurilor de ele adoptate? Ei sunt încredințați că din moment ce pe Pământ există deja toate condițiile existenței unui centru analitic, este posibil să se modeleze aproape cu exactitate fenomenele sociale și dependența lor de totalitatea deciziilor de acesta luate. Totuși fiecare membru și legislator al guvernelor terestre sunt obligați ca deciziile toate să le ia în mod autonom. Nefiind în posesia volumului necesar de informație, fiecare membru este constrâns să îndeplinească funcții în impozantul centru analitic, în tot acest timp să și prevadă urmările comportamentelor colegilor săi inamici sau prieteni.

Foarte tainică și de nepătruns le mai rămâne extratereștrilor încă o întrebare: de ce oamenii de pe Pământ nu-și stabilesc un țel pe care neapărat să-l

atingă? Ei aspiră către ceva, dar spre ce? ... rămâne o taină de nepătruns. Luându-se, însă, după necesitățile societăților contemporane de pe Pământ extraterestrii au pus la cale un plan de ocupație a continentelor terestre. Punerea în aplicație al planului ei o vor declanșa cu propunerile lor făcute pământenilor prin intermediul conductorilor diferitelor țări. Propunerile lor vor fi primite cu bucurie.

După ce am întrebat-o pe Anastasia de ce este așa de convinsă de deciziile anumitor guverne terestre, ea mi-a răspuns:

- Așa a găsit de cuviință centrul analitic. Concluziile centrului sunt crezute. Nivelul contemporan de conștiință al majorității tereștrilor consideră propunerea extraterestrilor ca fiind cea mai convingătoare revelație a spiritului Intellectului Universal.

- Și care ar fi aceste propuneri?

- Ele sunt monstruoase, Vladimir. Mie nu-mi face plăcere să vorbesc despre ele.

- Vorbește-mi cel puțin despre cele mai importante. Ciudat lucru, dar sunt curios să aud acea monstruoasă propunere pe care pământenii o vor primi cu bucurie. Pământenii printre care mă număr și eu... și tu.

- Extraterestrii au în plan ca mai întâi să instaleze un contingent nu prea numeros, compus din trei aparate de zbor pe teritoriul Rusiei. Pe armata de acolo o vor înștiința de dorința lor de a se întâlni cu cercurile de conducere, în scopul unei colaborări. Ei se vor prezenta armatei ca fiind reprezentanții Preaînaltului Intellect Universal și îi vor demonstra superioritatea tehnicii lor.

După reuniunea dintre armată, învățați și forurile de conducere, aproximativ după paisprezece zile, aceștia le vor cere extraterestrilor să treacă la îndeplinirea propunerilor, dar mai întâi vor trebui să treacă un examen de siguranță al contactului cu ei.

Veniții vor cădea de acord cu examenul și vor

prezenta în formă scrisă și pe videocasete propunerile lor.

Textul va fi așternut într-o formă foarte apropiată cu aceea a documentelor oficiale de astăzi și se va deosebi doar prin limita simplității.

Conținutul textului va fi mai mult sau mai puțin acesta:

„Noi - reprezentanții unei civilizații neterestre, cei care am atins nivele de dezvoltare tehnologică cu mult mai ridicate comparativ cu alți locuitori inteligenți ai galaxiei, îi considerăm pe oamenii Pământului frații noștri ca inteligență.

Suntem gata să împărțim cu societatea terestră ale noastre cunoștințe din domeniul diferitelor sectoare ale științei și ale organizării sociale și să prezentăm tehnologia noastră.

Cerem ca propunerile noastre să fie analizate și din ele să fie alese acelea care vor fi mai compatibile cu îmbunătățirea vieții fiecărui membru al societății"

Pe urmă vor fi o mulțime de propuneri concrete, scopul cărora vă duce la următoarele:

Extraterestrii vor propune tehnologiile lor pentru a furniza tuturor locuitorilor țărilor amestecuri alimentare și o mai rapidă construcție a locuințelor pentru fiecare om care va fi atins maturitatea. Construcțiile de locuințe vor fi asemănătoare celor pe care le-ai văzut tu, doar că mult mai sărace ca funcționalitate. Ca dovadă, ei își vor instala în țară ale lor mini-uzine. Vor fi combinate uzinele extraterestre cu cele deja existente pe Pământ, doar că după cinci ani toate tehnologiile terestre vor fi absorbite. Vor fi înlocuite cu altele mai raționale. Toți cei care vor dori își vor găsi de muncă. Cu toate astea însă, chiar dacă va trebui doar minimul necesar de eforturi de muncă pentru deservirea tehnicii să și-l ofere, va trebui, să participe la aceste activități absolut fiecare locuitor al Pământului.

Țara care va încheia un contract cu extratereștrii va fi protejată complet de atacurile provenite din partea altor țări. În societatea cu noua organizare socială și înzestrată cu noile mijloace tehnologice va lipsi delicvența. În apartamentul dat ție toate cele necesare vor fi receptive doar la comenzile tale vocale, doar la timbrul specific vocii tale. Zilnic, înaintea consumării alimentelor, computerul din apartamentul tău, în funcție de globul ocular, de compoziția aerului pe care-l expiri și de alți parametri, va diagnostica starea ta fizică și va stabili compoziția optimă a amestecului alimentar.

Fiecare computer din apartamentele individuale va fi în rețea cu cel central. Astfel va fi controlată locația fiecărui om și starea sa fizică și psihică. Orice posibil delict va putea fi individualizat cu ușurință grație unui program specializat al computerului central, chiar dacă în aceste condiții lipsește însuși baza socială care să genereze delictele.

În schimb, extratereștrii vor cere conducerii posibilitatea de a coloniza cu reprezentanții civilizației lor zonele puțin locuite - în mod special pădurile - și dreptul de a folosi terenurile agricole pentru a-și construi apartamentele lor supertehnologice pe care să le ofere tuturor celor ce vor dori să-și lase propriile terenuri agricole.

Conducerile vor fi de acord, deoarece vor considera că astfel își vor păstra deplina autoritate. O serie întreagă de comunități religioase se vor apuca să propovăduiască cum că extratereștrii sunt trimișii lui Dumnezeu, din moment ce aceștia nu vor nega niciuna din religiile existente pe Pământ. Liderilor religioși neîncrezători în Dumnezeiasca desăvârșire le va fi imposibil să li se împotrivească extratereștrilor din cauza prieteniei acestora cu marea majoritate a populațiilor țărilor care au încheiat contracte. Vor începe multe alte țări să colaboreze cu extratereștrii. După nouă ani din

momentul apariției lor pe Pământ pe toate continentele, în toate țările, în mare grabă se va instaura noul mod de viață, prin toate canalele informative vor fi propagandate continuele noi descoperiri din domeniile tehnicii și organizării sociale. Majoritatea populațiilor va proslăvi pe reprezentanții Intellectului Cosmic ca pe frații intelectual desăvârșiți, ca pe divinități.

- Și nu degeaba îi vor proslăvi, i-am atras eu atenția Anastasiei, nu este nimic rău în faptul că pe Pământ nu vor mai fi războaie și delicvență. Și că fiecare om va avea o casă, de mâncare și un servici.

- Vladimir, nu ai înțeles oare că umanitatea, însușindu-și modul de viață extraterestru, renunță astfel la al său Divin „eu” nematerial? Se distruge singură, umanitatea, întreaga umanitate cade în capcană, își vinde libertatea sa și pe ai săi copii pentru desăvârșirea tehnicii artificiale. Intuitiv, curând își vor vedea greșeala lor mulți pământeni și atunci viața sinucigașă vor începe s-o înceteze.

- Ciudat. Ce le va lipsi?

- Libertatea, creativitatea și senzațiile pe care doar prin creația Divină le pot avea.

- Dar în cazul în care conducerile diferitelor țări nu vor cădea de acord cu extraterestrii, atunci ce va fi? Extraterestrii vor începe să distrugă umanitatea?

- Atunci extraterestrii, cu mintea vor începe alte căi să caute ca pe toți oamenii în capcană să-i ademenească. Distrugerea omenirii pentru ei este lipsită de sens. Scopul lor este de a afla legătura care-i ține la un loc pe toți tereștrii, din care derivă acea forță creatoare. Fără om, nimic din toate astea nu se petrece. Însuși omul este veriga cea mai importantă în lanțul armoniei creației terestre. Și razele soarelui sunt doar o părticică de energie și sentimente pe care oamenii le emană. Cu conștiința contemporană, oamenii de pe Pământ extraterestrilor nu le inspiră frică. Și mulți

pământenii deja astăzi se străduiesc să-i ajute pe extratereștri.

- Cum așa? Cine sunt aceia dintre noi care se frământă pentru extratereștri? Vasăzică, există trădători printre oameni? Lucrează pentru ei?

- Lucrează, dar nu sunt trădători acei oameni. Involuntară s-a născut complicitatea lor, fără răutate și neintenționată. Motivul esențial stă în lipsa de încredere în ei înșiși și în perfecțiunea creației Divine.

- Ce legătură au toate astea?

- E simplu. Când omul emană gândul că el nu este o creație desăvârșită, când la un moment dat începe să-și imagineze că pe alte planete ar trăi elemente mintal superioare lui, el singur al său gând și-l închină lor. El însuși - omul - a sa putere Divină își înjosește, iar nu puterea Divinei creații o trădează. Extratereștrii, deja învățați cum să adune într-un unic complex energiile gândului și sentimentelor generate de ființele umane și se mândresc cu el. Uite, dinaintea acelui grup de extratereștri se află un recipient, în el un lichid se luminează, ba prefăcându-se în gaz, ba întărindu-se. Nu au puteri mai mari decât acelea încătușate în micuțul vas. Apoi, tot ce este conținut în recipient îl divide în multe mici vase plate. Unul din pereți face de reflector special. Fiecare are agățat la gâtul său câte un astfel de dispozitiv specific. Toți cei care stau dinaintea ta au așa ceva. Când unul din acele dispozitive a sa luminează către om și-o îndreaptă, atunci în om senzație de frică poate să trezească, sentiment de admirație sau de venerație. Poate și voința și conștiința și corpul omului să le paralizeze. În acea lumină, gândurile multor oameni sunt încătușate. Acele gânduri prin care se crede că există ceva mai puternic decât omul în Univers. Decât omul - creația Dumnezeiască. Și aceste gânduri bine concentrate, împotriva oamenilor înșiși cu război se pot întoarce.

- Reiese că noi înșine le cedăm puterea lor, când îi supraestimăm cu mințile noastre?

- Da, este adevărat. Mai deștepți decât noi și mai deștepți, prin urmare, decât Dumnezeu.

- Ce treabă are Dumnezeu?

- Noi toți suntem a Sa creație. Când considerăm că există lumi galactice mai perfecte, prin asta ne socotim pe noi imperfecti și imperfecte creațiile lui Dumnezeu.

- Asta ne mai lipsea... Și sunt multe din aceste energii acumulate în lumea extraterestrilor?

- În recipientul care stă dinaintea ta, energia este de ajuns pentru a ocupa aproape trei sferturi din toate mințile terestre și sentimentele umane să le poată supune. Ei consideră asta cu prisosință de îndeajuns. După aceea va începe subjugarea întregii civilizații terestre. Și li se vor întări forțele.

- Cum așa, s-ar părea că nu mai este nimic de făcut?

- Se mai poate, dacă pe neașteptate pentru ei se riscă. Se știe doar că întregul complex sentimental al numai unui singur om dintotdeauna a fost și rămâne mai puternic. Gândurile pot fi accelerate la o viteză la care cei care nu sunt înzestrați cu sentimente nu o pot atinge. Și toată energia în recipient încătușată poate fi neutralizată de energia unui alt gând care va fi mai strălucitor, mai încrezător și mai desăvârșit.

- Tu, Anastasia, ai putea să neutralizezi toată acea energie în recipient conținută?

- Aș putea să-ncerc, dar pentru a face ăsta ar trebui să-mi teleportezi întregul corp aici.

- De ce?

- Incomplet va fi complexul de sentimente fără corp. Materia este unul din planurile existențiale umane. Cu acest plan, omul este cea mai puternică ființă din Univers.

- Teleportează-te, atunci, ca să distrugi recipientul.

- Acum o să încerc ca fără să-l distrug, să fac altceva.

În câteva fracțiuni de secundă am văzut-o pe Anastasia în forma ei fizică. Avea totul pe ea ca și-n poiană, și bluză și fusta. Cu picioarele desculțe stătea pe podea și dintr-odată se porni cu calm spre cei care prezidau în fața recipientului cu lichid sclipitor. Aceștia au văzut-o. Pe chipurile extratereștrilor privați de sentimente nu se citeau niciun fel de emoții. Doar o singură secundă au rămas nemișcați. În secunda ce-a urmat, au început cu toții să se foiască. Imediat, ca la semnalul cuiva, s-au ridicat și fiecare a apucat în mâini medalionul său. Toate medalioanele s-au învăpăiat de lumină. Toate razele erau direcționate spre Anastasia care se îndrepta spre ei.

Ea se opri, se clătină pe neașteptate, făcu un pas nu prea mare îndărăt, se opri din nou, zâmbi, păși desculță și încet și încrezătoare merse mai departe.

Razele emanate de medalioanele extratereștrilor deveniră tot mai strălucitoare, împletindu-se într-una singură îndreptată spre Anastasia. Am avut impresia că ele într-o clipă vor transforma în cenușă hainele Anastasiei, dar ea nu s-a oprit. Și-a întins palmele mâinilor dinainte și, reflectându-se în palmele ei, câteva raze s-au stins... apoi și celelalte rămase.

Ca și până atunci, extratereștrii rămaseră nemișcați. Anastasia s-a apropiat de recipient, și-a lipit palmele de pereții acestuia, l-a mângâiat cu mâinile și i-a șoptit ceva. În recipient, lichidul se învolbură, apoi lumina sa, încet încet, se stinse și din nou lichidul din vas redeveni de culoare albastrie. Ca apa obișnuită de pe Pământ.

Anastasia a mers spre peretele pe care se zărea o mașinărie asemănătoare unui frigider de pe Pământ. De aceasta ea-și sprijini palma, șopti ceva, iar din mașina-frigider se rostogoliră în poala întinsă a bluzei ei niște

pastile pătrate colorate.

Se apropie de extraterestrii care stăteau ca mai înainte în liniște și îi întinse celui mai de pe margine dintre ei o pastilă din mașină. Extraterestrul făcu un gest ca și cum ar fi întins mâna spre ea, dar în aceeași secundă înțepeni nemișcat, apoi începu să-l privească întrebător pe cel care stătea în fața tuturor, probabil comandantul lor. Anastasia a rămas așa în fața lui cu mâna întinsă preț de vreo jumătate de minut. Pe urmă s-a îndreptat în grabă spre comandantul lor și i-a întins o pastilă și lui. Comandantul, după o pauză, luă pastilă și o puse pe limbă. Anastasia trecu pe la toți cei care stăteau acolo și acum toți aveau o pastilă pe care o mestecau sau o înghițeau. După asta, Anastasia se porni în direcția mea, la jumătatea drumului se opri, se răsuci spre grupul de extraterestri șezuți acolo și le făcu din mână. Iar câțiva dintre extraterestri se ridicară de pe locurile lor și o salutară la rândul lor. Odată ajunsă în vecinătatea mea, Anastasia, cu vocea obosită pronunță:

- Trebuie să ne întoarcem. Acum ei au luat niște pastile pentru a-și accelera gândirea. Lasă, ei să conștientizeze cele petrecute aici.

Și se termină totul. Mă aflam din nou întins în iarba din pădure ca și cum m-aș fi trezit dintr-un somn adânc. Cu toate că nu s-a scurs mult timp, corpul mi-l simțeam odihnit ca după un somn sănătos. Dar capul... înăuntru ca și cum s-ar fi tulburat totul. Ca și cum gândurile dintr-odată în diferite direcții s-ar fi revărsat. Imaginile văzute pe cealaltă planetă, toate mi-au rămas întipărite înăuntru în mine. Ce a fost asta? Vis? Hipnoză? Sau toate deodată? Nu este clar. În realitate să vezi aievea o altă planetă, nu Terra, era de necrezut și am întrebato pe Anastasia care stătea în apropierea mea:

- Ce-a fost asta? Vis? Hipnoză? Mi-amintesc totul și acum în capul meu este doar haos.

Ea-mi răspunse:

- Vladimir, tu singur consideră așa cum vrei, cu câtă forță, vedenia a prezentat acea planetă în ochii tăi? De neliniștitoare întrebarea asta-ți va părea, atunci împacă-te cu gândul că ai văzut un un vis și-atât. Importanță, toate astea n-au. Importanța stă în esența, în deducțiile și percepțiile de pe urma vedeniilor. Asupra lor acum tu cugetă, eu voi lipsi puțin.

- Bine, tu mergi, eu o să meditez asupra lor.

Am meditat asupra celor văzute, odată rămas singur și desigur că am tras concluzia că toate-au fost doar un vis hipnotic.

Anastasia făcu câțiva pași, se răsuci brusc și veni din nou la mine. Scoase ceva din buzunarul bluzei și-mi întinse palma deschisă. Pe palmă am văzut... Am văzut o pastilută ciudată, din acelea pe care le-am văzut pe cealaltă planetă.

- Ia-o, Vladimir, și poți s-o-nghiți fără frică. O fac din ierburi pe planeta pe care-am fost noi. Ea poate accelera gândurile pentru vreo cincisprezece minute și tu vei putea să realizezi totul.

Am luat micuța pastilă de pe palmă întinsă și când Anastasia s-a îndepărtat, am înghițit-o.

Întorceți-vă, oameni Patria voastră

La început, dialogul despre patrie² cu Anastasia nu-mi fu pe înțeles. Părerile sale, dintr-un început, chiar anormale mi s-au părut. Dar mai târziu... Eu, și-acum, îmi amintesc involuntar despre ele. Mi-amintesc cum la întrebări de genul: ce trebuie să facem pentru ca războaie internaționale și interplanetare să nu avem? Că bandiții să nu mai existe și copiii sănătoși și fericiți să se nască? Ea-mi răspunse:

- Pe toți oamenii va trebui să-i sfătuiești, Vladimir:

² Patrie - aici cu sens de loc natal sau vatră strămoșească.

„Întorceți-vă, oameni, Patria voastră, propria voastră Patrie”

- „Întorceți-vă Patria” - e greșit să spui așa, Anastasia, cu toții au o patrie, doar că nu în patria lor trăiesc cu toții. Nu patria să fie întoarsă - ei înșiși la patrie să se întoarcă - probabil, tu așa ai vrut să spui?

- Vladimir, eu nu am greșit. Majoritatea oamenilor care trăiesc astăzi pe Pământ nu au o patrie.

- Cum așa, nu au? Rușii au Rusia, englezii au Anglia. Toți s-au născut undeva, înseamnă că patria lor se poate chema acea țară în care fiecare s-a născut.

- Tu consideri că patria, prin ale sale granițe trebuie determinată?

- Dar cum altfel? Așa s-a convenit. Fiecare stat are granițe.

- Dar dacă granițe nu ar exista, tu cum ai putea determina a ta patrie?

- Acel loc unde m-am născut, oraș sau sat sau poate ca tot Pământul să fie, atunci, Patrie pentru fiecare.

- Ar putea ca și tot Pământul să fie Patria fiecărui om ce trăiește și tot Universul să-l poată mângâia, doar că pentru a uni toate planurile existențiale într-unul singur este necesar un punct. Acel punct, patria sa să se cheme și în ea Spațiul de iubire să fie creat și doar atunci tot ce-i mai bun în Univers se va revărsa peste el. Prin spațiul Patriei tale. Alături de tine, prin acest punct, Universul îl vei simți. Neîntrecută putere vei avea. În alte lumi despre asta vor ști. Pe tine, cu toții ție-ți vor sluji, așa cum Dumnezeu, al nostru Creator a vrut.

- Bine ar fi dacă tu ai vorbi mai simplu, Anastasia, nu am înțeles nimic despre planurile existențiale; cum să le unesc? Și despre punctul pe care, eu, patria mea să-l numesc.

- Atunci, ar trebui cu nașterea, al nostru dialog să-l începem,.

- Bine, fie cu nașterea să-l începem. Numai că tu nu vorbi doar așa, ci cu tâlc pentru zilele noastre. Uite, de exemplu, cum vezi tu fondarea unei familii, nașterea și educarea copiilor în condițiile zilelor noastre. Și că toți copiii fericiți să se nască. Ai putea o astfel de schemă să realizezi sau astfel de imagine să redai?

- Pot.

- Atunci vorbește. Numai nu-mi vorbi despre viața din pădure ci despre știința neînțeleasă a *creării imaginilor-idealuri*. Nimeni nu știe despre ea, doar tu știi...

Nu am reușit să termin de pronunțat fraza că în cap ca și cum nu numai una ci o mulțime de întrebări agitate, s-au ridicat. Cea mai importantă era: ce-mi va spune pustnica din pădure despre viața noastră? De unde cunoștea ea nu numai detaliile exterioare ale vieții noastre dar și frământările interioare ale multor oameni? Care sunt capacitățile acestei atât de ciudate *științe a creării idealurilor-călăuză*? Nu am mai putut să stau așezat. M-am ridicat și am început să mă plimb înapoi și-ncolo. Pentru a mă liniști, pentru a înțelege și conștientiza incredibilul, am început să chibzuiesc în mintea mea:

„Iată că șade sub cedru tânăra femeie liniștită. Când calmă își trece mâna prin iarbă, când cu atenție privește la vreo gâză care se plimbă pe mâna ei, când meditează pentru câteva clipe. Stă în taiga, departe de viața agitată a orașelor și țărilor. De războaie și de tot felul de peripeții ale civilizațiilor lumii. Ce-ar fi oare dacă ea, cu adevărat, ar stăpâni această știință? Ce-ar fi oare dacă ea, cu ajutorul acesteia, ar putea exercita influență asupra oamenilor? Să exercite asupra societății o mai puternică influență decât guvernele, parlamentele și mulțimea de orânduiri religioase? Incredibil! Fantastic! Însă... Există fapte reale, concrete care stau drept mărturie! Fapte incredibile! Dar ele există în realitate.

Ea m-a învățat în scurt timp să scriu cărți. Pentru asta i-au fost necesare doar trei zile. Ea tot revarsă și revarsă fără întrerupere, un adevărat potop de informații. Incredibil dar adevărat. Cărțile, cu ușurință și fără nicio reclamă, străbat orașe și țări. În cărți se află *imaginea* de ea proiectată. Aceste *imagini*, în mod invizibil, exercită influență asupra oamenilor, descătușând aspirații artistice. Mii de versuri poetice, sute de cântece ale barzilor sunt luminate de *imaginile* ei. Și despre asta, ea, minunat de bine, știa dinainte! Chiar din primele cărți eu am vorbit despre prezicerile ei referitoare la astea. Pe atunci nu se întâmpla încă nimic. Pe atunci vorbele ei mi se păsură fantastice și incredibile aiureli. Dar toate s-au petrecut exact așa cum a spus ea. Și acum, în timp ce scriu aceste rânduri, se mai petrece încă ceva inverosimil.

Editura „Prof-Press”, în iulie 1999 a publicat o colecție de cinci sute de pagini conținând scrisorile și versurile cititorilor. Colecția a fost publicată în luna iulie, lună considerată de către negustorii de cărți „sezonul mort” S-a petrecut, însă, incredibilul: un tiraj de cincisprezece mii de cărți s-a vândut doar într-o lună.

Au fost apoi publicate alte cincisprezece mii, dar și această tranșă s-a vândut pe loc. Această întâmplare nu este așa de spectaculoasă pentru modul senzațional de prezentare a presei, ea, mai degrabă, se încadrează printre fenomenele stranii datorită statisticilor din ea rezultate. Este cam greu de crezut în astfel de statistici. Greu de crezut că *imaginile* proiectate de Anastasia schimbă conștiința socială.

Cititorii simt nevoia de a trece la acțiune. Oamenii din Rusia și de peste hotarele Rusiei, din proprie inițiativă organizează centre și cluburi de cititori, numindu-le „Anastasia”.

Uzina de preparate medicinale din Novosibirsk produce uleiul de cedru despre care a vorbit ea. Într-un

mic sătuc din regiunea Novosibirsk, locuitorii satului reconstruiesc uneltele tradiționale, străduindu-se să obțină uleiul după tehnologia ei. Sunt susținuți din oraș.

Ea și despre asta a vorbit; că vor renaște sătucurile siberiene și copii se vor întoarce la părinții lor.

Ea reîntoarce valuri de pelerini de la locurile sacre de peste hotare la cele de acasă. Doar în ultimii doi ani, dolmenele din împrejurimile orașului Ghelendjyk, despre care ea a vorbit, au fost vizitate de mai mult de cincizeci de mii de cititori ai ei. Împrejurul, mai înainte, uitatelor locuri sacre, acum oamenii plantează flori și grădini. În diferite orașe sunt plantați cedri și alte plante după metoda ei.

Prin ordonanța înaltei administrații a regiunii Tomsk s-a înființat fundația „Sibirskie dikorosi”³. Mulțumită eforturilor acestei organizații, în Moscova au ajuns patru mii de copăcei de cedru.

Despre ea vorbesc învățații. Ale ei *imagini-călăuză* vii, esențe de sine stătătoare, deja planează deasupra Rusiei.

Și mă întreb eu, oare numai deasupra Rusiei? Femeile din Kazakstan strâng bani pentru realizarea unui film despre Anastasia. Vă închipuiți: femeile cazace să strângă bani pentru un film despre o pustnică siberiană!?

Aceste *imagini* proiectate de ea poartă deja oamenii cine știe unde. Unde? Cu care forță? Cine o ajută pe ea? Este posibil ca ea să stăpânească o incredibilă forță nemaivăzută înainte. Și-atunci de ce-a rămas ea în poienița ei, unde, ca și mai înainte, se ocupă cu cercetarea găzelor?

În timp ce deșteptii judecă; o exista sau nu o exista, ea pur și simplu acționează. Rezultatele acțiunilor ei pot fi văzute, atinse și gustate. Ce înseamnă această

³ Sibirskie dikorosi traducerea mot a mot ar însemna "Buruienile Siberiei", însă aici expresia **buruieni** este folosită în sensul de plante neameliorate (încă sălbatice - în condiție pur naturală).

știință a creării idealurilor-călăuză?

Aceste gânduri atunci, în taiga, m-au înspăimântat puțin. Aș fi vrut, cât mai repede să le verific și să mă conving de toate acestea, dar alături îmi stătea doar ea, puteam s-o întreb doar pe ea.

Acum o s-o întreb... Ea nu este în stare să mintă... Acum o s-o întreb.

- Anastasia, spune-mi: tu stăpânești pe deplin *știința creării idealurilor-călăuză*? Tu ai cunoștință de acele învățături ale sacerdoților antici?

- Eu știu ce le-a transmis al meu străbun acelor sacerdoți. Și ceea ce sacerdoții, părintelui nu i-au dat voie să spună. Și altele noi, eu singură m-am chinuit să aflu și să simt.

- Acum am înțeles! Îmi închipuiam eu! Tu stăpânești știința asta mai bine decât toți ceilalți. Și tu, în fața oamenilor, te-ai arătat singură, despre tine însăți *imagini* creând. Pentru mulți tu ești zeiță, zâna bună a pădurilor, mesia. Așa scriu despre tine cititorii în scrisori. Mie mi-ai spus că mândria și egoismul sunt păcate mari, că deschis eu va trebui să scriu despre toate. Și eu am trecut în fața tuturor drept un neisprăvit, în timp ce tu deasupra tuturor te-ai înălțat și că toate astea vor fi așa, tu dinainte știai.

- Vladimir, eu nu am ascuns nimic în fața ta.

Anastasia s-a ridicat din iarbă. Stătea în fața mea cu mâinile lăsate pe lângă corp, m-a privit în ochi și mi-a spus:

- Ale mele *imagini-călăuză*, acum nu sunt clare pentru orișicine. Iar când dinaintea oamenilor, cealaltă *image-călăuză* se va contura, a mea, de asemenea, va continua să persiste... A mea *image* se va putea asemui doar cu femeia de servici care a înlăturat abia păienjenișul ce acoperea esențialul.

- Care păienjeniș? Spune mai clar, Anastasia, ce altceva mai vrei să crezi?

- În fața oamenilor, eu, *imaginea-călăuză* a lui Dumnezeu vreau să reînsuflesc. Al Său minunat vis pentru fiecare deslușit să-l fac să devină. Ale Sale aspirații prin iubirea fiecărei viețuitoare să le poată percepe. Astăzi, în această lume, poate fi fericit fiecare om. Copiii oamenilor de astăzi cu toții vor trăi într-Al Său Rai. Eu nu sunt singură. Tu nu ești singur. Și raiul va fi o creație colectivă.

- Oprește-te, oprește-te. Acum înțeleg eu, ale tale vorbe vor prăpădi multe învățături. Autorii lor - cercetătorii - se vor năpusti nu numai asupra ta dar și pe mine mă vor insulta. Iar mie la ce-mi trebuie astfel de probleme? Nu voi scrie tot ceea ce vorbești tu despre Dumnezeu.

- Vladimir, te-ai speriat tu doar de iminentul, nu se știe din partea cui, atac?

- Lasă, că mi-e clar totul. Se vor năpusti asupra mea toți ghizii credințelor religioase. Ai lor discipoli fanatici se vor ridica împotriva mea.

- Nu de ei ți-e frică, Vladimir, ci de tine însuși. Ți-e rușine să te înfățișezi dinaintea lui Dumnezeu. Nu crezi în noua *imagine* a vieții tale. Consideri că nu te vei putea schimba.

- Ce legătură am eu cu asta? Despre slujitorii celor sfinte eu îți vorbeam. Și așa, deja mulți au reacționat la declarațiile tale.

- Ce ți-au spus?

- Au vorbit în toate felurile. Unii dintre ei se dezic, alții dimpotrivă. Un preot din Ucraina cu ai săi dascăli au venit la mine pentru a-ți susține afirmațiile. Dar este un simplu preot de la țară.

- Și ce-i cu asta? Ce dacă a venit la tine un preot de la țară?

- Este, este... că deasupra lui mai sunt și alți preoți sus-puși. Acestora li se închină cu toții. De ei depinde totul.

Vezi doar, și aceia despre care tu spui că ar fi suspuși, cândva tot prin mici biserici au slujit.

- Nu are nicio însemnătate acest lucru. Oricum nu o să scriu până ce măcar una dintre conducerile unei parohii serioase... Dar... ce tot îndrug eu, tu știi mai bine dinainte să spui totul. Așa că spune-mi cine se va împotrivi și cine te va ajuta. Și, în genere, se va oferi careva să ne ajute?

- Care din rangurile de preot te-ar putea ajuta să fii mai curajos, Vladimir?

- Nu mai jos decât cel de patriarh sau de episcop. Ai putea tu să-mi exemplifici măcar unu'?

Anastasia s-a gândit doar pentru o clipă, de parcă ar fi scrutat concomitent atât în timp cât și în spațiu. Apoi am auzit răspunsul ei incredibil:

- Ne-a ajutat deja; cu noi vorbe despre Dumnezeu a grăit papa de la Roma, Ioan Paul II, a răspuns Anastasia, *imaginea* lui Hristos și Mohamed, în spațiu își contopesc ale lor energii într-una singură, fuzionând cu alte *imagini-ideal* Și se va mai găsi cel puțin încă un patriarh ortodox ale cărui vorbe scrise, peste veacuri vor dăinui. Însă cele mai importante printre oamenii simpli la vedere vor fi pornirile de inspirație. Pentru tine, statutul lor pământesc este important, dar află că mai important peste toate, adevărul este.

Anastasia, tăcu coborându-și privirea ca și cum ceva ar fi supărat-o. Ca și cum i s-ar fi oprit un nod în gât și l-ar fi înghițit și ar fi suspinat. Apoi vorbi:

- Iartă-mă dacă nu pe înțelesul sufletului tău eu vorbesc. Pentru moment încă nu reușesc, dar o să fac ce pot ca să mă fac înțeleasă, doar că tu, oamenilor să le vorbești...

- Ce să le spun?

- Să le vorbești despre ceea ce de milenii, de oameni să dosească se stăruiesc... Despre aceea să le spui, că fiecare om în doar o clipă, în grădina

Primordialității Creatorului să se întoarcă poate și prin ea minunate creații colective să desăvârșească.

Am simțit cum creștea agitația în ea. Și la rândul meu am început să mă agit și am spus:

- Tu nu te îngrijora, Anastasia, vorbește, eu poate o să-nțeleg și o să scriu.

Iar în ceea ce mai departe ea a povestit se afla o minuțioasă concretitudine și simplitate. Abia după aceea, analizând și amintindu-mi vorbele ei, am început să-nțeleg că un anumit sens demn de luat în considerație, se afla în cuvintele sale: „întorceți-vă oameni Patria voastră” Însă atunci, în pădure, am mai întrebat-o o dată pe Anastasia:

- Eu am înțeles cum se vor petrece toate astea. Am înțeles că din moment ce tu, cu atâta ușurință, ești în stare să reproduci tablouri din viața mileniilor trecute, înseamnă că ție-ți sunt cunoscute toate învățăturile și tratatele și tu le vei dezvălui oamenilor?

- Cunoscute-mi sunt învățăturile care în oameni venerație au suscit.

- Toate?

- Da, toate.

- Și Vedele le poți traduce complet?

- Pot. Doar că la ce bun să pierd vremea cu așa ceva?

- Oare nu vrei tu ca umanitatea să cunoască învățăturile antice? Tu, mie, despre ele vorbește-mi, eu o să povestesc în carte.

- Și după aceea? Consecințele asupra umanității care vor fi, ce crezi?

- Cum care? Mai înțeleaptă va deveni.

- Vladimir, exact în asta și constă șiretlicul forțelor obscure; prin majoritatea învățăturilor lor, ele fac totul ca esențialul, omului să i-l ascundă. Frânturi din adevăr, doar minții, prin tratatele lor prezentându-le, de la esențial cu cerbicie-ndepărtează.

- Și-atunci, de ce oamenii îi numesc înțelepți pe aceia care-și prezintă învățăturile lor?

- Vladimir, dacă-mi dai voie, eu o pildă să-ți istorisesc așa vrea. Acea pildă pe care, încă cu mii de ani în urmă, prin locuri doșnice și în șoaptă, înțelepții și-o mai transmiteau unul altuia. De multe secole nimeni nu a mai auzit-o.

- Povestește-mi dacă crezi că pildă poate ajuta.

Imagini-călăuză (sau alte expresii în cursiv) înlocuiesc conceptul de formă-gând. Am optat pentru aceste forme din două motive distincte:

-primul: pentru a menține sintonia cu exprimarea Anastasiei: obraz (din rusă) înseamnă chip, imagine;

- al doilea: pentru a da sensul de proiecții emanate care apoi sunt folosite ca idealuri de urmat în planul subtil sau pragmatic.

Doi frați

Odată, demult, nu are importanță când, trăia un soț și o soție. Mult timp copii ei nu avură. La o vârstă venerabilă soția doi copii născu, doi gemeni, doi frățiori. Grele, astfel de nașteri erau și femeia pe cei doi fii născând, pe cealaltă lume, degrabă merse.

Tatăl angajă un ajutor, se chinui să-i crească pe copii și-i crescă până la paisprezece ani. Dar muri și el când fiii pășiră pe al paisprezecelea anișor. După ce l-au îngropat pe tată, cei doi frați îndurerați în camera lor s-au retras. Ce doi frați gemeni. Pe ei, trei minute îi despărteau la naștere și din această pricină între ei, unul se considera mai mare, celălalt mai mic. După tăcerea de durere, fratele mai mare rosti:

-Tatăl nostru când a murit, a sa durere ne-a transmis-o nouă pentru că înțelepciunea vieții nu a apucat să ne-o lase moștenire. Cum o să trăim fără de înțelepciune, frățiorul meu cel mic? Nefericit al nostru neam fără de înțelepciune va merge mai departe. De noi vor putea să râdă cei care au apucat să primească înțelepciunea de la tații lor.

- Tu nu te întrista, mezinul celui mai mare-i spuse, în meditație mai tot timpul tu te afli și poate că așa este rânduit ca prin meditație înțelepciunea s-o cunoști. Eu o să fac tot ce spui tu. Eu și fără meditație pot să trăiesc și oricum îmi place și așa viața. Bucuria mă cuprinde când se face ziuă și când întunericul se lasă. Eu, pur și simplu o să trăiesc, cu gospodăria o să mă îndeletnicesc. Tu, înțelepciunea o vei cunoaște.

- Sunt de acord, cel mai mare din frați îi spuse mezinului, numai că nu se poate ca înțelepciunea s-o cauți rămânând în casă. Aici nu se află înțelepciunea, nimeni nu a lăsat-o, nimeni de bună voie nouă nu ne-o va aduce. Iar eu am hotărât, eu sunt fratele mare și este de

datoria mea ca pentru noi amândoi, pentru ca neamul nostru pe veci să se perpetueze, tot ce este înțelept pe lume să gădesc. Să aflu și să aduc în casa noastră și să dăruim urmașilor neamului nostru și nouă. Tot ce este mai de preț de la ai noștri părinți, eu cu mine voi lua, voi cutreiera întreaga lume și pe toți înțelepții din multe țări și ale lor toate științe o să le aflu, apoi în casa părintească mă voi întoarce.

- Calea ta lungă va fi, grăi fratele mai mic cu compasiune, avem un cal, ia-l cu tine, carul cel mai mare și mai bun încarcă-l cât mai puțin să suferi de foame pe drum. Eu acas-o să rămân și o să te-aștept pe tine - înțelept.

Pentru mult timp frații s-au despărțit. Au trecut anii. De la un înțelept la altul a mers, din templu-n templu învățăturile a aflat, ale Orientului, ale Occidentului, la Nord s-a aflat și la Sud, fratele mai mare. Minunată memorie el avea, mintea ascuțită toate iute și ușor le-a memorizat.

Șaizeci de ani a hoinărit prin lume fratele mai mare. I s-au înălbit barba și părul. Cercetătoarea minte, cât de mult a umblat, multă înțelepciune-n ea a adunat. Și era socotit printre oamenii cei mai înțelepți, cărunțul pelerin. Cu gloata, ucenicii-n urma lui umblau. El propovăduia minților însetate înțelepciunea cu generozitate. Pe el îl ascultau și-l admirau și cei ce tineri erau și de-o potrivă și bătrânii. Și înaintea lui despre a sa slavă vorba mergea, norodul pe drum vestea despre-a înțeleptului măreață sosire.

În aureolă de slavă, de puhoi de discipoli servili înconjurat, spre sătucul în care casa unde s-a născut se afla și din care la paisprezece ani copilaș a ieșit, unde de șaizeci de ani nu s-a întors, tot mai mult se apropia cărunțul înțelept.

Toată lumea din sătuc veni să-l întâmpine și fratele mai mic, sur ca și el, în întâmpinarea lui alergă extaziat

și capul închinându-și dinaintea fratelui înțelept. Și în tandrețe, cu fericire, șopti el:

- Binecuvântează-mă, fratele meu înțelept. Intră în casa noastră, eu o să-ți spăl picioarele după lunga cale. Intră în casa noastră fratele meu înțelept și odihnește-te.

Cu un măreț gest pe toți discipolii săi îi sfătui în drum să se oprească, darurile gazdelor să primească, sfaturi înțelepte să împartă, iar el în casă la fratele mic intră. Se așază la masă în camera cea mare, cărunțul și mărețul înțelept. Iar fratele mai mic cu apă caldă picioarele să-i spele se grăbi și glăsuirea fratelui-înțeleptului s-audă. Și, iată, mărețul înțelept ce grăi:

- Mi-am făcut datoria. Învățătura măreților înțelepți am aflat, a mea înțelepciune mi-am format. În casă eu nu prea mult timp o să mă rețin, acum pe alții să-i învăț va trebui, asta este soarta mea. Însă de vreme ce ție-n casă înțelepciune să-ți aduc eu am făgăduit, cele promise ca să-mi pot ține, o zi o să rămân. În acest răstimp, cele înțelepte, ție, fratele meu mai mic, o să ți le dezvelesc. Uite-o pe cea dintâi: toți oamenii ar trebui să trăiască într-o grădină minunată.

Cu un prosop curat și frumos brodat, picioarele-i șterse, se frământă să-i intre în voie fratelui mai mare, apoi vorbi:

- Înfruptă-te, pe masă dinaintea ta sunt roadele grădinii noastre, eu însumi pentru tine le-am cules.

Roade minunate și de toate soiurile, tăcut, înțeleptul gustă și continuă:

- Neapărat fiecare om care pe Pământ trăiește, cu mâna lui un copac să-și sădească. Când va muri, atunci copacul, urmașilor săi, despre el, o frumoasă amintire o să le-aducă. El, aerul de respirat urmașilor le va purifica. Noi toți avem nevoie de aer curat ca să respirăm.

Precipitat și agitat, fratele mai mic spuse:

- Iartă-mă fratele meu înțelept, am uitat să deschid fereastra pentru ca tu aer curat să respiri.

lute perdelele le feri, deschise ferestrele și continuă:

- Uite, aerul celor doi cedri, respiră. I-am plantat eu în anul în care tu ai plecat. Unuia, cu a mea lopată, groapă pentru copăcel am săpat, iar pentru al doilea, gropița, cu a ta lopată cu care în copilăria noastră te jucai, eu am săpat.

Înțeleptul gânditor spre copac își îndreaptă privirile, apoi din nou vorbește:

- Iubirea, măreț sentiment este. Nu oricui îi este dat, în iubire viața s-o trăiască. Și înțelepciunea măreață este, că prin iubire-n fiecare zi, oricare să trăiască s-aspire-ar trebui.

- Ooo, cât de înțelept ești tu, iubitul meu frățior! - strigă fratele mai tânăr.

- Mărețe-nțelepciuni tu ai aflat și eu dinaintea ta mă prăpădesc, iartă-mă, nici nu ți-am prezentat-o pe a mea soție, și strigă în direcția ușii: - Băbuța mea, da' unde ești tu, trebăluitoarea mea?

- Uite-mă aici, în ușă veselă bătrâioară se îți, ducând pe o farfurie niște plăcinte aburinde.

- Cu plăcintele astea m-am căznit.

Așeză plăcintele pe masă, vesela bătrânică și cu o jucăușă reverență dinaintea fraților se înclină. Și aproape de fratele cel mai mic, al său soț, merse și-i șopti ceva dar acea șoaptă fratele mai mare-o auzi:

- Tu, soțiorul meu, mă iartă dar eu merg acum; să mă întind mi-i timpul.

- Da' ce-i cu tine nechibzuito, așa dintr-odată să te odihnești și-a venit? Oaspete drag la noi a venit, fratele meu, iar tu...

- Nu eu..., capul mi se învârte și greață mi se face așa dintr-odată.

- Și de la ce-ți veni așa dintr-odată amețeala asta?

- Probabil că din nou tu ești vinovatul. Poate că vom avea încă un copil, râzând rosti bătrâna și alergă.

- Iartă-mă, frățioare, se scuză frățiorul mai mic, fâstâcit dinaintea fratelui său mai mare, nu cunoaște prețul înțelepciunii, dintotdeauna veselă ea a fost și la bătrânețe, uite, veselă a rămas.

Tot mai alung, înțeleptul gânditor rămase tăcut. A sa gândire, zarvă de copii o curmă. Auzindu-i, înțeleptul spuse:

- La mărirea-nțelepciune, fiecare om s-aspire-ar trebui. Cum să-i educe pe copii, fericiți și pe calea cea dreaptă.

- Uite-te, înțeleptul meu frate, însetat sunt eu pe-ai mei copii și nepoți fericiți să-i fac: uite-i, au ieșit nepoții mei gălăgioși.

Doi băieței, nu mai mari de șase anișori și o fetiță de patru ani stăteau în ușă ciorovăindu-se între ei. Ca să-i astâmpere fratele cel mai tânăr le spuse-n pripă:

- Hai, spuneți-mi iute ce v-a apucat, gălăgioșilor și nu ne mai deranjați de la vorbă.

- Oi oi, strigă cu vocea-i cristalină unul din băieței, deodată doi bunici avem! Care-i al nostru și care nu-i? Cum să-i deosebim?

- Cum așa, ia uitați-vă bunelul nostru șade, oare nu vă este clar?

Și către cel mai tânăr dintre cei doi frați, fetița alergă, obrăjorul de piciorul lui își lipi, barba îi mângâie și ca o păsărică-i ciripi:

- Bunicuțule, bunicuțule, eu spre tine alergam ca să-ți arăt cum am învățat să dansez, dar frățiorii, după mine s-au luat. Unu dintre ei cu tine vrea să deseneze, uite, el a adus tăbliță și cridă. Al doilea, trompetă și *svirel*⁴ a purtat; el vrea ca voi doi la trompetă și la *svirel* să cântați. Bunicuțule, bunicuțule, eu am fost prima care

⁴ *Svirel = instrument muzical original rusesc, compus din două fluieri de lemn cu găuri, unite între ele printr-un șnur.*

s-a pornit să vină la tine. Tu așa și spune-le. Mână-i, tu bunicuțule, pe ei acasă să se întoarcă.

- Ba nu, ba nu, eu am vrut să desenez, primul, de mine fratele pe urmă s-a luat ca să cânte cu fluierașul ripostă nepoțelul cu tăblița subțirică-n mâini.

- Voi doi, buneilor, voi cumpăniți din nou, șopti nepoțica, care a venit mai întâi? Și hotărâți că eu am fost prima, altminterea, de durere și amărăciune am să bocesc.

Cu zâmbet și amărăciune la nepoței, privi-nțeleptul.

Răspuns câtând, încrețiturile de pe frunte și le mângâie, dar nu vorbi nimic. Nemairăbdând, fratele mezin întrerupse pauza lăsată și iute apucă din mâinile copilului fluierul și, fără să stea prea mult pe gânduri, rosti:

- Motiv de gâlceavă, îndeobște noi n-avem. Dănțuiește, frumoasa mea săltăreață, eu voi cânta din fluieraș. Și din *svire!* o să cânte și o să mă ajute iubitul meu muzicant. Iar tu, pictorule, desenează ceea ce sunetele muzicii descriu și pe-al balerinei danț, desenează-l. Hai, iute cu toții, fiecare la treaba lui!

Fratele mai tânăr la fluieraș o melodie veselă și minunată interpretă și nepoții cu entuziasm, toți în același moment se luară după al lor iubit bunic. Din *svire!* cântând, să nu piardă ritmul melodiei, viitorul muzicant se stăruie. Ca o balerină săltând, micuța nepoțică, toată îmbujorându-se, cu bucurie își execută dansul ei. Viitorul pictor, tablou încântător și fericit desenă.

Înțeleptul amuți. Înțeleptul înțelese... Când toată veselia se termină, el se ridică și rosti:

- Tu-ți mai amintești, frățiorul meu cel mic, dalta tatălui nostru și ciocanul? Dă-mi-le, eu, cea mai importantă lecție în piatră s-o cioplesc așa vrea. Acum eu plec. Poate că niciodată n-o să mă mai întorc. Pe mine nu mă opri și nu mă aștepta.

Plecă fratele mai mare. Căruntul înțelept cu ai săi

ucenici spre piatră se porni, calea lor piatra aceea le-o schimbă. Calea pe care străinele înțelepciuni departe de-a sa casă-l chemară. Ziua se scurse, noaptea se lăsă, cărunțul înțelept ciocăni, ciopli în piatră o inscripție. Când vlăguit de puteri, cărunțul înțelept termină, ucenicii săi pe piatră această inscripție citiră:

„Ce cauți, tu pelerinule, toate în tine le porți și nimic nou nu găsești, pierzi doar cu fiecare pas”

Anastasia a tăcut când a terminat de povestit pildă și m-a privit întrebătoare-n ochi; ce-am înțeles eu din pildă? - gândește ea, probabil.

- Gândesc eu. Anastasia... această pildă, gândesc că toată acea înțelepciune despre care fratele mai mare povesti, fratele mai tânăr în viața concretă a transformat. Numai că nu înțeleg, pe fratele cel tânăr toate aceste înțelepciuni cine l-a învățat?

- Nimeni. Toate înțelepciunile Universului, în fiecare suflet uman sunt înmagazinate pe vecinicie din momentul zămislirii sufletului. Și doară cu șiretenie denaturându-le și sofisticându-le pentru amorul propriu de la esențial deseori sufletele înțelepților le îndepărtează.

- De la esențial? Esențialul în ce constă?

Deja, de pe acum, fiecare își poate construi o casă

- **E**sențial, Vladimir, este că și-n ziua de astăzi fiecare își poate construi o casă. Lângă el pe Dumnezeu să-L simtă și-n rai să trăiască. O clipă doar, de rai îi desparte pe cei ce pe Pământ astăzi trăiesc. Conștiința fiecăruia înăuntru sălășluiește. Când conștiința, postulatele nu o vor mai înceteșă... Atunci uite, Vladimir, uite...

Anastasia, deodată deveni veselă. Mă apucă de mână și alergând spre iaz, spre un loc unde pământul era gol, îmi vorbi în timp ce ne apropiam:

- Acum. Acum o să-nțelegi totul. Și oamenii cu toții vor înțelege, cititorii tăi și-ai mei.

Ei înșiși a Pământului soart-o vor hărăzi, a lor menire-o vor afla. Acum, Vladimir, uite, acum, noi, cu gândul o casă vom ridica! Și eu și tu și ceilalți toți. Și te asigur, crede-mă, că gândurile fiecăruia cu gândul lui Dumnezeu se vor contopi. În rai o poartă se va deschide. Hai să mergem, hai să mergem mai repede. Cu un băț o să-ți desenez pe mal... împreună, o casă o să construim noi doi și-aceia ce rândurile de tine scrise vor citi. Într-

una singură, mintea umană se va contopi. Divinul har în oameni se păstrează, pentru că cele gândite-n realitate să poată fi transpuse. Și nu numai o casă pe Pământ va fi. Cu toții, fiecare în acele case va reuși să conștientizeze. Fiecare singur va reuși să pătrundă aspirația visului Dumnezeuiesc. Noi vom construi o casă! Și ei și eu și tu!

- Anastasia, așteaptă. Există o mulțime de proiecte de case în care oamenii contemporani trăiesc. Care să fie oare sensul că tu un alt proiect nou ne propui?

-Vladimir, tu nu numai să mă asculți va trebui. Simte tot ceea ce eu desenez și-n gând tu însuți un proiect creează și fie ca fiecare la rândul său împreună cu mine să-l deseneze. Ooo, Doamne! Oameni, vă rog numai, încercați!

Cuprinsă de-o fericire enigmatică, Anastasia fremătă. Ea se adresa oamenilor, iar în mine tot mai mult crescuse interesul pentru proiectul său. Și dintr-un început, mi se păru simplu și-n același timp senzația mă cuprinsese că o mare taină, pustnica Anastasia, înaintea tuturor ascundea, întreaga taină, într-o absurdă simplitate se concentra. Dar ca să fiu coerent iată, ea cum suna:

- Mai întâi alege-ți din toate posibilele locuri care să-ți placă de pe Pământ, cel mai plăcut loc ție. Locul în care tu vrei să trăiești. Locul în care și copiilor tăi le-ai dori să-și poată a lor viață să-și trăiască. Și alor tăi strănepoți, o plăcută amintire despre ține tu le vei lăsa. În acel loc clima plăcută ție va trebui să-ți fie. În acel loc un hectar de pământ pentru veșnicie tu să-ți iei.

- Dar pământ la ora actuală nimeni nu poate să-și ia așa de bun-plac. Pământul se vinde astăzi doar în acele locuri unde vor să-l vândă.

- Da, din păcate, așa se întâmplă. Întinsă patria este dar nu există încă pe ea nici măcar un hectar al tău pe care să fi putut pentru ai tăi copii și strănepoți un colț de rai să crezi. Dar vremea a sosit ca să începeți. Din

toate legile existente se pot folosi doar cele convenabile.

- Legile toate eu nu le cunosc, desigur, dar sunt convins că nu există pe la noi o astfel de lege care să permită fiecăruia să dețină pe veci o anumită suprafață de pământ. În arendă fermierii multe hectare dau chiar, dar nu pe mai mult de nouăzeci și nouă de ani.

- Nu are importanță, pentru început se poate lua și pe termen mai scurt, doar că neapărat va trebui să se dea o lege ca fiecare o *vatră a familiei* să dețină. De asta depinde înflorirea statului. Și dacă o lege serioasă încă nu există, înseamnă că va trebui făcută.

- Ușor de spus, greu de făcut. Legile le face Duma. Aceasta va trebui să aducă o oarecare modificare în Constituție sau un nou paragraf să adauge. Însă în Dumă se ceartă în continuu, nu se reușește nicidecum să se ia o decizie asupra pământului.

- Din moment ce un astfel de partid care fiecăruia, o *vatră a familiei* prin lege să-i dea, nu există, atunci neîntârziat va trebui să se înființeze un astfel de partid.

- Și cine să-l înființeze?

- Acela care despre zidirea casei va citi și va realiza ce înseamnă patria pentru fiecare om care trăiește și va trăi pe Pământul întreg.

- Lasă deoparte partidele. Mai bine, tu mi-ai povesti despre ciudata ta casă. Sunt curios, ce noutăți ai putea să mai aduci tu în proiectul casei. Hai să admitem că cineva ar poseda un hectar de pământ. Chiar de nu va primi un colț de rai, măcar unul năpădit de buruieni. Dar să presupunem că îl are – al său hectar. Mai departe...?

- Vladimir, gândește singur, visează și tu. Care ar putea fi faptele tale atunci când pe pământul tău te vei afla?

Ograda

- La început... la început, sigur că totul va trebui împrejmuît cu un gard. Altfel, când vei începe să cari materialele pentru construcția vilei, hoții ar putea intra să le fure. Și după ce vei cultiva pământul, vor intra să-ți fure recolta. Sau, tu ești împotriva gardului?

- Nu sunt împotrivă, până și animalele își marchează teritoriul. Numai că aș vrea să știu, tu, al tău gard, din ce-l vei construi?

- Cum, din ce? Din scânduri. Nu! Așteaptă. Din scânduri s-ar putea să mă coste prea scump. Mai întâi stâlpii vor trebui împlântați și tot terenul cu sârmă ghimpată va trebui împrejmuît. După asta gardul va trebui, totuna, făcut din scânduri pentru a nu se vedea prin el ce se face în curte.

- Și câți ani ar putea rezista fără reparație acest gard din scânduri?

- Dacă materialul geluit va fi de calitate și va fi bine vopsit sau ceruit, iar stâlpii pe partea înfiptă în pământ vor fi acoperiți cu un strat protector de smoală, atunci va

rezista fără reparație cinci ani și chiar mai mult.

- Și apoi?

- Apoi va trebui reparat și vopsit din nou pentru a nu putrezi.

- Așadar, vei trebui neîntrerupt la acest gard al tău. Iar fiilor tăi și nepoților tot mai mult de lucru le va da gardul tău. N-ar fi mai bine, oare, ca totul să fie construit în așa fel încât copiilor, de treabă să nu le dea și privirile lor aceste construcții putregăioase să nu le întristeze? Hai să ne gândim cum s-ar putea face cât mai repede un gard care pe veșnicie să dureze, pentru că ai tăi urmași să te poată pomeni cu vorbe bune.

- Sigur că ar fi bun un gard care să dureze pe veșnicie. Cine nu ar vrea? De exemplu, s-ar putea face fundația și stâlpii din ciment, iar între stâlpi, palăncile de gard să fie din fontă care să nu ruginască niciodată. Acest gard ar putea rezista până la o sută de ani. Numai că o astfel de construcție și-o pot permite doar bogații. Tu imaginează-ți: un hectar înseamnă un perimetru de patru sute de metri. Pentru un astfel de gard câteva sute de mii de ruble ar putea să nu ajungă, chiar câteva milioane ar putea să înghită. În schimb, poate dura și o sută - două sute de ani. S-ar putea construi doar dacă mai multe familii ar pune mână de la mână. Urmașii vor privi la el și de străbuni își vor aminti, iar toți ceilalți dimprejur îi vor invidia.

- Invidia este un sentiment negativ. Face rău.

- Dar nu se poate face nimic altceva. Doar ți-am spus deja, nu mulți au posibilitatea să îngrădească cu gard un hectar de pământ.

- Asta înseamnă că altfel de gard va trebui să inventăm.

- Ce fel de gard? Ai putea să propui tu unul?

- N-ar fi mai bine, Vladimir, ca în locul grămezii de stâlpi care cu timpul să putrezească, copaci să fie sădiți?

- Copaci? Și pe urmă, cu ce să-i unești între ei?..

- De ce să-i unești? Uite, în pădure, o mulțime de copaci cresc, iar trunchiurile lor la un metru jumătate - doi de distanță se află.

- Da, așa este, cresc... Numai că printre ei sunt spații libere. Nu formează un gard.

- Dar s-ar putea sădi printre ei tufișuri dese de nepătruns. Tu uite-te mai cu atenție și imaginează-ți ce gard minunat ar putea să fie ridicat. Fiecare va avea gardul său așa cum îi va place. Și fiecare, al său gard, va admira. Și-și vor aduce-aminte-n veci, de-al minunatului gard întemeietor, urmașii și reparația timp lor nu le va răpi, iar gardul multe foloase le va aduce. Nu numai un simplu gard va fi. Unu-și va face al său gard din mesteceni, altul din stejari. Iar câte unul, de elanul creației îmboldit, al său gard din flori de tot felul îl va face, ca-ntr-o poveste.

- Cum așa? Un gard colorat?

- Copaci de toate culorile... Mesteacăn, arțar, stejar și cedru. Va împleti scorușul cu struguri purpurii iar printre ei va sădi călin. Cireșii, în lila locul îl vor colora. Este de-ajuns ca de la început la toate să se gândească. Fiecare, neapărat, să observe fiecare plantă cum crește în înălțime, cum înflorește primăvara, cum miroase și ce zburătoare spre ea atrage. Iar al tău gard cântător va fi și frumos mirositor, ale tale priviri niciodată nu se vor plictisi, în fiecare zi tabloul, ale sale semitonuri, și le va schimba. Fie cu culorile eflorescenței primăvăratice, fie cu tonurile tomnatice ale frunzelor uscate.

- Tu, Anastasia, parcă ai fi o poetă. Era vorba de-un gard banal și uite, tu cum le-ai învățit! Sincer, mi-a plăcut foarte mult această întorsătură a ta. Cum de oamenii nu și-au închipuit mai demult? Nu trebuie nici vopsit și nici reparat. Iar când copacii vor crește mari, din ei se vor putea face și lemne iar în locul celor tăiați alții vor fi plantați, schimbând tabloul ca și cum s-ar desena. Doar că, vezi tu, va trebui mult timp ca să se planteze un

astfel de gard. Dacă ar trebui plantat un copac la fiecare doi metri, înseamnă să săpăm două sute de gropi pentru copăcei. Și arbuști printre ei vor trebui sădiți. Iar de tehnologie, vei spune tu, nu se va putea face uz.

- Dimpotrivă, Vladimir. Tehnologia, în cazul proiectului de față nu va trebui refuzată. Și tot ceea ce prin manifestarea forțelor obscure a apărut, neapărat în luminos să fie convertit. Pentru ca proiectul cât mai repede în realitate să fie transpus, se poate ca plugul împrejurul parcelei de pământ, brazdă să tragă și toți copăceii în ea să fie așezați. În același timp și copăceii și semințele de arbuști aleși de tine să fie sădiți. Apoi din nou cu plugul o altă brazdă să se facă, pământul la loc să fie prăvălit. Și înainte ca pământul să se bătătorească, să fie rânduit fiecare copăcel în parte.

- Minunat. Uite cum, în două, trei zile, da' chiar într-una singură, întreg gardul poate fi rânduit.

- Da.

- Păcat doar că un astfel de gard până nu va crește, de strajă împotriva hoților nu va putea face. Și de ar fi să-l aștepți până crește, va trece mult timp. Cedrul, stejarul, tu știi, ei cresc foarte încet.

- Însă iute va crește mesteacănul și plopul și printre ei repede vor crește tufișurile de arbuști. Dacă ești grăbit, copăceii, chiar și de doi metri înălțime, din prima, îi poți sădi. Când mesteacănul va fi crescut și va putea fi tăiat pentru a-l folosi-n gospodărie, cedrul și stejarul care au atins vârsta matură le vor lua locul celor tăiați.

- Bine, cu gardul viu se poate face așa. Mie mi-a plăcut foarte mult. Acum spune-mi, ce fel de construcție de vilă vezi tu pe hectarul de pământ?

- Poate, mai întâi, terenul să-l plănuim în detaliu, Vladimir?

- Tu ce ai în vedere? Straturile pentru pătlăgele, pentru cartofi sau castraveți? Cu astea, în mod normal se ocupă femeile. Bărbații construiesc casa. Eu consider că

ar trebui construită imediat o vilă impunătoare, șic, în stil european ca nepoții și strănepoții cu vorbe bune să ne pomenească. O căsuță mai mică, de asemenea, pentru servitori. Pământul este, doar, îndeajuns de mare. Vor trebui mulți ca să-l lucreze.

Vladimir, dacă toate le vei face corect de la început, servitorii nu-ți vor fi de trebuință. Cu nemărginită plăcere și cu iubire, toate cele înconjurătoare pe tine, pe copii tăi și pe nepoți vă vor servi.

- Așa ceva nu i s-a întâmplat nimănui. Nici măcar grădinarilor tăi iubiți. Ei au câte cinci-șase ari de pământ și doar pentru atât se trezesc dis-de-dimineață și până-n amurg trudesce și așa-n fiecare zi, uneori și în zilele de sărbătoare.

-Dar aici, avem doar un hectar. Pe el doar îngrășămintele și gunoiul de grajd trebuie cărate în fiecare an nu mai puțin de zece mașini.

Gunoiul de grajd va trebui împrăștiat pe pământ, apoi toată suprafața va trebui săpată. Altminterea, totul va crește foarte rău. Nimic nu se va face. Și mai trebuie și încă multe alte îngrășăminte adăugate, ele se vând prin magazine specializate. Iar dacă ar fi să nu se împrăștie toate aceste îngrășăminte, atunci terenul nu va fi fertil. Atât agronomii care se ocupă cu știința despre pământ cât și grădinarii din experiență au învățat că este așa. Sper că vei fi de acord cu faptul că pământul trebuie îmbunătățit cu îngrășăminte.

- Desigur, pământul trebuie îmbunătățit, dar pentru asta nu trebuie să te ostenești tu. Dumnezeu, dinainte a programat totul astfel încât, fără ca tu să depui niciun efort fizic, bogat și în stare ideală pământul pe care tu vei dori să trăiești să se mențină. Tu trebuie doar cu ale Sale gânduri să intri în contact. În întregime ale Sale sisteme va trebui tu să le simți și nu doar cu mintea ta să hotărăști totul.

- Atunci de ce niciunde și nimic pe pământ nu se îmbunătățește după sistemul lui Dumnezeu?

- Vladimir, tu acum te afli în taiga. Privește-mprejur, cât sunt de mari copacii și ale lor trunchiuri cât sunt de vânjoase. Printre copaci cum crește iarba și tufișurile. Zmeură crește și agrișele... și multe alte minunății de tot felul în taiga pentru om cresc. Și niciun om de-a lungul mileniilor trecute, pământul în taiga nu l-a îmbunătățit. Cu toate astea a rămas fertil pământul și roditor. Tu cum gândești, cum și cu ce este îngrășat?

- Cu ce? ... Nu știu, cu ce și cum. Dar ceea ce ai spus tu acum, într-adevăr este lucru serios. Da... extraordinar! Ciudat cum i se petrec toate omului... Spune-mi tu atunci, de ce în taiga nu sunt necesare niciun fel de îngrășăminte?

- Gândurile și sistemul lui Dumnezeu nu sunt distruse aici în taiga până la acel nivel la care sunt distruse acolo unde omul de astăzi trăiește. În taiga, din copaci cade frunzulița și micuțele crenguțe de vânt sunt frânte și se îmbunătățește Pământul cu frunzulița, crenguța și cu viermișorul. Iar iarba ce crește reglează consistența solului. Tufișurile reglează excesul de aciditate sau salinitate, îmbunătățind pământul. Pe frunzulița din copac căzută niciuna din acele îngrășăminte de tine cunoscute nu o poate înlocui. Frunzulița în ea adună multe energii din cosmos. Ea a văzut stelele, soarele și luna. Nu numai le-a văzut dar cu toate acestea a interacționat. Și chiar de multe mii de ani vor trece, Pământul va rămâne la fel de misterios și roditor.

- Dar, pe pământul pe care va fi construită casa nu este vegetație ca în taiga.

- Atunci, planific-o! De unul singur, pădure din diferite specii de copaci sădește.

- Anastasia, tu, mai bine spune acum cum să se facă astfel ca solul de pe lotul de pământ să se

îmbunătățească întotdeauna de unul singur? Este una dintre cele mai complicate treburi, întrucât pentru a o face, multe alte operații, dinainte trebuie făcute. Straturile să fie însămânțate, tot felul de dăunători să se combată...

- Desigur, se poate descrie în detaliu și se pot aduce exemple, dar mai bine este, ca spre construcție fiecare, ale sale gânduri, suflet și vise să le orienteze. Intuitiv, fiecare poate simți ce pentru sine și pentru copii este mai prielnic și nepoților fericire le poate aduce. O planificare comună tuturor este imposibilă. Ea este individuală așa cum sunt mărețele tablouri pentru un pictor. Fiecare are o planificare a sa.

- Măcar aproximativ, spune. În linii mari, cum ar trebui să fie.

- Bine - uite, eu o să desenez puțin. Însă mai dintâi, esențialul înțelege-l. Toate cele de Dumnezeu date sunt înspre binele omului. Tu ești om și toate cele înconjurătoare le poți rândui. Tu ești om! Să înțelegi și cu sufletul propriu să simți tu îndrăznește, în ce constă adevăratul rai terestru...

- Mai concret, fără filosofii? Spune, ce și cum să fie plantat, unde să se sape și pentru ce? Ce culturi sunt mai potrivite de plantat pentru a le putea vinde mai de apoi cât mai avantajos?

- Vladimir, știi de ce fermierii și țăranii de azi nu sunt fericiți?

- De ce?

- Mai multă recoltă, mulți vor să obțină ca mai apoi să o vândă... Mai mult la bani se gândesc și nu la pământ. Nu cred ei înșiși în faptul că pot fi fericiți în cuibușorul natal, socot că doar în orașe cu toții sunt fericiți. Crede, Vladimir, tot ce în suflet se zămislește, la suprafață negreșit se oglindește. E clar că și la suprafață se cere concretețe. Hai să ne imaginăm împreună un plan aproximativ pentru lotul de pământ.

- Bine, eu o să te ajut. Tu începe.

- Pământul nostru se află pe un loc părăginit. Paragina de gard viu va fi împrejmuită. Jumătate sau chiar trei sferturi din teren îl vom dedica pădurii, vom planta acolo o întreagă varietate de copaci. Pe marginea pădurii care se învecinează cu terenul rămas se va planta un gard viu din arbuști care să nu permită trecerea prin el a animalelor, ca să nu calce-n picioare straturile cu semințe. În pădure, din copăceii vii, plantați aproape unul de altul, vom împrejmui un mic ocol unde mai de-apoi să trăiască o capră, două. Și tot din copăceii vii vom face o îngrăditură și cuibare pentru găini. În grădină vom săpa un iaz de apă de vreo doi ari. Printre copacii din pădure vom planta tufișuri de mure și coacăze, iar pe margini, fragi. Și tot în pădure, când copacii or fi crescut puțin, va trebui să amenajăm trei știubeie goale pentru albine. O căsuță mică din copăceii vii vom ridica, în care tu cu prietenii sau cu copiii să te ferești de căldură și unde să poți discuta. Un dormitor viu de vară vom planta și un atelier al tău de creație. Un dormitor pentru copii și un salon.

- Asta-i bună! Nu pădure va crește atunci, ci altceva, ca un palat.

- Doar că viu va fi palatul și pe veșnicie el va continua să crească. Chiar așa a prevăzut însuși Creatorul. Iar omul, tuturor o treabă de făcut să le menească. Fiecăruia după gust, concepție și rolul său.

- Atunci de ce Creatorul nu a făcut din capul locului așa? Prin pădure totul crește la voia întâmplării.

- Pădurea este exact ca o carte pentru tine, creatorule. Mai cu băgare de seamă privește, Vladimir, totul în ea este scris de Tatăl nostru. Uite, privește: trei copaci cresc la doar o jumătate de metru unul de altul, tu ai puterea să-i plantezi în linie și multe alte combinații potrivite din ei poți face. Dintre multitudinea de copaci și tufișuri, gândește-te pe care și cum să-i plantezi pentru

a-ți îmbunătăți viața. Uite, mulți copaci nu permit ierbii și tufișurilor să crească printre ei și de asta tu trebuie să ții cont atunci când îți vei construi casa cea vie. Tu va trebui, toate să le rânduiești ca și cum ai crea un program pe care să-l corectezi după gusturile tale. Să te îmbrățișeze, să te desfete pe tine și pe ai tăi copii, tot ceea ce te va înconjura, pe pământul tău va trebui și să te hrănească.

- Pentru a mă hrăni, mai întâi o grădină va trebui să cultiv. Și ca s-o fac, cu siguranță, va veni vremea să trudes.

- Crede-mă, Vladimir, grădina, de asemenea, se poate pregăti astfel încât să nu te obosească prea mult. Și pentru asta, tot ceea ce va trebui să faci este să supraveghezi! Printre ierburile care prin pădure cresc, ar putea crește și legumele – minunate roșii și castraveți. Gustul lor mai plăcut ție-ți va fi și foloase mult mai mari vor aduce organismului tău, când de jur împrejur pământul nu va fi gol-goluț.

- Și buruienile, dăunătorii și gândacii nu le vor omorî?

- În genere, în natură nu există nimic nefolositor și nici buruiene netrebuincioase. Și nici gândaci dăunători omului.

- Cum așa, nu sunt? Dar lăcusta sau uite, de exemplu, gândacul de colorado, ticălosul, cartofii de pe lanuri îi mănâncă.

- Da, îi mănâncă. Chiar prin asta, el le arată oamenilor că nelegiuiesc de sine statornicia și autosuficiența pământului. Se contrapun aspirațiilor Creatorului Divin. Cum este posibil ca în fiecare an, cu încăpățănare, să ari în același loc pământul, zăpăcindu-l? Ca și cum i-ai produce o rană insuportabilă cu o răzătoare tot râcâindu-l, și-n acest timp pretinzând că din rană să mai răsară și din cele aducătoare de bine. Gândacul de colorado sau lăcusta, de acel spațiu pe care

eu cu tine-l desenăm nu se vor apropia. Când cu totul în armonie toate mărețele creații cresc, atunci armonios va fi și rodul a tot ce crește.

- Și să presupunem că până la urmă se vor petrece pe pământ toate așa cum le-ai prevăzut tu, adică omul să nu mai trebuiască să-mbunătățească pământul, să nu mai combată cu otrăvurile și cu dăunătorii de tot felul, cu plivitul să nu mai piardă vremea și totul de la sine să crească, atunci ce-i va mai rămâne omului de făcut?

- În rai să trăiască. Așa cum Dumnezeu a vrut. Iar acela care astfel de rai să clădească va fi în stare, gândul Divin îl va afla și creație nouă colectivă el va făuri.

- Ce creație nouă?

- Vremea lui atunci va sosi, când cele prevăzute vor lua ființă. Hai să vedem ce nu am apucat încă să facem?

Casa

- Pe lângă toate astea va mai trebui construită o casă acătării. Copiii și nepoții în ea să poată trăi... și fără probleme. O casă din cărămidă sau o vilă cu două etaje, cu toaletă și baie cu încălzire pentru apă. Azi, cu astfel de comodități poate fi dotată orice casă de proprietate. Am vizitat unele expoziții unde am văzut o mulțime de invenții menite să poarte o serie de comodități în casele private. Sau vei spune iar că nu vor putea fi folosite invențiile tehnologice?

- Dimpotrivă, trebuie. Dacă tu o ai la îndemână, neapărat să pui tehnologia în slujba binelui. Pentru că, în tot acest timp, schimbarea în obișnuințe, lentă va trebui

să fie. Numai că nepoților, casa de tine construită nu le va fi de trebuință. Ei vor înțelege imediat ce vor crește. Lor, o cu totul altă casă le va fi necesară. Iată de ce nu va trebui să cheltui multă energie pentru a construi o casă mare și robustă.

- Anastasia, tu ai pregătit un alt proiect nou? Respingi orice propunere a mea și ai respins și casa. Însă eu socot că va trebui, fără multă vorbărie, construită o casă. Și una bună. Tu ai spus că vom schița împreună proiectul, dar pe mine mă respingi, orice aș spune.

- Sigur, Vladimir, că împreună. Eu nu contrazic nimic, eu doar îmi expun viziunile. Și fiecare poate pentru sine să aleagă ceea ce-i este mai pe plac.

- Așadar, vorbește mai detaliat despre viziunile tale, fără tăgădare. Eu cred că nimeni nu va înțelege de ce nepoților nu ar trebui să le rămână o casă?

Dragostea lor pentru tine și amintirea ta vecinică, într-o altă casă se vor păstra. Nepoții, când vor crește, negreșit vor înțelege care dintre toate materialele concepute și create pe Pământ vor fi mai în armonie cu casa lor, mai plăcute, mai simple și folositoare. Numai că tu, acum, astfel de materiale nu ai. Vor construi nepoții casă de lemn din acei copaci pe care al lor bunic i-a sădit și pe care tata și mama lor i-au iubit. Acea casă îi va lecui, îi va apăra de rău și îi va inspira spre bine. Măreața energie a iubirii în acea casă va trăi.

- Da... Interesant... Casă făcută cu materialele din copacii pe care i-a sădit bunicul, tata și mama. Și cum îi va proteja pe cei vii casa, înăuntrul ei? Sună cam misterios.

- Pentru ce numești tu, Vladimir, mister, energia iubirii?

- Pentru că nu îmi este clar totul. Eu, despre proiectele de casă și pământ vorbesc, iar tu, așa dintr-odată, te-ai apucat să-mi vorbești de iubire.

- Cum așa, dintr-odată? Cu iubire, din capul locului

totul și trebuie creat.

- Cum? Și gardul? Și copăceii din livadă tot cu iubire să fie sădiți?

- Neapărat. Măreața energie a iubirii și toate planetele Universului pe tine te vor susține și viața deplină ți-o vei trăi tu – fiu bun al lui Dumnezeu.

- Ei, Anastasia, acum chiar că ai început să vorbești în dodii. De la casă și de la gard ai purtat din nou discuția spre Dumnezeu. Ce legătură să fie între toate astea?

- Iartă-mă pentru neclaritatea explicațiilor, Vladimir. Lasă-mă, puțin altfel să-ncerc, despre importanța proiectului nostru, să-ți vorbesc.

- Hai, încearcă. Numai că el nu va mai fi al nostru ci doar al tău.

- Comun tuturor va fi, Vladimir. Multe suflete umane îl percep deja intuitiv. Ca să-l concretizeze și să-l pună în act, pe om îl stânjenesc presantele dogme; multitudinea zgomotelor căii tehnocrate și ale științei, de la fericire se străduiesc pe oameni să-i îndepărteze.

- Așadar, tocmai de asta și încearcă să expui totul cât mai concret.

- Bine, o să mă străduiesc. Ah, cât îmi doresc să fiu deslușită oamenilor! Despre logica aspirațiilor Divine, ajută-mă, formule de cuvinte cât mai explicite să construiesc!!

Energia Iubirii

Ea este măreață – energia iubirii – pe Pământ de Dumnezeu trimisă pentru ai Săi copii, pentru fiecare, odată vine. Se întâmplă, nu numai odată să vrea pe om să-l încălzească și cu el de-a pururea să rămână. Dar majoritatea oamenilor, oportunitatea ca măreața energie Dumnezeiască cu ei să rămână, nu și-o permit.

Imaginează-ți, se întâlnește el cu ea în strălucirea minunatei iubiri. Aspiră, ale lor vieți pe veșnicie să și le unească. Gândesc că mai trainică a lor uniune va fi, atestată de-o hârtie și de ritualuri în prezența cât mai multor adunați drept martori a fi. Dar, în zadar. În doar

câteva zile energia iubirii pe ei îi părăsește. Și-așa se întâmplă aproape cu toți.

- Da, tu ai dreptate, Anastasia. Divorțează multă lume, într-un procentaj de șaptezeci la sută. Iar cei care nu divorțează, se întâmplă să trăiască precum câinele cu pisica, sau cu indiferență să se trateze unul pe celălalt. Sunt cu toții conștienți de asta dar, cine știe de ce se petrece așa ceva în rândul mulțimii, încă nu a explicat nimeni. Tu spui că energia iubirii îi părăsește, dar de ce? Ca și cum i-ar zădări doar sau ar juca un joc al ei?

- Iubirea nu zădărește pe nimeni și nu se joacă. Năzuința ei este ca pe veci cu fiecare să trăiască, însă omul de unul singur calea vieții și-o alege, iar acea cale, pe energia iubirii o sperie. Iubirea nu poate dăruia inspirație împotriva voinței omului. Viața fructului iubirii nu este compatibilă cu chinurile, atunci când împreună încep a-și construi viața - el și ea. Când într-un apartament, ca într-o cazemată fără viață, începe să se instaureze mormântul... Când fiecare are o muncă a sa și ale sale interese și un cerc al său propriu... Când interese comune nu există pentru viitor, nu există aspirații comune... Când doar în distracția trupească se desfată corpurile, pentru ca apoi al lor copil să-l dea debandadei lumii în care apă curată nu mai este, unde bandiți sunt și războaie și boală. De la toate astea, energia iubirii fuge.

- Dar dacă el și ea au foarte mulți bani? Sau dacă părinții tinerilor le dăruiesc un apartament, nu unul mic ci unul cu șase camere, într-un bloc modern cu portar la intrare și mașină bună le dăruiesc și bani în bancă în contul tinerilor vor fi mulți, atunci energia iubirii în astfel de condiții va fi de acord să trăiască? Ar putea el și ea, până la bătrânețe, în iubire să trăiască?

- Până la bătrânețe ei în spaimă vor fi constrânși să trăiască, fără libertate, fără iubire. Și să privească cum totul împrejurul lor îmbătrânește și putrezește.

- Și-atunci ce-i trebuie acestei pretențioase energii

a iubirii?

- Nu este pretențioasă și nici încăpățânată iubirea, ci spre creațiile Divine aspiră ea. Pe veșnicie îl poate încălzi pe acela care, spațiul de iubire cu ea se învoiește să-l zămislească.

- În proiectul tău de casă există pe undeva vreun spațiu de iubire?

- Da.

- Unde?

- Peste tot. Spațiul de iubire, mai întâi pentru cei doi ia ființă, apoi pentru ai lor copii. Și-ai lor copii, cu întreg Universul în legătură vor intra prin cele trei planuri existențiale.

Imaginează-ți, Vladimir, el și ea, în iubire încep a-și încropi proiectul pe care noi acum-l desenăm. Să planteze copacii leagănului lor, ierburile și grădina. Și să se bucure în primăvară cum ale lor creații înfloresc. Iubirea, de-a pururea printre ei va trăi, în ale lor inimi și împrejur. Și se vor înfățișa unul altuia între florile primăverii, amintindu-și cum împreună, copacul care-abia a înflorit, ei l-au sădit. Iar gustul murei, aroma iubirii le-o va aminti. El și ea cu dragoste unul pentru celălalt, rămușoarele de mure toamna le-au mângâiat.

În livada umbroasă fructele se pânguiesc. Iar livada au sădit-o împreună, el cu ea. Cu dragoste livada au sădit-o.

Cu zgomot răsese ea, când el asudă groapa săpând-o, iar picăturile de sudoare ea de pe frunte cu mâna i le șterse și buzele-i arzânde-i sărută.

Se întâmplă-n viață, deseori, ca unul singur, din cei doi să iubească. Celălalt sau cealaltă, permite doar în apropiere să i se stea. A lor grădină numai ce-au început s-o crească, energia iubirii se împarte între cei doi și nu-i mai abandonează niciodată! Vezi doar, modul de viață potrivit va fi acela în care ei înșiși în iubire pot trăi și-n care mai apoi, copiilor, spațiul de iubire le va fi dăruit. Și

pe copii să-i crească în comuniune cu Dumnezeu.

- Anastasia, despre educația cea mai potrivită a copiilor, vorbește-mi. Despre educație, mulți cititori întreabă. Și dacă tu, un sistem al tău nu ai, atunci măcar unul cât mai bun din cele existente descrie-mi.

După chip și asemănare

- **U**n sistem unic de educație, Vladimir, pentru toți copiii, este imposibil de găsit, întrucât, mai 'nainte de orice, fiecare părinte singur la propriile-i întrebări, răspunsuri va trebui să găsească, și prin educația pe care i-o dă, pe al său copil drept cine să-l facă să devină în viață.

- Cum adică, cine? Un copil fericit, un copil inteligent, mai încape vorbă?

- În acest caz, mai întâi părintele însuși, așa va trebui să devină. Și dacă nu a reușit fericit să fie, atunci să afle ce l-a împiedicat.

Aș fi vrut foarte mult să vorbesc despre copiii fericiți. Educația lor, Vladimir, este educația ta. Proiectul pe care acum noi împreună-l desenăm, ajută la asta. Cum se nasc copiii astăzi ție-ți este cunoscut și le este cunoscut tuturor. Prin ceea ce nașterea o precede, nu întrevăd oamenii din timp că pe copii de multe planuri existențiale, specifice doar omului, îi privează și, astfel făcând, dau naștere premeditat unui infirm.

- Infirm? Ai în vedere fără mâini, fără picioare sau poliomieltic?

- Nu numai la exterior omul nou născut poate fi infirm. Corpul, la vedere, poate fi chiar și normal. Însă, mai există-n om un al doilea „eu” și un întreg complex din toate energiile în fiecare om trebuie să se găsească. Minte, sentimente, gânduri și multe altele. Mai bine de jumătate din copii, chiar raportați parametrilor – de joasă plauzibilitate – ai medicinei voastre, nu ating deplinătatea ființei umane. De vrei să te convingi de-așa ceva, atunci mergi și află câte școli pentru micuți debili mintali există astăzi. Astfel i-a clasificat medicina voastră. Însă le compară ale lor capacități doar cu ale acelor copii, pe care medicina, prin contactul cu ei, îi consideră normali. Dacă ar fi văzut doctorii care ar putea fi mintea și complexul energiilor umane ideale, atunci foarte puțini printre cei născuți pe Pământ ar fi putut fi considerați normali.

- Dar de ce se nasc toți copiii nedesăvârșiți, așa cum spui tu?

- Lumea tehnocrată face orice pentru a nu permite născuților ca într-unul singur, cele trei puncte importante să se contopească. Se străduiește tehnocrația, firul cu

intelectul Divin să-l rupă. Și sunt rupte firele chiar de la nașterea copilului. Și caută omul această legătură, căznindu-se pe lume și nu o găsește.

- Care sunt acele trei puncte importante? Ce este acel fir cu intelectul Divin? Nu am înțeles nimic.

- Vladimir, vezi tu, chiar înainte de a apărea pe lume, în om deja multe aspecte se formează. Și educația lui, cu toate creațiile cosmosului trebui să intre în legătură. Ceea ce Dumnezeu a folosit pentru a zămisli minunatele Sale creații, omul - fiul Său - nu trebuie să disprețuiască. Trei aspecte esențiale, trei planuri ale existenței terestre, părinții trebuie să transmită creaturilor lor.

Iată, primul aspect este nașterea omului, se cheamă el - gândul părintesc. Iar despre asta în Biblie scrie și în Coran. „La început a fost Cuvântul”, dar mai exact s-ar putea spune: „La început a fost Gândul” Așa să-și amintească cel care este părinte astăzi, pe-al său copil cum și l-a imaginat atunci când l-a zămislit. Ce i-a prezis lui? Ce lume pentru a sa creație a făurit?

- Eu cred, Anastasia, că marea majoritate nu prea-și bate capul cu astfel de gânduri înainte ca femeia să rămână însărcinată. Se culcă unul cu altul așa la întâmplare. Deseori chiar fără să fie căsătoriți. Și se căsătoresc doar atunci când fata sau femeia rămâne însărcinată. Pentru că nu au de unde să știe de va rămâne ea gravidă sau nu. Și nu găsesc de cuviință să se gândească dinainte, din moment ce nu se știe de va apărea un copil ori ba.

- Da, din păcate, așa se-ntâmplă. În desfătare, corpurile-și satisfac majoritatea oamenilor. Însă, omul care, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu a fost conceput, nu ca urmare a desfătărilor trupești trebuie să vină la lumină, încearcă să-ți imaginezi o altă situație. El și cu ea, prinși în mrejele iubirii și învăluiți de gândurile la viitoarea lor creație, o casă minunată vie-și construiesc.

Și își imaginează cât de fericiți ai lor fii și fiice acolo vor trăi. În ce loc minunat al lor copil va auzi primele sunete, acele minunate sunete - respirația mamei și cântul păsărelelor - ale creațiilor Dumnezeiești. Și-apoi, își închipuie cum al lor copil deja crescut, obosit, acasă întorcându-se de la istovitor drum, se va odihni în grădină. Sub coroana copacului de mână părintească cu multă iubire sădit și sub gândurile spre el îndreptate, pe pământul natal. Plantarea copacului de familie de către viitorii părinți, primului aspect îi va da contur, planetelor ajutorul cerându-le, tocmai pentru crearea acestui prim aspect. El este necesar! El este esențial! Și este, mai mult ca orice, caracteristic lui Dumnezeu! El este garanția că tu vei zămisli ceva asemănător Lui! Lui - Mărețului Creator! Și se va bucura El de conștiința fiului Său și a fiicei Sale. Crede, te rog, Vladimir. Mai târziu toate energiile Cosmosului se vor arăta prin acel aspect prin care gândurile celor doi într-unul unic s-au revărsat, prin care cei doi la minunata creație au visat.

Al doilea aspect, sau mai exact, noul plan al existenței terestre care ia ființă, pe cer o nouă stea va aprinde, când de iubire-nvăluieți și prinși de gândurile-ndreptate spre minunata creație, cele două corpuri, într-unui singur se contopesc, în acel loc unde construiesc colțul de rai viu pentru viitorul copilului.

Apoi, în acel loc, nouă luni va trebui să trăiască femeia îngreunată. Și cel mai bine ar fi ca aceste luni să fie învăluite de eflorescențele primăverii, de miresmele verii și de roadele toamnei. Și doar de fericire și bune sentimente și de nimic altceva să fie înconjurată. Acolo unde doar sunetele Divine o vor încânta pe soția-n care-o nouă minunată creatură deja trăiește. Trăiește și prin mama sa tot Universul îl percepe.

Și stelele să le vadă viitoarea mamă trebuie. Și stelele toate și planetele să i le dăruiască minunatului său copilaș. Cu ușurință mama toate-acestea să le facă

va putea, ei în puteri totu-i va sta și toate cele fără de-
ntârziere gândurilor mamei li se vor supune. Și-un
adevărat rob Cosmosul întreg creației celor doi va fi.

Și-al treilea aspect: un nou plan în acel loc va trebui
creat. În preajmă va trebui să se afle și tatăl. Iar pe
creștetele celor trei coroana măreață, iubitorul nostru, al
tuturor Părinte le-o va așeza.

- Interesant! N-aș putea spune de ce, dar mi s-a
tăiat respirația de la cuvinte tale, Anastasia. Tu știi, eu
mi-am imaginat aievea locul despre care vorbești tu.
Chiar așa cum spui tu, mi s-a înfățișat! Am vrut chiar să
mă nasc din nou în acel loc. Înspre grădina minunată de
mama și de tata sădită să mă îndrept, să mă odihnesc și
să-mi revin. Sub copacii umbroși pe care înainte ca eu să
mă fi născut pentru mine i-au sădit. Unde am fost
zămislit și unde pe lume am venit. Pe locul prin care
mama s-a plimbat gândindu-se la mine - cel care încă pe
lume nu eram venit.

- Acel loc, Vladimir, cu mare bucurie pe tine te-ar fi
întâmpinat. De-al tău trup bolnav s-ar fi aflat, el trupul ți
l-ar fi lecut. Iar de sufletul suferind ar fi, atunci el sufletul
ți l-ar tămădui. Te-ar fi hrănit și setea ți-ar fi potolit-o, de
trudit la el te vei fi-ntors. În somn profund și liniștit te-ar
fi învăluit și-n fericită așteptare te-ar fi întâmpinat. Nici tu
și nici mulți alți oameni care astăzi pe lume trăiesc, un
loc ca acesta nu aveți.

Nu ai un loc al tău, o bucată de pământ pe care
toate planurile existențiale terestre-ntr-unul singur să se
poată contopi.

- Spune-mi tu, de ce la noi toate-s așa de nepotrivit
rânduite? Și cum de mamele continuă să dea naștere
copiilor pe jumătate debili? Acest loc cine mi l-a furat?
Cine i l-a furat celorlalți?

- Vladimir, poate că singur să-ți răspunzi, cine a fost
acela care fiicei tale Polina nu i l-a creat?

- Cuum? Tu faci aluzie că eu aș fi vinovat de acest

lucru? Că fiica mea nu-l are?

Și cine-i vinovat?

Însă eu nu puteam ști că ar putea fi atât de minunat să fac asta. Ce păcat că viața nu se poate da înapoi ca să pot îndrepta tot.

- De ce s-o întorci înapoi? Viața merge înainte și fiecăruia îi este dat că viziunea unei vieți minunate în inspirația iubirii să afle.

- Viața merge înainte, desigur, doar că toate astea au un tâlc al lor. Ca, de exemplu, bătrânii. Ei, acum, așteaptă că ai lor copii să-i sprijine, însă copiii înșiși sunt neajutorați și fără de muncă se chinuie. Și încă ceva: cum să-i educi pe copii, din moment ce sunt cu toții deja maturi?

- Chiar și copiilor maturi, povețele Divine încă li se mai pot da.

- Da, dar cum?

- Știi, bine ar fi dacă bătrânii cu ai lor copii s-ar ierta. Și iertare sincer să le ceară pentru că o lume fără nenorociri nu au fost în stare să le lase. Pentru apă murdară și pentru aerul viciat.

Și să se apuce mâinile bătrânilor, o casă adevărată și vie să-nceapă pentru copiii deja crescuți să ridice. Li se vor lungi zilele vieții bătrânilor, odată ce un astfel de gând în ei se va înfirișa. Și-atunci când a lor țărână cu mâinile-o vor mângâia, crede-mă, Vladimir, copiii, negreșit se vor întoarce la ei. Și chiar de n-or să mântuiască bătrânii casa s-o ridice... ai lor copii vor putea să-și îngroape părinții pe pământul lor, prin asta îi vor ajuta, acolo să renască.

- Pe pământul lor să-i îngroape? Pe pământul pe care tu-l numești *vatra familiei*? Cum asta? Pe pământul familiei să-i îngropăm pe părinții noștri și nu la cimitir? Și să le mai ridicăm și monumentele tot acolo?

- Sigur că da. Pe pământul propriu. În grădinuțele de propriile lor mâini grijite. Iar monumente artificial ridicate, lor nu le sunt de nicio trebuință. La amintirea lor

toate cele înconjurătoare vor contribui.

Iar tu, zi de zi vei fi pomenit nu cu tristețe ci cu bucurie de toate cele înconjurătoare. Iar neamul tău nemuritor va dăinui, sufletul înapoi pe Pământ doar amintirile bune-l vor întoarce.

- Așteaptă, așteaptă! Și cimitirele? Nu vor mai fi bune la nimic?

Vladimir, cimitirele zilelor noastre seamănă cu gropile de gunoaie unde sunt aruncate toate cele care nimănui nu-i mai trebuie. Nu demult, corpurile oamenilor care mureau erau îngropate în cripta de familie și în catacombe. Și doar pe cei fără de familie sau pe pribegi îi aruncau la marginea satelor. S-a menținut doar ritualul denaturat din timpurile străvechi, prin care morții sunt pomeniți. Întâi la trei zile, apoi la nouă, la jumătate de an, apoi la un an... Apoi doar datele ritualului se mai pomenesc. Uitării, sufletul mortului, cei ce astăzi trăiesc, încet-încet, îl dau. Deseori sunt uitați până și viii, atunci când chiar pe-ai lor părinți copiii-și părăsesc, alergând spre locuri îndepărtate. Și-n astea, nu a copiilor este vina; ei fug, intuitiv percepând minciuna părinților și netrebnicia propriilor aspirații. Din fața netrebniciei aleargă, și înșiși ei, în aceeași fundătură nimeresc.

În Univers totul este astfel rânduit, ca primele sufletele care în corpuri materiale se vor întoarce, să fie acele suflete care printr-o plăcută amintire sunt rechemate pe Pământ. Nu prin ritualuri ci prin pure și spontane sentimente. Ele, în ființe vii pe Pământ se reîntrepează atunci când prin modul lor de viață o bună amintire despre sine-n urma lor au lăsat. Când amintirea lor nu prin ritualuri vine ci prin fapte concrete.

Printre mulțimea de planuri existențiale universale, planul material uman nu are o importanță minoră, iar acest plan cu mare atenție trebuie tratat.

Din corpurile părintești îngropate în grădinața de mâna lor plantată, crește iarba, răsar florile, copacii și

tufişurile. O să vezi tu toate astea şi or să te bucure. De petecuţul de pământ de-ale părinţilor mâini lucrat, te vei atinge zi de zi, inconştient cu el tu vei dialoga, iar el ţie ţi se va adresa. Ai auzit despre îngerii păzitori?

- Da.

- Acei îngeri sunt ai tăi depărtaţi şi apropiaţi părinţi şi pe tine să te apere se vor strădui. Odată la trei generaţii ale lor suflete se vor materializa iarăşi pe Pământ. Dar chiar şi atunci când, în formă materială nu vor mai fi, energiile sufletelor lor ca îngerii păzitori, în fiecare clipă, de pază ţie-ţi vor face. Pe-a ta bucată de pământ nimeni cu agresivitate nu va putea să intre. Energia spaimei sălăşluieşte în fiecare om. Această energie doar în agresor se trezeşte. O multitudine de boli în agresor se ivesc. Boli care de la stres se trag. Acestea îl vor şi ucide în cele din urmă.

- Da, poate că mai pe urmă, doar că până se întâmplă asta, multe pacoste poate să aducă.

- Agresiuni cine făptuieşte, Vladimir, dacă ar şti la ce suplicii să se-aştepte, nu ar fugi oare?

- Dar, dacă nu e conştient?

- Intuitiv, acest lucru îl ştie fiecare om.

- Bine, hai să presupunem că tu ai dreptate în privinţa agresorilor, dar prietenii? Cu ei cum să ne purtăm? De exemplu, eu pe-ai mei prieteni aş vrea să-i invit în ospetie. Ei vin, dar vor fi speriaţi de toate cele înconjurătoare.

- Acelor prieteni ai tăi ale căror gânduri curate sunt, toate cele înconjurătoare le vor face bine ca şi ţie. Şi-aici căţelul, ca exemplu ai putea să-l iei. Când un prieten vine-n vizită la stăpânul câinelui, adevărata spaimă pe acesta nu-l va cuprinde. Dar când agresorul cu gând de atac soseşte, atunci adevăratul dulău în bătaie pe viaţă şi pe moarte cu agresorul se va arunca.

Şi pe al tău petecuţ de pământ, de leac fiecare ierbuşoară va fi, pentru ai tăi prieteni şi pentru tine şi

adierea vântişorului, polenul binefăcător vouă vi-l va purta de pe flori, de prin copaci şi tufişuri. Iar energiile tuturor strămoşilor tăi lângă tine-ntruna se vor afla. Şi cu pofta de a se-nfrupta din a ta creaţie, planetele a ta dispoziţie-o vor aştepta.

Privirea iubitei de-a pururea în fiecare petală de floare se va oglindi. Şi cu gingăşie ai tăi urmaşi de tine crescuţi peste milenii te vor pomeni. În noi generaţii tu te vei reîncarna. Singur, tu cu tine vei vorbi şi pe tine însuţi te vei educa. Pe-al tău Pământ, a ta creaţie vei lăsa. Pe-al tău petec de pământ, într-al tău spaţiu de iubire, Divina energie a iubirii alături de tine va trăi!

Când Anastasia vorbi în taiga despre lotul în folosinţă, de la intonaţia glasului ei şi de la pasiune mi se tăie respiraţia. Apoi, odată plecat de acolo, scriind aceste rânduri am gândit: „O fi, oare cu-adevărat, atât de important ca fiecare să-l aibă? Acel petec de pământ, aşa cum îl numeşte ea? Oare, într-adevăr, mai poţi educa un copil deja matur cu a ta ultimă suflare? Oare, într-adevăr, te poate ajuta acel petec de pământ al familiei cu părinţii să vorbeşti şi ale lor energii să te păzească pe tine, pe al tău suflet şi trup?” Şi uite că s-a-ntâmplat ca însăşi viaţa cu ale sale întâmplări toate îndoielile să mi le risipească. S-a întâmplat aşa...

Bătrânul de la dolmen

Cu trei ani în urmă, sosind în Caucazul de Nord, am scris primele capitole despre dolmenele spre care, mai apoi, s-au revărsat nestăvilite mulțimi de oameni. Dar, pe atunci, rareori se întâmpla ca cineva să dea atenție acestor construcții ale strămoșilor noștri. De unul singur am mers la dolmenul situat pe pământul fermierului Bambakov din satul Psada, raionul Ghelendjyk. De fiecare dată, la dolmen se înfățișa moșu' Bambakov.

Și, de fiecare dată se iveau așa cam pe neașteptate, îmbrăcat într-o cămașă cârpită și cu un borcan de miere de la stupii săi în mâini.

Bătrânul era înalt de statură, slăbănog dar foarte vioi. Pământul său l-a primit nu demult, la începutul Perestroykăi și, după cum mi s-a părut mie, s-a cam grăbit să-și construiască și să-și rânduiască toate cele trebuincioase pe el. A ridicat o căsuță nu prea mare cu streășină pentru ploaie și multe alte îndemânări croite din tot felul de deșeuri. Și-a încropit o grădinuță, a săpat albia unui mic iaz cu nădejdea că va da peste vreun izvorăș dar s-a poticnit de niște straturi petroase.

Moș Bambakov se purta cu mare băgare de seamă cu dolmenul.

Se învârti împrejurul dolmenului, adună niște pietre de pe iarba dimprejur și-mi vorbi: „Aceste pietre au fost aduse aici de mâinile oamenilor, vezi, nu seamănă cu celelalte dimprejurul nostru. Din ele, oamenii au făcut un curgan pe care au înălțat dolmenul”

Gospodăria bătrânului fermier se afla la marginea satului, lângă drum. Adesea, lucra de unul singur. Și eu

am gândit: „O fi înțelegând el, oare, cât sunt de zadarnice sarificiile pe care le face? Să nu ridice el a sa gospodărie, să nu lucreze pământul, să nu construiască o casă normală modernă. Și chiar de s-ar fi întâmplat minunea și ar fi reușit să răzbată și să facă toate astea pe pământul lui, atunci la ce bun? Care ar fi fost bucuria? Copiii tuturor spre oraș aleargă. Uite-așa și fiul bătrânului s-a stabilit în Moscova cu nevasta lui și a devenit funcționar.

Cum de nu pricepe bătrânul că sunt lipsite de sens eforturile lui? Nu le sunt de trebuință nimănui, nici măcar copiilor. Cu ce inimă va muri el știind că pustietatea-i va năpădi gospodăria? Știind că va fi năpăstuit totul de buruieni și că albinele vor roi departe de acolo? Și pe dolmenul, atât de incomod poziționat în mijlocul câmpului său, din nou îl vor acoperi gunoaiele. Mai bine și-ar fi odihnit bătrânețile, însă el, de dimineața până seara, tot sapă și meșteșugărește ca un apucat"

Odată am venit deja pe înserate la dolmen. Cărarea care ducea-ntr-acolo era luminată de lumina lunii. De jur împrejur era o liniște absolută, se auzea doar foșnetul imperceptibil al frunzelor în vânt. La câțiva pași de copacii care creșteau împrejurul dolmenului, m-am oprit.

Pe o piatră din vecinătatea portalului dolmenului ședea bătrânul. L-am recunoscut imediat după figura sa slăbănoagă. De obicei sprinten și vesel, bătrânul stătea acum nemișcat și, după cum mi s-a părut, plângea. Apoi se ridică și cu mersul său vioi se plimbă prin fața și prin spatele portalului dolmenului, se opri brusc, întorcându-se cu fața spre dolmen și cu hotărâre își agită mâna. Eu am înțeles ce însemna asta: moș Bambakov vorbea cu dolmenul i se adresa dolmenului.

M-am întors și încercând să calc cât mai ușor m-am îndreptat spre sat. Gândii pe cărare: „Cu ce-ar putea să-l mai ajute pe bătrânul care aproape și-a trăit veacu', duhul dolmenului, oricât de înțelept sau de puternic ar

putea fi el? Cu ce? Oare doar cu acest dialog? Cu înțelepciunea!

Înțelepciunea este necesară la tinerețe. La bătrânețe ce să faci cu ea? Cui îi mai trebuie? Cine să mai asculte vorba înțeleaptă din moment ce până și copiii s-au înstrăinat peste mări și țări?"

Peste o jumătate de an, într-una din obișnuitele mele vizite în Ghelendjyk, m-am îndreptat din nou spre dolmenul pe care se afla gospodăria lui moș Bambakov. Știam deja că Stanislav Bambakov murise. Și am fost puțin trist să nu-l mai văd pe acel bătrânel vesel și plin de viață. Nu o să mai gust din mierea stupilor săi. Însă, cel mai important; nu vroiam să mai văd gunoaiele dimprejurul dolmenului și pustietatea locului. Doar că...

Cărăruia care ducea de la șosea spre gospodărie, părea curată și întreținută. Înainte de a lăsa cărarea pentru a coti spre dolmen, printre copăcei am zărit câteva măsuțe de lemn cu scăunele dimprejur și o gheretă frumoasă. De-a lungul cărării, îngrădiți cu acuratețe, cu pietricele văruite cu alb, se vedeau înverziți copăcei de chiparos. În ferestruicile chioșculețului și pe stâlp ardeau luminițe.

Fiul! Fiul lui Bambakov Serghei Stanislavovici Bambakov a părăsit Moscova și îndatoririle sale și s-a instalat cu soția și cu băiețelul lor pe gospodăria lui tatâne-su.

Ne-am așezat cu Serghei la masă sub copaci...

- M-a sunat tata la Moscova și m-a rugat să vin acasă. Am venit singur, am văzut și am adus toată familia, povesti Serghei, împreună cu tata aici am și muncit. Munca cu el a fost o adevărată fericire. Iar când el s-a dus, eu nu am mai putut părăsi acest loc.

- Nu regreti că ai lăsat capitala?

- Nu, nu regret nici eu și nici soția. În fiecare zi îi mulțumesc tatălui meu. Cu mult mai confortabil stăm aici.

- Comodități ați creat în casă, apă ați tras?

- Îndemânări, toaletă, uite în fața casei tata de pe vremea lui a făcut. Am în vedere altfel de confort. Înăuntru, în casă mult mai mult spațiu avem decât înainte și e mult mai confortabil.

- Cu munca cum e?

- De muncă aici este până peste cap. Grădina tre' s-o grijesc, cu stupii să mă îndeletnicesc. Încă nu am înțeles până la urmă cum să mă comport cu albinele. Păcat că nu am apucat să prind rânduiala de la tata. Oameni tot mai mulți vin la dolmen, în fiecare zi întâmpinăm autobuze, soția cu mare plăcere mă ajută. Tata mi-a cerut să-i întâmpin pe pelerini, iar eu acum îi întâmpin. Popasul l-am aranjat, apă vreau să trag. Doar că mă sufocă taxele. Bine măcar că, chiar dacă puțin, totuși mă mai ajută și administrația locală.

Eu i-am povestit lui Serghei despre tot ce mi-a spus Anastasia despre lotul de pământ, despre pomenirea părinților și iată, el ce mi-a răspuns:

- Tu știi, are dreptate ea! Are absolută dreptate! A murit tata, dar eu vorbesc firesc cu el în fiecare zi, uneori ne și certăm. Și tot mai apropiat îmi este ca și cum nici n-ar fi murit.

- Cum așa? Cum poți să vorbești cu el? Ca mediumii, vocea i-o auzi?

- Nu, totul este mult mai simplu. Vezi groapa asta? Aici el a săpat ca să dea de apă, numai că s-a poticnit de niște straturi de piatră. Eu am vrut să acopăr groapa și să mai pun o măsuță pe locul ei și niște scăunele. Am gândit: „Ce-a fost cu tine tăicuță, cum de n-ai chibzuit, muncă tot mai multă s-a adunat acum pentru mine și așa era de ajuns de multă” Doar că au venit ploile, din munți apa s-a revărsat și s-a umplut groapa cu apă și s-a menținut, nu s-a scurs pentru câteva luni. S-a format un mic iaz. Și-am gândit atunci: „Bravo, tăicuță, și-a aflat rostul groapa ta.” Și multe altele la care el s-a gândit,

aici, eu tot încerc să le-nțeleg.

- Cum de-a reușit să te rupă de Moscova, Serghei, cu ce vorbe?

- Da' a vorbit și el așa... cuvinte obișnuite. Mi-amintesc doar că noi sentimente au început să se nască din cuvintele lui, dorințe și uite-mă, sunt aici. Mulțumescu-ți ție, tăicuță.

Ce cuvinte a aflat bătrânul Bambakov din contactul cu dolmenul? Ce înțelepciune a aflat de-a reușit pe fiu înapoi la el să-l întoarcă? Pe veci să-l întoarcă! Păcat, l-au îngropat pe moș Bambakov în cimitir și nu pe pământul lui așa cum spunea Anastasia. Și eu l-am invidiat pe Serghei cu o invidie nevinovată: a reușit bătrânul să-i lase fiului său bucățița sa de *vatră de familie*. O voi avea eu vreodată, una a mea sau nu? Bine era la Anastasia în poieniță. Bine este și la Bambakov. Bine ar fi să avem cu toții câte un petecuț de *vatră* a noastră!

Școala sau învățăturile Dumnezeiești

După ultima vizită făcută dolmenului de pe pământul lui moș Bambakov și după discuția cu fiul lui, tot mai strălucitor mi s-a aprins în minte dialogul cu Anastasia despre patrie și despre proiectul ei legat de lotul în folosință. Mi-au revenit în memorie și desenele făcute de Anastasia, reprezentând diversele loturi de pământ care vor alcătui minunatele așezăminte ale viitorului. Atât de pasională și cu neobișnuită intonație în glas vorbi Anastasia despre aceste petecute de pământ că mi s-a părut chiar să aud aievea foșnetul frunzelor prin livezile ce umbreau locurile pârlouage, iar apă străvezie din șipot cum clipocea, printre toate astea am văzut cum trăiesc minunați bărbați și minunate femei împreună fericiți. Toate astea făcură să mi se nască în minte o sumedenie de întrebări:

- De ce le desenezi așa distanțate între ele, loturile, ca și cum n-ar trebui să se atingă între ele?

- Așa și trebuie, ca prin sătucuri, minunate cărări să șerpuiască, drumuri și potecute. Împrejurul fiecărui petec de pământ celelalte trebuie să se afle la cel puțin

trei metri distanță.

- În aceste sătucuri va fi vreo școală?

- Sigur că da. Privește școala din centrul fiecărui pătrățel.

- Sunt curios să aflu ce profesori vor fi în școala cea nouă și cum vor organiza ei cursurile? Vor face, probabil, așa cum am văzut la școala lui Shetinin. Acum, la școala lui tot mai multă lume merge în vizită. Le place tuturor școala din Tekos. Mulți oameni vor să ridice câte o astfel de școală în locurile în care trăiesc.

- Școala lui Shetinin este minunată. Ea reprezintă una din treptele spre noul mod de educație care se va face în noile așezăminte. Studenții lui Shetinin vor ajuta la clădirea acestor școli și vor preda în ele. Numai că esențiali nu sunt doar pedagogii pregătiți sau înțelepții. Părinții, pe ai lor copii, în acele școli îi vor învăța, iar ei înșiși de la copii vor învăța.

- Este posibil ca toți părinții, așa dintr-odată, să devină învățători? Vor dispune, oare, cu toții de o pregătire aleasă și mai ales vor fi cu toții specializați? Materiile sunt multe și diverse: matematica, fizica, chimia și literatura... Cine-i va învăța pe copii toate astea?

- Nu vor avea, desigur, cu toții aceeași pregătire. Vezi tu, stăpânirea materiilor de studiu și a științei nu va trebui s-o aibă nimeni în scop personal. Cum se devine fericit – este cea mai importantă cunoștință de asimilat – și asta, părinții doar prin al lor propriu exemplu, o vor putea arăta.

Nu este absolut necesar ca părinții să pregătească materiile de studiu în mod tradițional, după programa școlară. De exemplu, pot lua parte la discuții colective cu copiii, sau pot da examen la un loc cu ei.

- Examen? Cui să dea examen părinții?

- Copiilor lor, examen să le dea, iar copiii pe proprii părinți să-i asculte.

- Părinții, copiilor? Un examen școlar? Asta este de-a dreptul comic. În acest caz toți copiii vor fi frunțași. Care părinte îi va da vreun *doi*⁵ copilașului său drag? Este subînțeles că doar note de cinci fiecare părinte îi va da fiului său fiicei sale.

- Vladimir, nu te pripi cu concluziile. Printre ocupațiile asemănătoare lecțiilor școlare actuale, se vor afla și altele mai importante - lecțiile noii școli.

- Care ar fi acestea?

Și atunci am înțeles. Din moment ce Anastasia reușește să reprezinte tablouri din mileniile îndepărtatului trecut (nu are nicio importanță cum reușește ea să facă asta, cu ajutorul razei, a hipnozei sau cine mai știe cum, important este că reușește), înseamnă că... înseamnă că ea poate să descrie și viitorul apropiat, atunci eu am întrebat-o:

- Tu poți să descrii, Anastasia, măcar una dintre ocupațiile din acele școli ale viitorului care prin noile așezăminte se vor clădi?

- Pot.

- Atunci spune-mi. Vreau să le compar cu cele văzute la Shetinin. Și cu acelea cu care am fost eu educat la școală.

- Și nu mă vei întreba și nu te vei speria de puterea cu care ale viitorului tablouri eu creez?

- Mie îmi este totuna cum faci tu toate astea. Sunt prea curios ca să le văd.

- Atunci întinde-te pe iarbă, relaxează-te și adormi.

Anastasia își sprijini delicat a sa palmă peste a mea și... Am văzut de sus, în rândul mulțimii de petece de pământ, una dintre ele care se deosebea de toate celelalte prin rânduiala sa interioară. Pe acest lot de pământ se distingeau câteva case mari de lemn unite între ele de cărări pe marginea cărora se aflau straturi cu

⁵ doi - calificativele în sistemul școlar al fostei Uniuni Sovietice începeau cu 1 și se terminau cu 5.

flori. În apropierea complexului de construcții se afla un amfiteatru natural, o colină pe care, în semicerc, de sus în jos, coborau câteva șiruri de băncuțe. Pe bănci ședeau vreo trei sute de persoane de toate vârstele. Se aflau printre ei bătrâni cu părul deja încărunțit și tineri. Păreau să fie așezați pe familii, deoarece ședeau alternați, bărbați maturi, femei și copii de toate vârstele. Cu toții discutau agitați între ei. Ca și cum urma să asiste la cine știe ce eveniment neobișnuit, la vreun concert de superstaruri sau la vreun discurs de-al președintelui.

În fața auditoriului, pe o scenă de lemn, erau așezate două mese și două scaune iar în spatele lor o tablă mare. Lângă scena de lemn stătea un grup de copii, de toate vreo cincisprezece suflete de vârste între cinci și doisprezece ani care se certau cu însufletire de la ceva.

- Acum va începe să semene mai mult cu un simpozion de astronomie, am auzit eu glasul Anastasiei.

- Ce fac copiii aici? Nu avea cine să-i însoțească pe părinți? - am întrebat-o eu pe Anastasia.

- Unul din grupul de certăreți va prezenta un referat interesant. Pentru moment ei doar îl aleg pe cel care să vorbească. Vezi? Sunt doi pretendenți. Un băiețel - el are nouă ani și o fetiță - ea are opt ani. Acum, copiii votează. Majoritatea l-a ales pe băiețel.

Băiatul, întreprinzător, cu mersul hotărât s-a îndreptat spre măsuță. A scos câteva foi de hârtie cu schițe și desene dintr-o servietă de carton și le-a pus pe măsuță. Toți copiii, care la pas, care țopăind, s-au îndreptat către părinții lor așezați pe băncuțe. O fetiță cu părul roșcat, toată plină de pistrui - pretendentă și ea la referatul de astronomie - merse pe lângă măsuță cu căpșorul ridicat cu mândrie. În mânuțe ținea o servietă mai mare și mai umflată decât cea a băiețelului, probabil și a ei plină cu schițe și desene.

Băiețelul de la măsuță încercă să-i spună ceva

fetei-pretendente care trecu pe lângă el, însă micuța nu se opri, își aranjă cosițele ei roșcate și trecu pe lângă masă, răsucindu-se ostentativ. Băiețelul, un timp se uită buimăcit în urma mândruței roșcate care se îndepărta, apoi continuă din nou să-și aranjeze cu meticulozitate foile sale de hârtie.

- Cine le-a predat astronomia acestor copii până la un nivel care, acum, să le permită să prezinte un referat în fața oamenilor maturi? - am întrebat-o eu pe Anastasia.

- Nimeni nu le-a predat. Li s-a propus să gândească singuri, cum sunt toate orânduie, să se pregătească și să prezinte deducțiile minților lor. Ei s-au pregătit mai bine de două săptămâni și acum a sosit momentul să răspundă. Deducțiile lor pot fi contrazise de oricine vrea, fiecare va putea să-și exprime părerile.

- Asta seamănă mai mult cu un joc.

- Poți să numești tot ce se petrece, joc. Doar că este un joc foarte serios. Fiecăruia dintre participanții la acest joc i se va deschide și accelera gândul despre organizarea planetară și poate că și despre câte ceva și mai important să gândească participanții, vor începe. Copiii, însă, au gândit timp de două săptămâni, iar mințile lor nu sunt limitate sau oprite de vreo dogmă, nicio versiune despre orânduirea planetară asupra lor nu apasă. Încă nu se știe ce vor declara.

- Vor plăsmui cu mințile lor de copii, vrei tu să spui?

- Vreau să spun că-și vor expune versiunea lor. Vezi tu, nici maturii nu stăpânesc axiomele rânduiri planetare. Țelul acestui simpozion nu este acela de a stabili vreun canon ci de a accelera acea gândire care ulterior va stabili și adevărul curat sau aproape curat.

Spre cea de-a doua măsuță a mers un tânăr și a anunțat începutul expunerii de astronomie. Băiețelul a început să vorbească.

A vorbit încrezător în sine și cu înflăcărare preț de

vreo douăzeci și cinci – treizeci de minute. Discursul lui, din câte mi s-a părut mie, n-a fost altceva decât o neîntreruptă fantezie infantilă. Fantezie neîntemeiată pe nicio teorie științifică sau nici măcar pe cea mai elementară cunoștință a cursului de astronomie al unei școli medii. Băiețelul vorbea exact așa:

- Dacă priviți seara spre cer, veți vedea că acolo strălucesc o multitudine de stele. Stelele sunt de toate felurile. Există mici de tot și există și mai mari. Dar și cele mai mici stele pot fi mari. Numai că noi de la început gândim că ele sunt mici. Însă ele sunt foarte mari. Pentru că avionul, când zboară pe sus este mic dar când ne apropiem de el la sol, el devine mare și mulți oameni pot să încapă în el. Și pe fiecare stea foarte mulți oameni pot să încapă. Numai că nu există oameni acum pe stele. Totuși ele, seara luminează.

Luminează și cele mici, luminează și cele mari. Ele luminează ca noi să le privim și să ne gândim la ele. Stelele vor ca noi să facem și pe ele totul tot așa de bine cum facem pe Pământ. Ele își doresc foarte tare ca și pe ele să crească la fel ca și la noi, poame și copaci și, la fel, râuri să fie și peștișori. Stelele ne așteaptă și fiecare se străduiește să se lumineze ca noi să-i dăm atenție. Numai că noi nu putem să zburăm către ele deoarece mai avem încă multe treburi acasă la noi. Însă când noi vom repune în ordine totul acasă, când peste tot Pământul va fi bine, vom zbura spre stele. Doar că noi nu vom zbura nici în avion și nici în rachetă. Pentru că în avion va trebui îndelung să zburăm și în rachetă la fel de mult și va fi plictisitor. Și, în plus, în avion și în rachetă nu vom încăpea cu toții. Și nici multe alte poveri nu vor încăpea. Nici copacii nu vor încăpea și nici râurile. Când vom face totul bine pe întreg Pământul, vom zbura pe prima stea cu tot cu Pământ. Încă multe alte stele, ele însele vor să zboare către Pământ și să se strângă de el. Ele deja și-au trimis bucățelele lor și acestea s-au

împreună cu Pământul. Oamenii, la-nceput, au gândit că acestea sunt comete, dar acestea sunt frânturi din stelele care-și doresc foarte mult să se împreuneze cu frumosul Pământ. Frânturile au fost trimise de stelele care ne așteaptă. Noi putem zbura spre steaua îndepărtată împreună cu întreg Pământul, iar cine-și va dori va putea rămâne pe stea pentru ca și acolo să fie la fel de frumos ca pe Pământ.

Băiețelul și-a ridicat foile și le-a arătat celor ce-l ascultau. Pe foi se vedeau desene cu cerul înstelat și traiectoria Pământului spre stele. În ultimul desen erau reprezentate două stele împodobite cu grădini înfloritoare și depărtându-se de ele, în nava sa intergalactică, Pământul.

Când băiețelul termină de vorbit și de arătat desenele, prezentatorul a anunțat că doritorii pot să intervină în calitate de oponenți sau pot să-și expună considerațiile lor pe tema celor auzite. Dar nimeni nu se înghesui să intervină. Tăceau cu toții și, ciudat, mi s-au părut îngrijorați.

- Ce-i preocupă pe toți ceilalți? - am întrebat-o eu pe Anastasia. Ce, ... nimeni dintre cei maturi nu are nicio cunoștință de astronomie?

- Se frământă pentru că vor trebui să vorbească aducând argumente și vor trebui să fie exhaustivi. Aici îi însoțesc copiii lor. Dacă intervenția lor va fi vagă sau neacceptată de sufletele copiilor, cel care va vorbi va stârni neîncrederea sau, chiar și mai rău, antipatia. Oamenii maturi țin la comportamentul cu ei, se frământă și nu vor să riște. Se tem să nu treacă drept fețe nesuferite în fața adunării și mai ales în fața copiilor lor.

Capetele majorității dintre participanți se ițiră către un bătrânel sur care ședea pe mijloc. Acesta a apucat-o de umeri pe micuța fetiță roșcată, pretendentă la discurs. Lângă ei stătea o femeie tânără și foarte frumoasă. Anastasia comentă:

- Mulți îl privesc acum pe cel ce stă în mijlocul sălii. Acesta este un profesor universitar. Un învățat. Acum este pensionar. Viața sa personală nu i-a prea surâs, nu avea niciun copil. Cu zece ani în urmă el și-a luat o bucățică de pământ și s-a ocupat singur de rânduială. De el s-a îndrăgostit o fată tânără și li s-a născut lor această fetiță cu părul roșcat. Fata tânără ce șade alături de el este soția lui și mama fiicei lui. Fostul profesor o iubește foarte mult pe copila sa venită târziu pe lume, iar fetița roșcată, fiica lui, se comportă cu el cu mare respect și iubire. Mulți dintre participanți consideră că profesorul ar trebui să intervină primul.

Însă profesorul cărunt trăgăună cu intervenția sa. Se vedea după cum scutura agitat în mâini un jurnal. În cele din urmă profesorul se ridică și începu să vorbească. A spus câte ceva despre constituția Universului, despre comete, despre masa Terestră și la urmă a făcut această deducție:

- Planeta Terra, desigur, se deplasează în spațiu și se întoarce. Însă ea este nemijlocit legată de sistemul Solar și nu poate, independentă de sistemul ei Solar, să se deplaseze spre galaxiile îndepărtate. Soarele dă viață tuturor viețuitoarelor de pe Pământ. Îndepărtarea de Soare implică o considerabilă răcire pe Pământ și, ca urmare, moartea planetei. Noi, cu toții, putem vedea ce se poate întâmpla în cazul doar unei neînsemnate îndepărtări de Soare. Intervine iarna...

Pe neașteptate, profesorul tăcu. Băiețelul-conferențiar, fâstâcit, ba își aduna desenele, ba privea rugător în direcția copiilor de aceeași vârstă din grupul cu care a pregătit intervenția. Dar era evident că, pentru toți, argumentul cu iarna și răcirea, a fost absolut clar, complet și demn de luat în considerație. Acest argument i-a fărâmat frumosul vis copilăresc despre zborul colectiv. Și deodată, în liniștea care s-a lăsat și care a durat mai bine de o jumătate de minut, din nou răsună

vocea profesorului cărunt:

- Iarna... întotdeauna viața moare, dacă Pământului nu-i ajunge energia solară. Întotdeauna! Nu este necesară nicio cercetare teoretică pentru a vedea asta... pentru a se convinge... Dar, este posibil ca și Pământul să aibă o energie ca cea a Soarelui. Numai că ea încă nu s-a arătat. Nu a descătușat-o nimeni. Poate că vreodată o veți dezveli... Sau poate că însuși Pământul va putea s-o descătușeze. Această energie se va revela în ceva... Se va descătușa din Pământ energia sa și va deschide, ca și energia solară, petalele florilor. Și atunci se va putea călători pe Pământ prin galaxie... Da, atunci...

Profesorul se bâlbâi și tăcu. În sală se auzi un murmur de nemulțumire. Și participanții maturi s-au ridicat de pe locurile lor și au glăsuit, contrazicându-l pe profesor în privința posibilității de a trăi fără Soare. Au spus câte ceva despre fotosinteza plantelor, despre temperatură mediului înconjurător, despre traiectoriile de deplasare ale planetelor de la care niciuna nu se poate abate. Profesorul ședea, tot mai jos lăsându-și capul cărunt. Fiica lui roșcată întorcea capul spre fiecare din cei care luau cuvântul, ridicându-se din când în când. Era ca și cum ar fi vrut să-l apere pe tatăl ei de atacurile opozanților săi.

O femeie în vârstă, carea aducea a învățătoare, luând cuvântul, vorbi că nu era bine să fie favorizați copiii și adulți doar de dragul de a-i atrage spre sine.

- Fiecare minciună va fi scoasă la iveală cu timpul, iar noi cum vom arăta după asta? Aceasta nu este doar o minciună, este o meschinătate, vorbi femeia.

Fetița cea roșcată apucă cu mâinile poalele vestonului tatălui ei și începu să-l scuture, o podidi plânsul, și vorbi cu vocea sfâșiată:

- Tu, tătuțule, ai mințit despre energie.. Ai mințit, tătuțule? Pentru că noi suntem doar copii? Mătușa a spus că tu te-ai înjosit ca un meschin. Meschin - asta este

ceva rău?

În sala de sub cerul liber s-a lăsat liniștea. Profesorul a ridicat capul, a privit-o în ochi pe fiică, i-a pus o mână pe umăr și, în șoaptă, a pronunțat:

- Eu am crezut în ceea ce am spus, fecioara mea.

Micuța roșcată, mai întâi a amuțit, apoi, iute, s-a suit cu picioarele pe un scăunel și cu vocea ascuțită de copil a strigat înspre sală:

- Tatăl meu nu este meschin. Tata crede în ce-a spus! Crede!

Fetița îi scrută cu privirea pe toți cei prezenți în sală. Nimeni nu-și întoarse privirea spre ei. S-a întors spre mama ei, însă tânăra femeie, răsucindu-se, coborî capul și încurcată ba-și descheia ba-și încheia nasturii de la bluză. Fetița scrută din nou sala, pe toți cei prezenți, apoi se întoarse spre tatăl ei. Profesorul, ca mai înainte, o privea pe fiica sa cu un aer neajutorat. Într-o liniște absolută, din nou, de data asta nu puternic ci blând, răsună glăsciorul fetei cu părul roșcat:

- Oamenii nu te cred, tăticule. Nu te cred pentru că nu s-a ivit încă pe Pământ o energie care să poată, ca și cea solară, să deschidă petalele florilor. Și atunci când va apărea, cu toții te vor crede. Pe urmă or să te creadă... Pe urmă...

Pe neașteptate, fetița cu părul roșcat, fiica profesorului cărunt, cu o mișcare grăbită își aranjă bretonul, sări pe culoarul dintre scaune și o luă la fugă. Alergă spre marginea sălii sub cerul liber, se dirijă spre una dintre casele din apropiere, intră alergând pe ușă, după două secunde reapăru în ușă.

Fetița ținea în mânuțe un ghiveci cu flori. Alergă cu ghiveciul spre masa deja liberă a conferențiarului. Așeză ghiveciul cu plante pe măsuță. Și vocea de copil răsună puternică deasupra capetelor celor prezenți:

- Uitați-vă, o floare. I s-au închis petalele. Petalele tuturor florilor s-au închis. Pentru că nu este soare. Dar

acuma se vor deschide. Pentru că există energie pe Pământ... Eu voi... Eu mă voi preface în energie și voi deschide petalele florilor.

Fetița cu părul roșcat își strânse degetuțele în pumni și fixă florile. Le fixă fără să clipească.

Șezuți pe locurile lor, oamenii nu vorbeau. Cu toții priveau la fetiță și la ghiveciul cu flori de pe masă.

Profesorul s-a ridicat ușor de la loc și s-a apropiat de fiica lui. S-a apropiat de ea, a apucat-o de umeri, încercând s-o îndepărteze, dar fetița cea roșcată își scutură umerășii și șopti:

- Tu, mai bine m-ai ajuta, tătuțele.

Profesorul probabil că s-a încurcat cu totul, deoarece a rămas în picioare lângă fată, sprijinindu-și mâinile pe umerii de copil, începând și el să fixeze o floare.

Nu se petrecu nimic cu floarea. Mie-mi păru puțin rău și de fetița roșcată și de profesorul cărunt. Da' la ce i-o fi trebuit lui să se amestece cu născocirile sale despre credința în energia nedeazăluită?!

Ca la un semn, din primul rând, se ridică băiețelul care vorbi primul, privi pieziș către sala amuțită, strâmbă din nas și merse spre masă. Încet dar hotărât, se apropie de masă și se opri lângă fetița cu părul roșcat. Ca și ea, își aținti privirea-i fixă pe plantele din ghiveciul de lut. Însă, cu plantele, ca și-nainte, nu se petrecu nimic.

Nu trecuse mult timp când, dintr-o dată, am văzut! Am văzut cum au început să se ridice de pe locurile lor copii de toate vârstele. Copiii, unul după altul, s-au apropiat de masă. În liniște stăteau înghesuiți unu-n altul și priveau cu atenție la floricea. Ultima sosi o fetiță de vreo șase anișori, care-și căra în brațe frățiorul mai mic. Ea se strecură în fața celorlalți copii și cu mare greu, cu ajutorul altcuiva, îl așază pe frățiorul mai mic pe un scaun aflat în fața mesei. Micuțul, privind la cei dimprejurul lui, se întoarse către floricea și suflă spre ea.

Și la un moment dat, pe planta din ghiveci au început încetișor să se deschidă petalele uneia dintre floricele. Lent de tot. Dar acest fapt l-au văzut toți participanții din sală. Câțiva dintre ei s-au ridicat în tăcere de la locurile lor. Iar pe masă își deschise petalele sale o a doua floricea, și-odată cu ea o a treia, o a patra...

- liii... - strigă cu voce entuziasmată de copil, femeia în vârstă, cea care aducea a învățătoare și bătu din palme. Molipsită, sala a aplaudat. Spre profesorul care-și freca tâmpilele, dându-se la o parte de la masa pe care erau așezate florile și care era înconjurată de copiii triumfători, alergă din sală frumoasă femeie, soția lui. Săltă și din fugă i se aruncă în gât, sărutându-i obraji și buzele...

Fetița roșcată făcu un pas spre părinții ei care se sărutau, dar băiețelul conferențiant o opri. Își scutură mînuța, însă, făcând câțiva pași, se întoarse, merse aproape de el și se apucă să-i încheie nasturii descheiați de la cămașă, îl încheie, îi zâmbi și, întorcându-se, grăbită, alergă spre părinții ei îmbrățișați.

Din sală tot mai multă lume s-a apropiat de masă; care își lua copiii în brațe, care îi strângea mîna micuțului conferențiar. El rămase așa în picioare cu o mână întinsă pentru a saluta pe cei care veneau la el, iar cu palma celeilalte mîini mîngâia nasturii ce abia i-i încheiase fetița cu păr roșcat.

Dintr-odată se auzi cum cineva începu să cante la armonică un cântec rusesc amestecat cu ceva țigănesc. Un bătrânel bătea tactul cu piciorul în dușumeaua scenei și spre el veni, deja cu pasul legănat ca de lebădă, o femeie grasuță. S-au aruncat într-un dans țigănesc din șolduri, doi tineri flăcăi. Și privi micuța floare ale cărei petale se deschiseră abia, la dezlănțuitul, hazliul și înfierbântatul joc rusesc al tot mai numerosului grup de oameni.

Tabloul ciudatei școli dispăru brusc, ca și cum un ecran s-ar fi stins. Eu ședeam întins în iarbă. Împrejur verdeța taigalei... Anastasia îmi stătea alături. Iar înăuntrul meu se simțea o agitație și se auzea râsul oamenilor fericiți și sunetele muzicii veselului dans popular iar eu nu aș fi vrut să mă mai despart de toate astea.

- Ceea ce mi-ai arătat tu acum, nu are nimic în comun cu nicio lecție școlară. Era un fel de adunare de familii care trăiau în megieșie. Niciun învățător nu era și totul s-a desfășurat de la sine.

- Un învățător a fost acolo, Vladimir, unul înțelept. A nimănui atenție - acel învățător - nu a distras prin a sa prezență.

- Părinții de ce au luat parte? Din cauza emoțiilor lor s-a simțit îngrijorare.

- Emoțiile și sentimentele accelerează gândirea de multe ori. Astfel de lecții se țin săptămânal în această școală, învățătorii și părinții sunt una în aspirații iar copiii se consideră egali lor.

- Totuși, este puțin ciudată participarea părinților la învățarea copiilor. Părinții nu sunt specializați ca învățătorii.

- Este trist, Vladimir, faptul că a devenit o obișnuință pentru oameni să încredințeze educația propriilor copii în mâinile altora. Cui - nu are importanță. Școlii sau oricărei alte instituții, îi încredințează pe copiii lor, neștiind nici câtuși de puțin, cum le vor încurca în cap orânduirea lumii și ce soartă le vor pregăti lor învățăturile altcuiva. Cel care-și dă copiii necunoscutului, el însuși se privează de copii. Iată și de ce-și uită copiii pe-ale lor mame... pe acele mame care îi încredințează altcuiva spre educare.

Sosi momentul să plec. Primind informația, mă năpădiră atât de mult gândurile încât nu mai vedeam și nu mai eram conștient de ceea ce mă înconjură. De la

Anastasia mi-am luat rămas bun în pripă spunându-i:

- Nu mă conduce. De voi merge singur nimeni nu o să-mi încurce gândurile.

- Bine, fie ca nimeni să nu te încurce la gândit, răspunse ea.

- Când vei ajunge la pârau, acolo va fi bunicul, el te va conduce la barcă și te va ajuta la îmbarcat.

Mergeam de unul singur prin taiga și mă gândeam la toate cele văzute și auzite, de-odată. Cea mai chinuitoare din toate o întrebare îmi fu: de ce s-a întâmplat așa cu noi, am în vedere cu majoritatea oamenilor? Patrie, s-ar părea să aibă toți, dar petecul său propriu de patrie nu-l are nimeni. Și nici măcar o lege nu există-n țară, o lege care să garanteze omului și familiei sale posibilitatea de a deține măcar un hectar de pământ. Partide și conducători, rânduindu-se unul pe altul, fângăduiesc tot felul de bunătăți, însă această chestiune cu petecuțul de pământ pentru fiecare o ocolesc cu toții. De ce? Și cu toate astea, marea patrie din aceste petece este compusă. Mici locșoare natale, familiale. Pe ele se află grădini și case. Dacă nimeni nu posedă astfel de locșoare, atunci Patria din ce este compusă? Trebuie dată o astfel de lege, ca fiecare să aibă acest lot de pământ familial. Fiecare familie care-și dorește să-l aibă. Legea, deputații pot s-o dea. Iar pe deputați noi toți îi alegem. Înseamnă că va trebui să-i alegem pe aceia care se vor învoi să dea această lege. Lege! Cum s-o formulăm? Cum? Poate că așa:

„Fiecărui nucleu familial, statul este obligat, la cererea acestuia, să-i cedeze un hectar de pământ ca lot în folosință pe viață, cu dreptul de a-l lăsa moștenire. Produsele agricole obținute de pe loturi, niciodată și niciunui impozit să nu fie supuse. Loturile în folosință nu vor fi pasibile de vânzare”.

Cam așa ar fi normal. Dar dacă cineva va lua pământ și pe el nu va face nimic? Atunci va mai trebui

stabilit în lege:

„Dacă în termen de trei ani pământul nu va fi cultivat, statul are dreptul de a și-l lua înapoi”. Dar dacă omul vrea să trăiască și să muncească în oraș, iar pe lotul său de pământ va vrea să vină doar în vacanță? De ce nu? Femeile vor naște, iar ei oricum vor merge la pământul lor. Pe cei care nu vor merge, ai lor copii nu or să-i ierte. Și cine va propune legea? Un partid? Care? Va trebui instituit un astfel de partid. Și cine se va ocupa cu organizarea? Unde să fie găsiți astfel de politicieni?

Ar trebui căutați într-un fel sau altul. Cât mai degrabă căutați! Altminterea mori și pe pământul tău niciodată nu vei păși. Iar nepoții tăi nu te vor pomeni. Când se va ivi această ocazie? ... Când vei putea spune: „Bună ziua *casa* mea!”

Bunicul Anastasiei ședea pe trunchiul unui copac pe malul apei. Nu departe se legăna pe valuri, legată la mal, o micuță lotcă de lemn. „Ca să traversezi vâslind până la cel mai apropiat ponton pe malul celălalt al râului, câțiva kilometri în aval pe fluxul apei nu-i greu, dar cum să vâslești înapoi, împotriva curenților de apă?” am gândit eu, salutându-l pe bătrân și l-am întrebat de asta.

- Mă descurc eu ușurel-ușurel, răspunse bunicul mai întotdeauna vesel, dar care, de data asta mi se păru cam serios și nu prea vorbăreț.

M-am așezat lângă el pe trunchi și i-am spus:

- Nu pot să înțeleg cum de Anastasia înmagazinează în ea atâtea informații? Despre trecut pomenește și despre tot ce astăzi în viața noastră se petrece. Și doară, trăiește în taiga, de floricele, de soare și de animăluțe ea se bucură. Ca și cum nu s-ar gândi la nimic.

- Și la ce-ar trebui să se gândească? - răspunse bunicul. Ea percepe informația. Când îi trebuie, ea-și ia atâta cât pofteste. Răspunsurile la toate întrebările există în spațiu, aproape de noi, noi trebuie doar să știm să le culegem, trebuie doar să le dăm glas.

- Cum asta?

- Cum... cum... Uite, tu mergi pe strada unui oraș binecunoscut ție, la ale tale te gândești când de tine se apropie un trecător și te întreabă cum să ajungă într-un oarecare loc. Tu poți să-i răspunzi?

- Pot.

- Uite, vezi cât este de simplu totul? Tu te gândeai la ale tale. Întrebarea s-a înfățișat dinaintea ta fără să aibă vreo legătură cu gândurile tale, însă cu toate astea, tu i-ai răspuns omului. În tine răspunsul se păstrează.

- Dar rugămintea lui era doar să-i explic cum s-ajungă. Dacă m-ar întreba un trecător ce a fost în orașul în care ne-am întâlnit noi, să spunem, cu o mie de ani înaintea momentului în care ne-am întâlnit, eu cred că nimeni n-ar putea să-i răspundă.

- Nu poate dacă se lasă pe tînjală. Totul, în fiecare om și-mprejurul lui din secunda creației a fost tănuit. Suie-te în lotcă, e timpul să plecăm.

Bătrânul se așează la vâsle. Când ne-am îndepărtat cam la un kilometru de mal, taciturnul bătrân vorbi:

- Tu-n astfel de informații și meditații încearcă să nu te-mpotmolești, Vladimir. Realitatea, singur stabilește-ți-o. Singur percepe materia și subtilul, deopotrivă.

- De ce vorbești așa cu mine, nu înțeleg?

- Deoarece tu-n informație-ai început să te vâri, cu mintea s-o înțelegi. Însă cu mintea nicicum n-o să reușești. Volumul pe care nepoata-l deține, mintea să-l cuprindă nu este-n stare. Și vei înceta tu, creațiile dimprejurul tău să le mai percepi.

- Da' eu percep totul. Uite, văd râul, lotca...

- Atunci cum se face că tu - cel care vede totul -, de la nepoata mea și de la fiul tău nu ți-ai luat nici măcar rămas bun cum se cuvine?

- Poate că nu sunt în stare s-o fac așa cum ar trebui. Pentru că la alte lucruri mai importante mi-a fost gândul.

Într-adevăr, eu am plecat aproape fără să o salut deloc pe Anastasia și tot drumul atât de concentrat am fost cu gândurile mele, că nici nu am băgat de seamă cum am ajuns la râu și am adăugat bătrânului:

- Și Anastasia visează la altele, la aspectele globale, tot felul de sentimente ei nu-i trebuie.

- Anastasia trăiește în toate planurile existențiale.

- Și ce-i cu asta?

- Scoate binoclul din geantă și la copacul de pe mal, de acolo de unde am pornit cu lotca, privește.

M-am uitat prin binoclu la copac. Pe mal, alături de trunchiul său, stătea Anastasia ținându-l în brațe pe fiul nostru. De brațul ei îndoit atârna o bocceluță. Stătea cu copilul și făcea cu mâna în direcția lotcăi care se îndepărta pe firul apei. I-am făcut la rândul meu din mână Anastasiei.

- Se pare că nepoțica și cu fiul au venit din urma ta. A așteptat ca tu să-ți sfârșești meditațiile tale ca să-ți amintești de fiul tău și la ea să te gândești. Și bocceluța pentru tine a gătit-o. Dar ție, mai importantă ți s-a părut informația de la ea primită. Cele materiale și cele spirituale trebuie să le asimilezi în egală măsură. Numai atunci și în viață solid pe ambele tale picioare vei sta. Când unele predomină asupra celorlalte atunci tu devii pur și simplu olog.

Fără răutate vorbi bătrânul și vâslele cu abilitate le mânuie.

Poate că lui, dar poate că mie însumi, cu voce tare am încercat să-mi răspund:

- Pentru mine acum, important este să înțeleg...

Singur să înțeleg! Cine suntem noi? Unde suntem?

Anomalii în Ghelendjyk

Stimați cititori, tot ceea ce am scris eu în cărți, am auzit de la Anastasia, am văzut și am trăit în prima persoană. Toate întâmplările sunt întâmplări adevărate din viața mea și, scriind despre ele, eu am dat, mai ales în primele cărți, adrese reale și nume de familie neimaginare, fapt pentru care mai târziu a trebuit să mă căiesc. Tot mai des au început curioșii să-i deranjeze pe acești oameni.

Printre motivele apariției problemei este și mulțimea de zvonuri, întâmplări și fenomene care ne leagă pe mine și pe Anastasia. Modul inedit de interpretare al acestor evenimente și, în consecință, comentariile originale ale concluziilor trase, pe mine mă îngrijorează. Cu multe din ele aș putea fi chiar de acord. Doar că, nu sunt de acord, de exemplu, cu închinarea în fața dolmenelor. Găsesc de cuviință și consider că este posibil a se comporta cu respect pentru dolmene, dar nu să se închine la ele.

Printre cititorii cărților despre Anastasia se află membrii unor comunități spirituale, oameni cu diferite convingeri religioase și diverse nivele de educație. Consider că fiecare interpretare a evenimentelor trebuie observată cu atenție. Fiecare are dreptul la opinia sa personală, așadar, hai cu toții să vorbim așa: „asta este părerea mea, concluzia mea”. Desigur, bine-ar fi dacă cu toții ar înceta să ne mistifice pe mine și pe Anastasia. Altminterea ar putea-o transforma pe Anastasia dintr-o femeie, chiar de nu prea obișnuită, într-o ființă

neobișnuită. Poate că în realitate chiar este o ființă obișnuită și tocmai noi suntem cei neobișnuiți? Uite-așa, eu însumi m-am pierdut în teorii. Asta se întâmplă deoarece mă frământă, iată care circumstanțe:

Acum, cu viteza fulgerului, se împrășteie zvonul despre globul de foc cu care Anastasia este în legătură. Vă amintiți, stimați cititori, eu am descris în cărțile precedente cum apare acest glob în vecinătatea Anastasiei în situațiile extreme? Cum, pentru prima dată, și-a făcut apariția când micuța Anastasia plânga pe mormântul părinților ei, iar apoi cum a îndrumat-o pe calea primilor săi pași pe pământ. Cum a protejat-o în timpul agresiunilor asupra-i. La întrebarea bunicului: „Ce este acesta?” Anastasia răspunse: „El este bun”.

Da, ea este în contact cu el, însă nu știe bine ce reprezintă acest fenomen al naturii. De ce mi-am amintit eu de globul de foc apărut nu se știe de unde? Pentru că tocmai acest glob, după cum confirmă masele de oameni, a apărut pe deasupra orașului Ghelendjyk și a stârnit brambureală de câteva ori. Acum, gurile rele au răspândit zvonul că Anastasia ar putea, în anumite cazuri, cu ajutorul acestui glob să-i distrugă pe cei care nu-i sunt pe plac ei. Că ea ar sta în contact nu numai cu forțele luminoase ci și cu cele obscure. În acest punct, înșiși cititorii aruncă gaz pe foc. Și în Tuapse mi-au cerut deja să îndrept acest glob deasupra administrației din Soci, pentru ca și acest oraș să arate ca Ghelendjyk.

Stimați cititori, eu acum o să mă străduiesc să vă relatez ceea ce s-a întâmplat în realitate în Ghelendjyk, apelând la calmul și la raționalitatea dumneavoastră.

În Ghelendjyk, asociațiile publice locale s-au pregătit în vederea organizării unei conferințe cu cititorii cărților. Raporturile dintre direcția publică și administrația locală a orașului erau, ca să folosesc o expresie blândă, încordate. Și, în plus, m-am mai exprimat și eu nefavorabil în cartea a doua la adresa

vechii direcții a orașului. Pe acest fond era tocmai ceea ce lipsea.

În după-amiaza zilei de 17 septembrie 1999 în ajunul conferinței cu cititorii cărților despre Anastasia, în oraș s-a ridicat vânt și s-a stârnit vijelie. Pe o mică piață din fața clădirii administrației și-a făcut apariția globul de foc. Evoluția sa de atunci, după cum se spune acum, a fost foarte asemănătoare cu aceea a globului Anastasiei.

Globul de foc apărut deasupra Ghelendjyului trecu razant cu paratrăsnetele care împrejmuiău piața din fața clădirii și se atinse de un copac situat în centrul pieții. Apoi, din globul de foc se desprinseră câteva globuri sau raze mai mici. Unul zbură în cabinetul șefului administrației orașului, se perindă prin tot cabinetul în văzul celor de față și plecă.

Un al doilea zbură prin fereastra cabinetului locțiitoarei șefului administrației, Galina Nicolaevici, pentru o vreme rămase suspendat în aer, apoi se îndreaptă spre fereastră, desenă pe sticla geamului un ciudat semn care nu se șterge nici până în ziua de astăzi și plecă și el.

Zvonurile ce-au urmat aduc probe covârșitoare că administrația orașului Ghelendjyk a devenit sfântă sau preafericită. Se consideră că abia după întâmplarea cu globul de foc, administrația a decis să ia măsuri pentru o mai bună primire a cititorilor care soseau în oraș, să restaureze dolmenele din împrejurimile orașului, să organizeze festivalul anual al autorilor de cântece spirituale și multe altele de care mai înainte nu era dispusă să se ocupe.

Zvonul s-a răspândit ducând cu el această aserțiune: *în Ghelendjyk a fost globul de foc al Anastasiei*. Eu am încercat să avansez versiunea unui fulger globular și că asemănarea dintre comportamentul său și cele descrise în carte ar fi o simplă coincidență. Totuși administrația orașului a fost constrânsă să ia o

decizie. Dar n-a folosit la nimic. Mie, imediat, au început să-mi arate că: „Nimic nu este întâmplător. În afară de asta, aici avem de a face nu cu una ci cu un șir întreg de coincidențe.” și să sublinieze că: „Atunci când coincidențele, în consecință se succed sistematic, asta se cheamă regularitate”.

Sigur că despre coincidențe se poate spune că s-au înlănțuit sistematic. Pentru moment nu este clar cum de globul a ocolit paratrăsnetele? De ce s-a atins de copacul enorm din piață, dezlănțuindu-se și detunând deasupra lui, fără însă, să-l pârjolească? În schimb, a zburat spre geamurile administrației. A zburat tocmai în cabinetele în care se găseau oamenii în măsură să decidă chestiunile legate de sosirea cititorilor în oraș? Pentru care motiv administrația, imediat după vizita globului de foc, s-a ocupat benevolă de o multitudine de probleme? De ce, după apariția globului, președintele adunării legislative a venit să salute conferința? Și așa mai departe...

Zvonurile au început să se coroboreze. Se spune că președintele administrației orașului Ghelendjyk laolaltă cu întreg aparatul administrativ s-au schimbat atât de mult încât, acum Ghelendjyk a înflorit și este pe cale de a deveni, cum a spus Anastasia, „... mai bogat decât Ierusalim și Roma”. Alții sunt de opinie că globul i-a înspăimântat pe toți.

Mergând în Ghelendjyk, m-am întâlnit cu președintele administrației orașului și cu locțiitoarea lui. Am văzut desenele făcute de globul de foc pe geam și le-am atins. Am perceput un miros deosebit în cabinet, asemănător cu mirosul de smirnă și ceară. Dar nu am fost cuprins de nicio stranie îngrijorare. Dimpotrivă; de exemplu, Galina Nicolaevna - locțiitoarea șefului administrativ - a devenit chiar mai veselă decât înainte. Ea, de asemenea, mi-a povestit cum s-a petrecut totul și m-a întrebat: „Dumneavoastră ce gândiți, o fi acesta un semn?”.

Și, îndeobște, s-a creat o situație că aproape nimeni nu a crezut în varianta mea cu fulgerul globalar. Iar pe mine au început să mă acuze că am simplificat situația.

Nu neg, eu, într-adevăr, am încercat să o simplific și nu numai această situație. De ce? Pentru că am la dispoziție informații asupra modului în care o serie de lideri ale comunităților spirituale bagă groaza în oameni cu capacitățile neobișnuite ale Anastasiei. Și mai știu și că ei susțin că harurile Anastasiei nu sunt de la Dumnezeu și că ea nu este umană. Eu îmi imaginez ce se va scorni de-acum încolo despre apariția globului în Ghelendjyk.

Nu am intenție să dezmint sau să dovedesc apartenența globului Anastasiei, ar fi deja un nonsens. În acest caz fiecare să rămână cu părerea lui. Eu aș dori să-ncerc împreună cu dumneavoastră, stimați cititori, măcar să reflectez, în urma apariției cărei forțe ar fi putut să apară globul de foc care a vizitat Ghelendjycul?

În Biblie se glăsuiește: „După fructele lor să le judecați”. Care sunt fructele? În primul rând: globul de foc nu a adus niciun prejudiciu clădirii administrației. Nici măcar geamul pe care și-a lăsat semnul nu l-a spart. Mirosul rămas în cabinet nu dă nicio senzație neplăcută. Galina Nicolaevna, funcționara din cabinet, a discutat cu mine în prezența a patru persoane și în niciunul din ei nu mi s-a părut să suscite frică. Deasupra copacului din piață, globul a detunat și s-a văzut un fulger strălucitor, spuneau ei, ca și cum copacul s-ar fi aprins. Doar că acum copacul crește în deplină sănătate. Administrația a eliberat o ordonanță menită să îmbunătățească nivelul de cultură al funcționarilor din cadrul serviciilor de întâmpinare a pelerinilor cititori care vizitează orașul. A stabilit anumite reguli în vederea organizării de excursii la dolmenele despre care a vorbit Anastasia. Eu nu văd în toate astea nicio urmare negativă. Așadar, fructele sunt

bune.

Anastasia, despre globul de foc, vorbește că el acționează doar autonom, lui nu i se poate porunci, lui i se poate doar cere.

În cărțile mele, eu mă străduiesc pe cât pot să descriu situațiile văzute cu ochii mei, simțite în prima persoană și auzite cu urechile proprii. În ceea ce privește întâmplarea cu globul de foc din Ghelendjyk, fiecare poate înainta propria-i versiune. Numai că nu vreau ca cineva să speculeze această întâmplare pentru a speria oamenii.

Clar lucru că dacă totul va continua la fel ca până acum, atunci vor putea mistifica chiar și cele mai comune situații. Deja de pe acum s-a început a vorbi că acest glob de foc m-ar fi ajutat să iau cuvântul la conferința din Ghelendjyk. Dar nu este adevărat. Eu, cu el, nu am nicio legătură. Iar în aceste zvonuri și-a adus aportul și presa.

Respectabilul „Ogonek” (Focșorul) a tipărit un articol al unui autor care spunea: „... asupra țării se efectuează un evident experiment...” și scrie autorul acestui articol despre mine: „... el a vorbit de-a lungul a opt ore; eu nu am mai văzut un astfel de orator de multă vreme”. Pe urmă un alt ziar adaugă: „... și-n tot acest timp, el a fost proaspăt ca un castravecior pe rouă”. Toate aceste relatări sunt, puțin spus, umflate și imprecise.

În primul rând, la conferință eu am luat parte doar șase ore și nu opt. Două ore le-au adăugat din participarea mea la cea de-a doua zi.

În ceea ce privește ajutorul, acesta cu adevărat a fost, dar fără niciun fel de mistificări.

În ajunul conferinței a venit Anastasia. În noaptea dinaintea conferinței ea mi-a spus că trebuie să mă odihnesc bine. Înainte de culcare a insistat să-mi ofere ceva de băut adus de ea din taiga, iar eu am fost de

acord mai ales că în ultimul timp, era adevărat că dormeam foarte puțin, nopțile. Apoi, numai ce m-am băgat în pat, ea s-a întins alături de mine, m-a luat de mână, așa cum nu doar odată a făcut în taiga (eu am descris asta în capitolul „Atingerea paradisului”), iar eu am adormit, ca și cum aș fi zburat undeva. De fiecare dată când ea făcea așa în taiga, pe mine mă cuprindea o liniște profundă.

M-am trezit dimineata; prin fereastră se întrezărea o vreme minunată, mă simțeam extraordinar de bine și fericit.

La micul dejun, Anastasia mi-a oferit doar ulei de cedru și mi-a spus că ar fi mai bine să nu mănânc carne, deoarece pentru digestia acesteia se cheltuie prea multă energie. Iar mie nu-mi mai era poftă de carne după ulei. În genere, după uleiul de cedru dispărea pofta de altceva.

Pe timpul cât am vorbit în fața oamenilor la conferință, Anastasia nu mi-a stat alături. A stat liniștită un timp printre cititorii din sală, apoi a plecat cine știe unde.

Abia după publicațiile și zvonurile care au mistificat disertația mea de la conferință, am înțeles că Anastasia m-a ajutat într-un oarecare fel și i-am spus:

- Anastasia, cum de-ai uitat că eu ar fi trebuit să par cât de cât obosit măcar spre sfârșitul disertației? De ce împingi oamenii să se gândească la mistificări?

Ea a râs și mi-a răspuns:

- Ce mistificare poate fi în faptul că un om bine odihnit, în formă splendidă, discută cu prietenii? Iar motivul pentru care tu, atât de mult timp ai vorbit este că gândurile tale s-au încurcat, tu dintr-odată mai multe subiecte ai vrut să atingi. Ar fi trebuit ca mai concise și mai scurte frazele să le compui, dar tu asta nu ai putut s-o faci și din pricina pantofilor care-ți erau prea strâmți, picioarele ți le strângeau și din acest motiv sângele prin vene anevoie circula.

Iată, aşadar, cât sunt de simple toate, de fapt. Nicio mistificare în disertaţiile mele.

Stimaţi cititori! Tot mai multe întrebări ne sosesc de la voi prin scrisori, de ce nici eu şi nici fondul „Anastasia” nu răspundem la articolele critice ale presei, la insultele adresate mie şi tuturor cititorilor, cum că am fi sectanţi. Stimaţi cititori, nu vreau să pierdem timp. Şi, în plus, de ce să le răspundem celor care provoacă intenţionat scandaluri? În noiembrie, un ziarist (*Bi...* era familia lui; numele complet nu o să-l destăinui pentru a nu da curs altor istorii) a făcut pe înţeleptul şi a tipărit acelaşi material cu diferite titluri în cinci publicaţii. A schimbat doar titlurile şi s-a semnat cu mai multe nume. A inversat frazele în texte, pe mine, cum era de aşteptat, m-a insultat, criticându-mă pentru morală, etică şi intenţii comerciale meschine. Puţin mai încolo, redactorii se vor răfui cu el. Eu ştiu cât de mult urăsc redactorii aşa ceva. În branşa ziariştilor, aşa ceva se cheamă lipsă de etică profesională. Onorariul, doară, i l-au plătit redactorii ca pentru o exclusivitate. La ce bun să mă cert eu cu el? Poate că omul n-avea ce să mănânce? Cât priveşte, murdăriile şi minciuna pe care el le născoceste, eu gândesc că pe Anastasia nu o vor putea afecta, toate astea pe el însuşi îl vor năpăstui.

Astăzi, tema Anastasiei a devenit populară, şi este de aşteptat că nu numai o publicaţie să încerce să-şi ridice al său tiraj pe seama ei. Voi, stimaţi cititori, acum sunteţi mai bine de un milion la număr. Imaginaţi-vă că eu mă apuc să fac polemică cu mai mult de cincizeci de mii de publicaţii care tipăresc calomnii, voi desigur, veţi vrea să le citiţi şi astfel le veţi mări brusc vânzarea tirajelor. Nu trebuie să ne certăm cu ei. Mai degrabă, ar trebui să înţelegeţi singuri dacă sunteţi voi sectanţi sau

nu. **Dacă vreo publicație vă aduce injurii, atunci cel mai potrivit răspuns pentru ea va fi refuzul vostru de a o citi.**

În ceea ce mă privește, eu pot dialoga cu voi doar prin intermediul cărților mele. Prin ele și caut să răspund la un șir de întrebări.

Prima: în momentul de față eu nu mă ocup cu niciun fel de afaceri, doar scriu. Nu fac parte din nicio confesiune spirituală. Încerc să realizez singur ce și cum este viața noastră. Însă, critici și născociri mincinoase la adresa mea și a Anastasiei, probabil, vor mai fi dolda. Probabil că multora, Anastasia le încurcă socotelile.

Ei se mai și ridică singuri în slăvi. Însă, de departe este clar, siberiana Anastasia reprezintă o amenințare atât pentru unele congregații spirituale cât și, așa dintr-o dată și pentru unele imperii industrial-financiare de la noi și de peste hotare.

Mai precis, ele difuzează cu insistență prin presă întrebarea: „Există sau nu există”, „Cine este acest Megre” și de unii singuri și răspund: „Nu există”, „Megre este un om de afaceri de șablon mercantil”. În realitate ei știu mai bine decât alții despre existența Anastasiei.

Lor, însă, le trebuie neapărat orice argument care ar putea îndepărta oamenii de la sâmburele informației. În orice s-ar sintetiza esența informației, ei fac orice pentru a o supune intereselor proprii, iar dacă nu reușesc, atunci s-o distrugă. S-ar părea că ei au realizat mult mai îndată importanța informației venite din partea Anastasiei. Ei râd de cei care întreabă de existența Anastasiei. Judecați voi înșivă, ar putea cineva să se îndoiască, ascultând aparatul de radio, de existența stației emițătoare? Și-n timp ce cineva s-a fixat pe întrebarea „există sau nu există?”, în regiunile Irkutsk, Tomsk și Novosibirsk s-a declanșat intens distribuția și transportul de nucușoare de cedru. Distribuția se face pe valută. Sub oblăduirea celor din Novosibirsk și Tomsk de

așa ceva s-au ocupat unii reprezentanți ai Chinei. Anul 1999 a fost un an foarte roditor pentru pădurile de cedri din multe regiuni. Cu toate astea, uzina de medicamente din Novosibirsk nu și-a mărit producția de ulei. Nu le ajung nucușoarele de cedru. Nucușoarele din care, în Occident, se fabrică medicamente costisitoare, ascunzând cu minuțiozitate componentul esențial al acestora.

Vă amintiți, stimați cititori, încă din prima carte am scris despre faptul că nucușoarele sunt exportate peste hotare? Și-atunci când am încercat să fac o cercetare asupra uleiului de cedru, am primit un avertisment din Polonia: „măi bine ar fi să lași baltă chestiunea”. Anul acesta, ei încă au mai apucat să-și acapareze porția. Pe viitor, vom vedea. În cartea ce urmează, eu voi vorbi despre surpriza ce le-a pregătit-o Anastasia.

Eu sunt un afacerist. Am vrut să termin de scris cărțile făgăduite și să mă apuc din nou de afaceri. Și despre intențiile mele nu am ascuns nimic, eu însumi în cartea a doua am scris despre asta. Dar acum intențiile mele s-au schimbat. Cu afaceriștii inteligenți ai Occidentului se vor întrece și câțiva oameni de afaceri siberieni.

Intențiile mele s-au schimbat deoarece organizatorii publicațiilor critice continuă să insulte și să sperie cititorii, numindu-i sectanți, din moment ce citesc cărțile mele, așa cum le socot ei, cărți prostești și lipsite de valoare artistică. Clar lucru că eu nu am nici școli înalte, nici experiență artistică, iar pe cei care au toate acestea îi irită popularitatea cărților scrise de mine. Dar ce-i irită cel mai mult este faptul că eu, cu nivelul meu de școlarizare, continui să mă dezic de serviciile redactorilor. Deja, colecția de cinci sute de pagini intitulată „în raza Anastasiei răsună sufletul Rusiei” a declanșat pur și simplu furie. Nici scrisorile și nici versurile cititorilor care alcătuiesc colecția, ca și cărțile,

nu le-am dat la redactare. Totodată, eu însumi am scris o prefață, afirmând că această colecție reprezintă o carte istorică. Eu deja o consider istorică. Dar cum s-ar putea considera altfel din moment ce în colecție au fost adunate scrisori cu gânduri despre viață, despre menirea omului și despre speranțele oamenilor de astăzi. Scrisorile și versurile sunt spontane, sunt scrise de oameni de diferite vârste, de diferite categorii sociale și orientări spirituale. Și această colecție se bucură de mare popularitate. Popularitatea sa a disipat mitul omului modern care ar avea nevoie doar de cărți cu detectivi sau cu sex. Oamenii sunt dispuși să citească versuri, chiar de nu prea profesionale, însă spontane.

Deja nu numai odată, m-au anunțat: „Tu atragi sfida întregii frății a scriitorilor și educației noastre. Ei or să te facă praf. Nimeni și niciodată nu te va recunoaște”.

Numai că eu nu am de gând să arunc sfida nimănui ca scriitor. Nu aveam intenție, însă acum, când ei chiar și în presă scriu, descriind popularitatea cărților prin „... Rusia este o țară de proști” și pe toți cititorii mei proști și sectanți, eu o să le răspund:

„Eu o să devin un scriitor! O să mă pregătesc mai mult, o să învăț, o să-i cer ajutor Anastasiei și o să devin scriitor. O să scriu noi cărți și o să reeditez cărțile deja publicate în cele mai bune tipografii din lume. O să fac din cărțile Anastasiei și ale oamenilor Rusiei de astăzi, cele mai bune cărți ale mileniului nostru.”

Aceleași lucruri o să le răspund și criticilor contemporani și viitori, iar pentru moment le spun așa:

„Domnilor critici, adio! Eu o să merg cu Anastasia, fie ea și puțin naivă, însă frumoasă, bună și sinceră. Noi pășim în noul nostru mileniu cu mai mult de un milion de cititori în inimile cărora trăiește o viziune minunată și inspirată. Iar în inimile voastre ce se află, criticii lui Dumnezeu? Fuuu, ... nu vă băgați în noul nostru mileniu. Plecați de aici, mergeți... rămâneți într-al vostru mileniu,

Într-al nostru de veți intra, veți crăpa oricum din propria răutate și invidie. În mileniul nostru va începe o minunată creație și va fi aer curat, apă vie și grădini plăcut parfumate. Și voi continua eu în noul mileniu să public alte colecții de versuri și scrisori ale cititorilor. Seria o s-o denumesc „Cartea poporului”. Voi veți scrie că versurile din ele sunt îngrozitoare, iar eu voi scrie că sunt extraordinar de frumoase!

Și o să mai lansez și o casetă audio cu cântecele barzilor despre Suflet, despre Rusia, despre Anastasia. Voi spuneți că fiecare poate zdrăngăni din chitară. Însă eu vă spun că ei cântă cu sufletul. Și mai adaug cuvintele Anastasiei: „Nu există în nicio galaxie strune în stare să scoată sunet mai frumos decât sunetul melodiei de sufleul uman cântată”.

Odată cu începutul noului nostru mileniu, vă felicit pe toți, stimați cititori, cu ocazia minunatei voastre creații pe Pământ!”

„Cine suntem noi”? - așa vreau să numesc cartea care urmează.

Cu respect pentru voi, stimați cititori,

Vladimir Nicolaevici Megre

Va continua...

De vorbă cu Anastasia

(Cititor anonim)

Vă scriu după cum am promis, dar aş dori să-mi fie păstrat anonimul (în caz că doriţi să faceţi public textul de aici sau o parte din el), pentru simplul motiv că, dacă eu aş fi citit ceea ce am scris aici aş fi crezut că persoana respectivă a luat-o puţin (mai mult) pe arătură. Eu am şi o structură mai logică în sensul că tot ce am terminat până acum a fost de profil real, dar viaţa continuă să mă uimească.

Şi acum povestea Anastasiei:

Cu aproximativ o săptămână înainte de a veni la Expozodiac (pe 16 mai) cineva mi-a pus efectiv în braţe primul volum şi mi-a zis că e o carte tare bună şi ar trebui să o citesc neapărat. Nu prea aveam chef atunci să mai iau încă o carte pe care, probabil, iar nu aş fi avut timp să o termin (cred că am mai mult de 10 cărţi începute şi neterminate). Dar dacă tot intrase în contact cu mine mi-am dorit să primesc, din acea carte, cât mai multe informaţii utile pentru mine. Şi în timp ce doamna care încerca să mi-o vândă tot îmi povestea ceva despre carte, eu nu o mai auzeam, dar simţeam cum accesam informaţii din subtil. Am lăsat cartea apoi şi mi-am văzut de treabă în continuare. Nu ştiam cum să plec mai repede de acolo, să scap de doamnă foarte insistentă...

Apoi în a doua zi de Expozodiac (pe 26 mai) tot plimbându-mă printre standuri mi-a fost atrasă privirea din nou de aceeaşi carte care o respinsesem cu o săptămână înainte. Ştiam că de multe ori când sinele meu divin vrea să fac ceva (şi eu nu înţeleg din prima despre ce este vorba) îmi mai trimite ocazii similare ca să înţeleg. Mă apropii, deci şi intru în conversaţie cu cei doi domni de la stand (Cristian Călugăru şi Emil-Lorant Cocian). Întreb cât costă... erau cam 500.000 toate trei. Mă gândesc că nu prea aveam chef să dau atâţia bani pe

cărți acum, mai ales că nici nu știam câți bani urma să mai cheltuiesc cu șederea mea la Timișoara. Mi-am spus că mai bine le luam când reveneam în București. Dar încet, încet încep să povestesc cu dâșii și nu mai îmi venea să plec. În tot acest timp îmi lipisem deja palma (așa mai discret) de primul volum să mai primesc porția de informații... nu mai țin minte exact ce am povestit sau ce am mai spus eu pe acolo. Cert e că în următoarea clipă mă duceam după portofel să iau bani să-mi cumpăr cărțile și eram fericit și mulțumit de achiziția făcută, îmi iau rămas bun, mă mai uit o dată la poza cu Anastasia în timp ce mergeam spre standul meu, mă gândesc că arăta destul de bine pentru o sălbatică, îmi apare acel zâmbet tâmp pe care-l afișează de obicei băieții când se uită la o fată frumoasă și arunc cărțile peste celelalte care le mai aveam pe acolo, întorcându-mă cu mult elan la împărțit fluturași. Cam asta a fost cu ziua de sâmbătă. Nu îmi amintesc să se fi întâmplat nimic special.

.....

Și uite așa începe duminica. Așteptam calm să fiu dus cu mașina la Expozodiac de o prietenă foarte bună de a mea și neavând ce face m-am gândit să răsfoiesc puțin primul volum (Anastasia). Citesc pe prima pagină: *„După afirmațiile Anastasiei în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influența binefăcătoare asupra omului”*. Mă gândesc dacă aranjamentul s-o fi păstrat și în limba română, apoi îmi vine gândul că e vorba de energia care se transmite odată cu textul și nu neapărat cuvintele. Citesc mai jos: *„Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu v-a fi deranjat de zgomotele produse de aparaturi sau mecanisme artificiale”* Mă uit în jur: televizorul turuia ca nebunul. Dintr-o cameră se auzea zgomot de feon, iar afară se certau doi. Muzica de la laptop abia se auzea în hărmălaia de nedescris care mă înconjură. Inspir adânc și mă gândesc că pacea e în om

și nu în afara lui. Citesc cam jumătate de pagină: o grămadă de nume rusești și tot felul de denumiri care se întortocheau în mintea mea deja alertă încă de la prima oră. Închid plictisit cartea și mă gândesc că azi nu e ziua mea norocoasă. Închid și ochii, mai inspir o dată și aproape că intru într-o stare de pace și calm ca și cum nimic nu mai era în jurul meu. Nu mai îmi păsa de nimic. La un moment dat simt furnicături și o energie foarte plăcută care îmi cuprinde corpul. Mă trezesc într-o pădure fiind ținut de mână de o fată blondă destul de sumar îmbrăcată cam de statură medie. Mă trăgea efectiv după ea să îmi arate ceva. Aș putea zice că se deplasa cu o viteză destul de mare, abia dacă atingea pământul cu picioarele desculțe. Părea să se simtă în largul ei așa cum era, deși după peisajul înconjurător părea destul de frig. Am stat puțin să analizez locul unde mă aflu: călcam pe niște crenguțe de culoare închisă și peste tot plutea un fel de abur care ieșea din pământ. Nu creștea nimic verde pe sol. Probabil din lipsă de soare mă gândeam eu. Pădurea era destul de deasă, deși nu prea vedeam eu bine din ce era formată. Mi-am dat seama că beneficiau de un tur gratuit în locul unde trăia Anastasia. Iam cerut să-mi arate unde ne aflăm acum pe globul Pământesc. Mi-a apărut harta Rusiei în fața ochilor și în partea de sus mi-a arătat parcă cu degetul un loc aproape central. Ceva geografie mai îmi aminteam și eu așa că mi-am dat seama că ne aflăm în taigaua rusească. Era destul de logic și se explica foarte bine ce vedeam înjur. Am întrebat-o atunci de ce a ales să trăiască în pădure și nu într-un oraș civilizat.

A spus: „Uită-te în jur. Aici am tot ce îmi trebuie. Acum deschide ochii și uită-te ce te înconjoară pe tine.” Am deschis ochii, dar imaginile cu ea le vedeam în continuare cu ochii minții. Într-adevăr era foarte mult zgomot și dezordine. La televizor era o prezentare de modă pe o muzică stridentă și enervantă.

Ea continuă: „De ce aş da eu toate acestea pe ceea ce aveţi voi într-un oraş pe care îl consideraţi evoluat?” Eram curios cum de poate şti ce se întâmpla lângă mine şi am întrebat-o cum de poate vedea locul unde stăteam. „Pot accesa orice loc doresc prin intermediul oamenilor. Bine-nţeles dacă mi se dă voie” Eu, într-adevăr îi dădusem voie şi ea efectiv privea prin ochii mei. Trăia oarecum în locul meu. Putea să simtă ceea ce simţeam şi eu. Incredibil, mi-am spus. Apoi m-a luat din nou de mână şi mi-a arătat un lac. Era linişte şi pace. Ne-am aşezat pe jos. În jurul ei începuseră să se strângă animale. Eu am putut distinge urşi şi lupi şi ceva care iniţial am crezut că sunt iepuri, dar punând logica la contribuţie mi-am dat seama că era aproape imposibil *(citind a doua zi, puțin din prima carte mi-am dat seama că erau veverițe)*. Totul era foarte frumos. Animalele erau foarte pașnice şi păreau a asculta de Anastasia. De asemenea ea nu schiţa nici cel mai mic gest de inconfort. Se simţea în largul ei exact cum era în acel moment. Apoi s-a întâmplat ceva destul de frumos. Din apă a ieşit un fel de fiinţă foarte frumoasă şi luminoasă. De fapt cumva s-a format din apă. Semăna cu Nimfele desenate în poveştile cu spiriduşi. Țin minte că nu am rezistat şi m-am aruncat în apă să mă bălăcesc.

Anastasia mi-a spus că poate comunica cu spiritele copacilor şi ale apelor şi de asemenea cu toate animalele. Mi-a spus, de asemenea, că fiecare animal are câte ceva de oferit, câte o lecţie de predat. Urşii aveau o pace interioară nemaipomenită, lupii erau foarte inteligenţi şi puteau să înveţe oamenii cum să lucreze în echipă. Tigrii (felinele în general) erau pline de iubire, gingăşie şi blândeţe. Mi-a zis apoi că poate să-mi facă nişte iniţieri ca să mă ajute să intru mai uşor în contact cu animalele şi plantele. Normal că am acceptat, doar era ceva în plus nu în minus şi era şi gratis. Nu trebuia să plătesc milioane pentru asta, cum a devenit în ultima

vreme moda cu workshopurile de spiritualitate. În plus compania ei mi se părea foarte, foarte plăcută. Am perceput-o exact în inimă (*nu cea fizică, cea spirituală, anahata sau ceakra 4 cum mai este cunoscută în limbajul ezoteric*). Eram pur și simplu înconjurat de foarte multă iubire. Mă simțeam foarte, foarte bine. Și că orice lucru frumos, normal că a trebuit să se termine întrucât trebuia să plecăm la Expozodiac.

.....
Tot ce am povestit mai sus s-a întâmplat cam în 2-3 minute sau cel puțin mie așa mi s-a părut. Nu eram nici eu prea sigur de ceea ce mi se întâmplase, așa că primul lucru care l-am făcut când am ajuns la expoziție a fost să merg la standul Editurii Dianușa și foarte exuberant am început să povestesc ce am trăit. Vroiam confirmare: o luasem sau nu pe arătură? Nu prea mă interesa ce părere o să-și facă despre mine. La urma urmei puteam să mă fac și de râs. Nu conta. Ei erau din Târgu Neamț și Oradea. Eu eram din București. Probabil, era singura dată când ne vedeam sau discutam. Una peste alta nu aveau nimic de pierdut. Așa că am început să povestesc. Ei bine, le puteam citi fericirea pe față. Deci o nimerisem. Eram sănătos mintal. Mi-au spus că ce povesteam era exact ca în carte și să o citesc cât mai repede să mă conving. Excelent, mi-am zis. De asemenea mi-au cerut să scriu părerea mea și asta făceam acum.

M-am întors la Făget cu trenul de unde urma să plec a doua zi cu mașina la București. Pe tren am început să citesc și ușor, ușor vedeam cum se confirmă toate: lacul, 'îmbrăcămintea', pădurea care aflasem că era de cedri, legătura cu animalele și plantele...

Ajuns la destinație eram tot cu gândul la ce citisem. Eram destul de tăcut, oarecum echilibram vorbăria de la Expoziție. Mama a crezut că sunt trist. Era un fel de tăcere din aceea revelatorie, sau nici nu știu cum să-i zic. Unele lucruri începeau să prindă contur. Mai ales după ce

am observat că ea putea comunica cu mine prin intermediul animalelor. În curte stătea pisica vecinilor, tolănită pe o blăniță. M-am apropiat ușurel de ea pentru că era destul de sperioasă. Scopul era bine-nțeles să o prind și să o mângâi, dar totuși eram destul de precaut. Orice mișcare bruscă o putea face să plece. Atunci mi-a venit ideea dacă Anastasia putea să comunice cu mine prin intermediul pisicii. Am întrebat-o dacă poate. Atunci pisica a întins o lăbuță. După asta a ieșit mama pe ușă și pisica s-a speriat și a plecat. Oricum, până seară am prins-o și am devenit prieteni. N-a avut nicio șansă de scăpare...

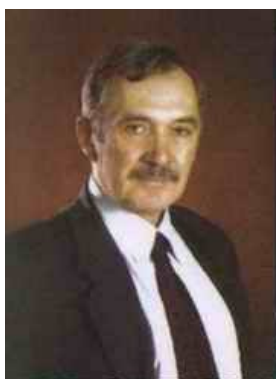
Am vrut să scriu imediat cum am ajuns la Făget pentru a nu fi influențat de carte, dar nu am avut timp și uite așa am continuat să citesc pe drumul spre București. Am aflat de raza ei și am făcut un fel de înțelegere cu ea. Ea mă învață tot ce știe iar eu o lăsăm să privească prin ochii mei și îi explicam tot ce o interesa despre locul unde locuiam. Era ca un copil. Punea o grămadă de întrebări, la unele nici nu știam cum să îi răspund. M-a întrebat cum funcționează o mașină. A zis că i-ar plăcea și ei să se joace cu o mașină. Foarte amuzant, m-am gândit. Aș fi fost curios cum s-ar fi descurcat cu traficul din București. Femeie la volan și blondă și atrăgătoare... hehe. Unele lucruri deja le știa: cum ar fi casetofonul și cum se pune muzică la el. Au fost foarte interesante discuțiile și am avut amândoi de învățat foarte multe. Acum pot vorbi cu ea oricând și ceea ce este interesant e că ea este o persoană care locuiește pe Pământ în același timp cu mine și nu un fel de entitate interdimensională. Asta mi se părea fantastic. Doar gândindu-mă că în viitor mai mulți vor putea face asta și astfel se va putea ține legătura mult mai ușor.

Anonim

CUPRINS

Toate acestea și acum există!
Începutul Creației
Prima ta apariție
Ziua întâi
Problemele, desăvârșirea vieții-au
dovedit
Prima întâlnire.
Când iubirea.
Nașterea.
Mărul cu care să te sature nu-i cu
putință.
Legătura intimă cu el trebuie evitată
Trei rugăciuni
Neamul Anastasiei
Pentru a simți faptele tuturor
oamenilor.
Prânzul din taiga.
Ar fi putut ei, lumea s-o schimbe?
Putere neobișnuită
Când tații vor înțelege.
El fericirea vieții proslăvea.
Știința tainică
Codul genetic
Unde mergem noi în somn?
Alte lumi
Statul major al invaziei
Întoarceți-vă, oameni
Patria voastră
Doi frați (pildă).
Deja, de pe acum, fiecare își poate
construi o casă
Ograda.
Energia iubirii
După chip și asemănare.
Și cine-i vinovat?

Bătrânul de la dolmen.
Școala sau învățăturile Dumnezeiești.
Anomalii în Ghelendjyk
De la cititorii noștri:
De vorbă cu Anastasia (anonim).

<<...Nu există în nicio galaxie strune
în stare să scoată sunet mai frumos de-
cât sunetul melodiei de sufletul uman
cântată.>>

Anastasia

V. MEGRE

CARTEA A PATRA

CECILIA SUZANA
TORRENT
RUSSE

2004

